

Mao Tsetung

Om den langvarige Krig

Oktober

Om den langvarige krigen

Mao Tsetung

Om den
langvarige krigen

Yenan, mai—juni 1938

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1976

Mao Tsetung:
Om den langvarig krigen,
Yenan, mai—juni 1938
Oversatt til norsk etter
«On Protracted War»,
Selected Military Writings of Mao Tsetung,
Peking 1963

©Forlaget Oktober A/S, Oslo 1976
Første opplag desember 1976, 3 000
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk, Oslo 1976

ISBN 82-7094-144-1

INNHold

Problemet 9

Grunnlaget for problemet 20

Gjendrivelse av teorien om nasjonal underkuing 24

Kompromiss eller motstand? Korrupsjon eller framskritt? 29

Teorien om nasjonal underkuing er gal, og det samme er teorien om rask seier 34

Hvorfor en langvarig krig? 36

De tre stadiene i den langvarige krigen 40

En krig med puslespill-møster 52

Vi kjemper for en varig fred 56

Menneskets rolle som drivkraft i krigen 59

Krig og politikk 61

Politisk mobilisering til motstandskrigen 63

Målet for krigen 65

Offensiv innafor defensiven, raske avgjørelser innafor en langvarig krig, ytre linjer innafor indre linjer 68

Initiativ, smidighet og planlegging 73

Bevegelseskrig, geriljakrig og stillingskrig 86

Utmattingskrig og tilintetgjøringskrig 91

Mulighetene til å utnytte feilene til fienden 95

Spørsmålet om avgjørende sammenstøt i den anti-japanske krigen 99

Hæren og folket er grunnlaget for seier 103

Konklusjoner 109

Noter 112

OM DEN LANGVARIGE KRIGEN

Yenan, mai—juni 1938

PROBLEMET

1. Det er snart 7. juli, ettårsdagen for den store motstandskrigen mot Japan. Kreftene til hele nasjonen har samla seg i enhet, holdt ut motstanden og holdt fast på enhetsfronten. Slik har de kjempa tappert mot fienden i nesten ett år. Folk i hele verden følger oppmerksomt denne krigen som er uten sidestykke i Østens historie, og som også vil gå inn i verdenshistoria som en stor krig. Alle kinesere som lider under krigens ulykker og kjemper for at nasjonen deres skal bestå, lengter hver dag etter seier. Men hvordan vil forløpet av krigen bli i virkeligheten? Kan vi vinne? Kan vi vinne raskt? Mange folk snakker om en langvarig krig, men hvorfor er det en langvarig krig? Hvordan skal vi føre en langvarig krig? Mange folk snakker om den endelige seieren, men hvorfor vil den endelige seieren bli vår? Hvordan skal vi kjempe for den endelige seieren? Ikke alle har funnet svara på disse spørsmåla. I virkeligheten har de fleste ikke gjort det fram til i dag. Derfor har de defaitistiske talsmennene for teorien om nasjonal underkuing stått fram for å fortelle folk at Kina vil bli underkua, at Kina ikke vil nå den endelige seieren. På den andre sida har noen impulsive venner stått fram for å fortelle folk at

Denne serien med forelesninger blei holdt av Kamerat Mao Tsetung fra 26. mai til 3. juni, 1938, ved Yen-an-selskapet for Studium av Motstandskrigen mot Japan.

Kina vil vinne meget raskt uten å måtte gjøre noen større innsats. Men er disse synspunktene riktige? Vi har hele tida sagt at de ikke er det. Men de fleste har ennå ikke forstått fullt ut det vi har sagt. Dette skyldes delvis at vi ikke har drevet nok propaganda- og opplysningsarbeid. Delvis skyldes det at hendingene ikke hadde utvikla seg slik at de avslørte klart og fullstendig den indre naturen og kjennetegna sine for for folket. Folket var med dette ikke i en stilling der de kunne forutse den allmenne retninga og resultatet og ut fra det bestemme seg for en fullstendig politikk og taktikk. Nå ligger det bedre an. Erfaringene fra ti måneder med krig har vært helt tilstrekkelige til å slå hull på den fullstendig grunnløse teorien om nasjonal underkuing og til å få de impulsive vennene våre til å gi opp teorien sin om rask seier. Under disse omstendighetene ber mange folk om ei omfattende forklaring. Særskilt gjelder det langvarig krig, ikke bare på grunn av de motstridende teoriene om nasjonal underkuing og rask seier, men også på grunn av den overflatiske forståelsen av denne krigens natur. «Våre fire hundre millioner folk har gjort en samordna innsats siden Lukouchiao-hendinga¹, og den endelige seiren vil tilhøre Kina.» Denne formuleringa har stor gangbarhet. Den er ei riktig formulering, men det er nødvendig å gi den mer innhold. Vår utholdenhet i motstandskrigen og i enhetsfronten har vært mulig på grunn av mange faktorer. Innafor landets grenser omfatter de alle de politiske partiene i landet fra det kommunistiske partiet til Kuomintang, hele folket fra arbeiderne og bøndene til borgerskapet, og alle de væpna styrkene fra de regulære styrkene til geriljaen. Internasjonalt strekker de seg fra sosialismens land til rettferdselskende folk i alle land. I fiendens leir strekker de seg fra folk i Japan som er imot krigen, til de japanske soldatene ved fronten som er imot krigen. Kort sagt, alle disse kreftene har i forskjellig grad bidratt til motstandskrigen. Ethvert hederlig menneske bør gi dem honnør. Vi kommunister, sammen med alle

de andre anti-japanske politiske partiene og hele folket, har ingen annen vei enn å kjempe for å forene alle krefter for å seire over de djevelske japanske aggressorene. 1. juli i år er det syttenårsdagen for grunnlegginga av Kinas Kommunistiske parti. Et alvorlig studium av den langvarige krigen er nødvendig for å gjøre hver kommunist i stand til å spille ei bedre og større rolle i motstandskrigen. Derfor vil forelesningene mine være viet til et slikt studium. Jeg skal forsøke å snakke om alle de problemene som har samband med den langvarige krigen, men jeg har ikke mulighet for å gå grundig inn på alt i en serie forelesninger.

2. All erfaring fra de ti månedene med krig viser klart feilaktigheten både av teorien om at Kina uunngåelig vil bli underkua, og teorien om Kinas raske seier. Den første skaper tendensen til å inngå kompromiss, og den siste skaper tendensen til å undervurdere fienden. Begge måtene å nærme seg problemet på er subjektive og ensidige, eller sagt med ett ord, uvitenskapelige.

3. Før motstandskrigen var det en god del snakk om nasjonal underkuing. Noen sa: «Kina er underlegen når det gjelder våpen, og er nødt til å tape i en krig.» Andre sa: «Hvis Kina gjør væpna motstand, blir landet med sikkerhet et nytt Abessinia.» Siden krigen starta har det åpne snakket om nasjonal underkuing forsvunnet. Men dette snakket fortsetter i hemmelighet, og det er også, en god del av det. For eksempel oppstår det fra tid til annen en stemning for kompromiss, og talsmennene for kompromiss hevder at «fortsettelsen av krigen betyr underkuing»². I et slikt brev fra Hunan har en student skrevet:

På landsbygda virker alt vanskelig. Når jeg driver propagandaarbeid på egen hand, må jeg snakke med folk når og der jeg treffer dem. Folket har snakka med er slett ikke uvitende. De har alle en viss for-

ståelse av hva som skjer, og er meget interessert i det jeg har å si. Men når jeg støter på mine egne slektninger, sier de bestandig: «Kina kan ikke vinne. Det er dømt.» De gjør meg kvalm! Heldigvis går de ikke rundt og sprer synspunktene sine, ellers ville det virkelig stå dårlig til. Bøndene ville sjølsagt legge mer vekt på det de sier.

Slike talsmenn for teorien om at Kina uunngåelig vil bli underkua, er det sosiale grunnlaget for tendensen til å inngå kompromisser. De finnes over alt i Kina. Derfor vil problemet med kompromisser lett dukke opp innafor den anti-japanske fronten når som helst, og vi vil sannsynlig ha dette problemet helt fram til krigens slutt. Nå som Hsueh har falt, og Wuhan er i fare, tror jeg det vil være tjenlig å slå botnen ut av teorien om nasjonal underkuing.

4. I løpet av disse ti månedene med krig har det også dukka opp alle slags synspunkter som tyder på impulsivitet. For eksempel, var mange folk i begynnelsen av krigen optimistiske uten grunn. De undervurderte Japan og trodde til og med at japanerne ikke kunne komme så langt som til Shansi. Noen nedvurderte den strategiske rolla geriljakrigføringa har i motstandskrigen og tvilte på påstanden: «Med omsyn til helheten kommer bevegelig krigføring i første rekke og geriljakrigføring i annen. Med omsyn til delene kommer geriljakrigføring i første rekke og bevegelig krigføring i annen.» De var uenige med strategien for Den åttende rutearmeen: «Geriljakrigføring er grunnleggende, men gi ikke fra dere noen sjanse til bevegelig krigføring under gunstige vilkår.» De så på dette som en «mekanisk» holdning³. Under slaget i Shanghai sa noen folk: «Hvis vi bare kan kjempe i tre måneder, er den internasjonale situasjonen nødt til å endre seg, Sovjetunionen er nødt til å sende tropper, og så vil krigen være over.» Når det gjaldt fram-

tidsutsiktene for motstandskrigen, satte de hovedsakelig sin lit til utenlandsk hjelp.⁴ Etter seieren ved Taierh-chuang⁵ hevda noen folk at en burde utkjempe Hsuchow-felttoget som et «halvveis avgjørende felttog», og at en burde endre politikken med langvarig krig. De sa slike ting som: «Dette felttoget markerer fiendens siste desperate kamp,» eller: «Hvis vi vinner, vil de japanske krigsherrene bli demoraliserte og kan bare vente på sin dommedag.»⁶ Seieren ved Pinghsingkuan gikk til hodet på noen folk, og den nye seieren ved Taierh-chuang har gått til hodet på enda flere. Det har blitt reist tvil om fienden vil angripe Wuhan. Mange folk tenker «sansynligvis ikke», og mange andre «avgjort ikke». Slik tvil kan påvirke alle viktige spørsmål. For eksempel, er den anti-japanske styrken vår allerede tilstrekkelig? Noen folk vil kanskje svare ja på det, for den styrken vi har nå er allerede tilstrekkelig til å stanse framrykkinga til fienden, så hvorfor øke den? Eller er, for eksempel, parolen «Konsolider og utvid den anti-japanske nasjonale enhetsfronten» fortsatt riktig? Noen folk vil kanskje svare nei på det, for enhetsfronten slik den er nå, er allerede sterk nok til å slå fienden tilbake, så hvorfor konsolidere og utvide den? Eller bør vi, for eksempel, forsterke innsatsen vår i diplomati og internasjonal propaganda? Også her kan svaret være nei. Eller bør vi, for eksempel, for alvor sette i gang med å reformere hærsystemet og regjeringssystemet, utvikle massebevegelsen, tvinge igjennom opplæring for det nasjonale forsvaret, undertrykke forrædere og trotskister, utvikle krigsindustrier og bedre levevilkåra for folket? Eller er, for eksempel, de parolene som oppfordrer til forsvar av Wuhan, Canton og Nord-vesten og til kraftig utvikling av geriljakrigføring i ryggen på fienden, fortsatt riktige? Alt dette kan en svare nei på. Det finnes til og med folk som i samme øyeblikk det oppstår ei svak gunstig vending i krigssituasjonen, er rede til å øke «friksjonen» mellom Kuomintang og det kom-

munistiske partiet, og avleder oppmerksomheten fra ytre til indre spørsmål. Dette skjer nesten uten unntak når vi har vunnet et forholdsvis stort slag, eller når framrykkinga til fienden midlertidig stanser opp. Alt det som er nevnt her, kan en kalle politisk og militær kortsynthet. Slikt snakk, uansett hvor riktig det kan se ut, er i virkeligheten bare blendverk og helt ugrunna. Å få feia vekk en slik ordflom ville hjelpe den seierrike fullføringa av motstandskrigen.

5. Spørsmålet er nå: Vil Kina bli underkua? Svaret er: Nei, Kina vil ikke bli underkua, men kommer til å vinne endelig seier. Kan Kina vinne raskt? Svaret er: Nei, Kina kan ikke vinne raskt, og motstandskrigen vil bli en langvarig krig.

6. Så tidlig som for to år sia pekte vi stort sett på de viktigste argumentene i disse spørsmåla. 16. juli, 1936, fem måneder før Sian-hendinga⁷ og tolv måneder før Lukouchiao-hendinga ga jeg i et intervju med den amerikanske korrespondent, mr. Edgar Snow, ei allmenn vurdering av situasjonen når det gjaldt en krig mellom Kina og Japan, og satte fram forskjellige prinsipper for å vinne seier. De følgende utdraga kan kanskje tjene som ei påminning:

Spørsmål: Under hvilke vilkår tror De Kina kan seire over og utslette Japans styrker?

Svar: Det kreves tre vilkår: For det første, opprettinga av en anti-japansk enhetsfront i Kina, for det andre, danninga av en internasjonal anti-japansk enhetsfront, for det tredje, framveksten av en revolusjonær bevegelse blant folket i Japan og i de japanske koloniene. Sett ut fra synspunktet til det kinesiske folket er enheten i det kinesiske folket det viktigste av de tre vilkåra.

Spørsmål: Hvor lenge tror De en slik krig vil vare?

Svar: Det avhenger av styrken til den anti-japanske enhetsfronten i Kina og mange andre bestemmende

faktorer som berører Kina og Japan. Det vil si, bortsett fra Kinas egen styrke som er hovedsaka, er også internasjonal hjelp til Kina og den hjelpen som revolusjonen i Japan gir av betydning. Hvis den anti-japanske enhetsfronten i Kina blir kraftig utvida og effektivt organisert oppover og nedover, og i bredden, hvis Kina får den nødvendige hjelpen av de regjeringene og folkene som ser den japanske imperialistiske truselen mot sine egne interesser, og hvis revolusjonen i Japan kommer raskt, så vil krigen bli avslutta raskt, og Kina vil raskt vinne seier. Hvis disse vilkåra ikke raskt blir gjort til virkelighet, vil krigen bli langvarig. Men til slutt vil Japan likevel med sikkerhet bli slått, og Kina vil med sikkerhet seire. Men ofrene vil bli store, og det vil bli en meget smertefull periode.

Spørsmål: Hva er Deres mening om den sannsynlige utviklinga av en slik krig, politisk og militært?

Svar: Kontinentalpolitikken til Japan er allerede fastlåst. De som tror at de kan stanse den japanske framrykkinga gjennom å inngå kompromisser med Japan på bekostning av enda mer kinesisk territorium og suverenitetsrettigheter, de hengir seg til rein fantasi. Vi veit med sikkerhet at den nedre delen av Yangtse-dalen og de sørlige havnene våre allerede er tatt med i kontinentalprogrammet til den japanske imperialismen. Dessuten ønsker Japan å okkupere Filippinene, Siam, Indo-Kina, Malakka-halvøya og nederlandsk Ost-India for å stenge andre land ute fra Kina og ta monopol på det sørvestlige Stillehavet. Dette er den maritime politikken til Japan. I en slik periode vil Kina uten tvil være i en ytterst vanskelig stilling. Men flertallet av det kinesiske folket trur en kan overvinne slike vansker. Bare de rike i de store havnebyene er defaitister, fordi de er redde for å miste eiendommen sin. Mange folk trur det ville være umulig for Kina å fortsette

krigen når Japan først har oppretta en blokada av landets kyster. Dette er tull. For å drive det tilbake trenger vi bare å sitere krigshistoria til Den røde hæren. I den nåværende motstandskrigen mot Japan er Kinas stilling mye bedre enn den stillinga Den røde hæren hadde i borgerkrigen. Kina er et enorimt stort land. Og vi ville langt fra være overvunnet sjøl om Japan skulle klare å okkupere en del av Kina med så mye som 100 til 200 millioner innbyggere. Vi ville fortsatt ha rikelig styrke til å kjempe mot Japan, mens Japan ville bli nødt til å utkjempe defensive slag i ryggen sin under hele krigen. Den kinesiske økonomien er ikke ensarta, og den er ujamnt utvikla. Dette er heller fordelaktig i motstandskrigen. For eksempel ville det avgjort ikke være like katastrofalt for Kina om Shanghai blei skilt fra resten av Kina som det ville være om New York blei skilt fra resten av De forente stater. Sjøl om Japan blokkerer den kinesiske kysten, er det umulig for Japan å blokkere det nordvestlige, sørvestlige og vestlige Kina. Kjernepunktet i problemet blir med dette igjen enhet i hele det kinesiske folket og oppbygginga av en landsomfattende anti-japansk front. Det er dette vi lenge har gått inn for.

Spørsmål: Hvis krigen trekker i langdrag og Japan ikke blir fullstendig slått, ville det kommunistiske partiet da gå med på å forhandle med Japan om fred og anerkjenne Japans herredømme i det nordøstlige Kina?

Svar: Nei. I likhet med folket i hele landet vil ikke Kinas kommunistiske parti la Japan få beholde en tomme av kinesisk territorium.

Spørsmål: Hva bør etter Deres mening være hovedstrategien og taktikken å følge i denne frigjøringskrigen?

Svar: Strategien vår bør være å bruke hovedstyrkene våre til å operere på en utstrakt og flytende front.

For å ha framgang må de kinesiske troppene føre krigen sin med en høy grad av bevegelighet på omfattende slagmarker, foreta raske framrykkinger og tilbaketrekkinger, raske konsentrasjoner og spredninger. Dette betyr bevegelig krigføring i stor målestokk, og ikke stillingskrig som ene og aleine er avhengig av forsvarsverker med dype skyttergraver, høye festninger og ei rekke forsvarsstillinger etter hverandre. Det betyr ikke at en oppgir alle de livsviktige strategiske punktene som en bør forsvare med stillingskrig så lenge det lønner seg. Men den sentrale strategien må være bevegelig krigføring. Stillingskrig er også nødvendig, men strategisk har den en støttende og sekundær betydning. Geografisk er krigsskueplassen så enorm, at det er mulig for oss å føre bevegelig krigføring med svært stor virkning. Overfor de kraftige aksjonene fra styrkene våre vil den japanske hæren bli nødt til å være forsiktig. Japans krigsmaskin er tungvint og sein, med begrensa effektivitet. Konsentrerer vi styrkene våre på en smal front for en defensiv utmattingskrig, kaster vi bort fordelene ved geografien og den økonomiske organisasjonen vår, og gjentar feilene til Abessinia. I den første perioden av krigen må vi unngå alle større avgjørende slag og først bruke bevegelig krigføring for gradvis å bryte ned moralen og kamp-effektiviteten hos de fiendtlige troppene.

I tillegg til å bruke trena hærer til å føre bevegelig krig må vi organisere et stort antall geriljaenheter blant bøndene. Dere bør vite at de anti-japanske frivillige enhetene i de tre nordøstlige provinsene bare er en mindre demonstrasjon av den latente motstandskrafta vi kan mobilisere blant bøndene i hele landet. De kinesiske bøndene har ei meget stor latent kraft. Med skikkelig organisering og ledelse kan de holde den japanske hæren i virksomhet døgnet rundt og plage den til døde. Dere må huske på at krigen vil

bli utkjempa i Kina. Det vil si at den japanske hæren kommer til å være fullstendig omringa av det fiendtlige kinesiske folket. Den vil bli tvunget til å ta med seg alle forsyningene sine og holde vakt over dem. Den må bruke et stort antall tropper for å beskytte sambandslinjene sine og stadig være på vakt mot angrep, og den trenger store styrker for også å ha garnisoner i Mandsjuria og Japan.

I løpet av krigen vil Kina klare å ta mange japanske soldater til fange og erobre mange våpen og mye krigsutstyr som Kina kan væpne seg sjøl med. Samtidig vil Kina få utenlandsk hjelp til gradvis å forsterke utstyret til troppene sine. Derfor vil Kina klare å føre stillingskrig i den siste perioden av krigen og foreta stillingsangrep mot de japansk-okkuperte områdene. Slik vil Japans økonomi slå sprekker under presset fra Kinas langvarige motstand, og moralen til de japanske styrkene vil bli knekt etter at de har vært igjennom utallige slag. På den kinesiske sida vil imidlertid den voksende latente motstandskrafta stadig bli satt inn, og et stort antall revolusjonære folk vil strømme til frontlinjene for å kjempe for sin frihet. Kombinasjonen av alle disse og andre faktorer vil også gjøre oss i stand til å foreta de siste og endelige angrepa mot festningene og basene i de japansk-okkuperte områdene og drive de japanske aggresjonsstyrkene ut av Kina.

De synspunktene som er nevnt ovafor har vist seg å være riktige i lys av erfaringene fra de ti månedene med krig. De kommer også til å bli stadfesta i framtida.

7. Så langt tilbake som 25. august, 1937, mindre enn to måneder etter Lukouchiao-hendinga, påpekte sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti klart i «Resolusjon om den nåværende situasjonen og oppgavene for partiet»:

Den militære provokasjonen fra de japanske aggressorene ved Lukouchiao og okkupasjonen deres av Peiping og Tientsin representerer bare begynnelsen på den storstilte invasjonen deres av Kina sør for Den store muren. De har allerede begynt den nasjonale mobiliseringa for krig. Propagandaen deres om at de «ikke har noe ønske om å skjerpe situasjonen», er bare et røykteppe over ytterligere angrep.

Motstanden ved Lukouchiao 7. juli markerte innledninga på Kinas nasjonale motstandskrig.

Dermed har et nytt stadium i Kinas politiske situasjon starta, stadiet med virkelig motstand. Stadiet med forberedelser til motstand er slutt. På det stadiet vi har nå er den sentrale oppgava å mobilisere alle kreftene i nasjonen for å vinne seier i motstandskrigen.

Nøkkelen til seier i krigen ligger i å utvikle den motstanden som allerede har starta, til en krig med total motstand fra hele nasjonen. Bare gjennom en slik total motstandskrig kan vi vinne den endelige seieren.

Det finnes alvorlige svakheter i motstandskrigen. De kan føre til mange tilbakeslag, tilbaketrekninger, indre splittelser, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre slike tilbakeslag. Derfor bør vi innse at krigen vil bli en vanskelig og langvarig krig. Men vi er overbeviste om at den motstanden som allerede har starta, gjennom innsatsen til partiet og hele folket, vil feie vekk alle hindringer og fortsett gå framover og utvikle seg.

Også denne tesen har vist seg å være riktig i lys av erfaringene fra de ti månedene med krig. Og også den vil bli stadfesta i framtida.

8. Sett ut fra et kunnskapsteoretisk synspunkt ligger kilden til alle feilaktige synspunkter på krigen i

idealistiske og mekaniske tendenser i spørsmålet. Folk med slike tendenser er subjektive og ensidige i måten de nærmer seg problemet på. De hengir seg enten til grunnløst og reint subjektivt prat. Eller de tar utgangspunkt i ei eneste side av saka eller i et midlertidig uttrykk for den og forstørrer den med samme subjektivismen så den blir hele problemet. Det finnes imidlertid to kategorier av feilaktige synspunkter. Den ene omfatter grunnleggende og derfor gjennomførte feil som er vanskelige å korrigere. Den andre omfatter tilfeldige og derfor midlertidige feil som er lette å korrigere. Begge er feilaktige, så vi må korrigere begge. Derfor må vi kjempe mot idealistiske og mekaniske tendenser og gå ut fra en objektiv og allsidig betraktningssmåte i studiet av krig. Bare slik kan vi trekke riktige slutninger i spørsmålet om krigen.

GRUNNLAGET FOR PROBLEMET

9. Hvorfor er motstandskrigen mot Japan en langvarig krig? Hvorfor kommer Kina til å vinne den endelige seieren? Hva er grunnlaget for disse påstandene?

Krigen mellom Kina og Japan er ikke en hvilken som helst krig. Særegent er den en krig på liv og død mellom det halv-koloniale og halv-føydale Kina og det imperialistiske Japan, og den blir utkjempe i nittenttretti-åra. I dette ligger grunnlaget for hele problemet. De to sidene i krigen har mange trekk som står i motsetning til hverandre. De vil bli behandla etter tur nedafor.

10. *Den japanske sida.* For det første, er Japan et mektig imperialistisk land. Det er det fremste i Østen når det gjelder militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, og det er ett av de fem eller seks fremste imperialistiske landa i verden. Dette er de grunnleggende faktorene i Japans aggresjonskrig. Det at krigen er uunngåelig, og at det ikke er mulig for Kina å vinne rask seier, skyldes Japans imperialistiske system, og lan-

dets store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makt. Men for det andre, bestemmer den imperialistiske karakteren av samfunnsøkonomien i Japan at Japans krig har en imperialistisk karakter, at den er reaksjonær og barbarisk. I løpet av nittentretti-åra har de indre og ytre motsigelsene i den japanske imperialismen ikke bare drevet den til å gi seg ut på en eventyrkrig som i omfang er uten sidestykke, men også til å nærme seg sitt eget endelige sammenbrudd. Når det gjelder samfunnsutviklinga, er ikke Japan lenger et land i framgang. Krigen vil ikke føre til den framgangen som de herskende klassene i landet søker. Den vil føre til det stikk motsatte, nemlig den japanske imperialismens undergang. Det er dette vi mener med at Japans krig er av reaksjonær art. Det er denne reaksjonære egenskapen, sammen med den japanske imperialismens militærføydale karakter, som er opphavet til det særegne barbariet ved Japans krig. Alt dette vil drive klasse-motsigelsene i Japan til det ytterste. Det samme gjelder for motsigelsen mellom den japanske og den kinesiske nasjonen og motsigelsen mellom Japan og de fleste andre landa i verden. Den reaksjonære og barbariske karakteren Japans krig har, er hovedårsaka til at Japan uunngåelig vil lide nederlag. For det tredje blir Japans krig ført på grunnlag av den store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makta som landet har, men hviler samtidig på utilstrekkelige naturressurser. Japan har stor militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, men den strekker ikke til kvalitativt. Japan er et forholdsvis lite land, med mangel på mannskaper og militære, finansielle og materielle ressurser, og det kan ikke tåle en lang krig. Herskerne i Japan strir for å løse denne vansken ved hjelp av krig. Men de vil igjen oppnå det stikk motsatte av det de ønsker. Det vil si at den krigen som de har satt i gang for å løse denne vansken, til slutt vil gjøre den verre og til og med tømme ut de ressursene Japan opprinnelig hadde. For det fjerde og siste, er

det slik at sjøl om Japan kan få internasjonal støtte fra de fascistiske landa, vil den internasjonale motstanden som landet er nødt til å møte, bli større enn den internasjonale støtta. Denne motstanden vil gradvis vokse og til slutt ikke bare slette ut støtta, men til og med presse hardt på Japan sjøl. Slik er loven om at ei urettferdig sak får mager støtte, og slik er følgen av sjølve naturen som Japans krig har. For å oppsummere: Japans fordel ligger i den store evna til å føre krig, og ulempene ligger i den reaksjonære og barbariske naturen som krigen det fører har, i landets utilstrekkelige mannskaper og materielle ressurser, og i den svake internasjonale støtta. Dette er særtrekka på den japanske sida.

11. *Den kinesiske sida.* For det første, vi er et halv-kolonialt og halv-føydalt land. Opiumskrigen⁸, Taiping-revolusjonen⁹, Reformbevegelsen i 1898¹⁰, Revolusjonen i 1911¹¹ og Nord-ekspedisjonen¹² — de revolusjonære bevegelsene eller reformbevegelsene som hadde som mål å frigjøre Kina fra den halv-koloniale og halv-føydale tilstanden — møtte alle alvorlige tilbakeslag, og Kina er fortsatt et halv-kolonialt og halv-føydalt land. Vi er ennå et svakt land og åpenbart underlegne for fienden i militær, økonomisk og politisk-organisatorisk styrke. Her finner en igjen grunnlaget for at krigen ikke er til å unngå, og for at Kina umulig kan vinne rask seier. Men for det andre, er Kinas frigjøringsbevegelse, som stadig har utvikla seg de siste hundreåra, nå annerledes enn i noen annen tidligere periode. Sjøl om de hjemlige og utenlandske styrkene som har kjempa mot den, har vært årsak til alvorlige tilbakeslag, har de samtidig herda det kinesiske folket. I dag er ikke Kina like sterkt som Japan militært, økonomisk, politisk og kulturelt. Likevel finnes det i Kina faktorer som er mer progressive enn i noen annen periode i landets historie. Kinas kommunistiske parti og hæren under ledelse av partiet representerer disse progressive faktorene. På grunnlag av disse framskrittene kan den nåværende frigjøringskrigen i Kina bli langvarig

og oppnå endelig seier. I motsetning til den japanske imperialismen som er i nedgang, er Kina et land som stiger opp som morgensola. Kinas krig er progressiv, derfor har den en rettferdig karakter. Fordi den er en rettferdig krig, kan den reise nasjonen til enhet, vekke sympati hos folket i Japan og vinne støtte fra de fleste landa i verden. For det tredje, og igjen i kontrast til Japan, er Kina et meget stort land med et veldig territorium, rike ressurser, en stor befolkning og rikelig med soldater og kan tåle en lang krig. For det fjerde og siste, fins det brei internasjonal støtte til Kina på grunn av den progressive og rettferdige karakteren krigen det fører har. Det er igjen det stikk motsatte av den svake støtta til Japans urettferdige sak.

For å oppsummere: Kinas ulemper ligger i landets militære svakhet, og fordelene ligger i den progressive og rettferdige karakteren Kinas krig har, landets veldig størrelse og den rikelige internasjonale støtta. Dette er Kinas særtrekk.

12. Av dette kan en se at Japan har stor militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, men at krigen det fører er barbarisk, at det har utilstrekkelig med mannskaper og materielle ressurser, og at det er i en ugunstig stilling internasjonalt. Kina derimot har mindre militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, men det er i en epoke hvor det gjør store steg framover, og Kinas krig er progressiv og rettferdig. Kina er dessuten et stort land, en faktor som gjør det i stand til å tåle en langvarig krig, og Kina vil bli støtta av de fleste land. Det som er nevnt her, er de grunnleggende særtrekka som står i gjensidig motsigelse til hverandre, i den kinesisk-japanske krigen. De har bestemt og bestemmer alle de politiske planene og den militære strategien og taktikken på de to sidene. De har bestemt og bestemmer krigens langvarige karakter og resultatet av den, nemlig at den endelige seieren vil gå til Kina og ikke til Japan. Krigen er en kamp mellom disse særtrekka. De kommer til å endre

seg i løpet av krigen, hver i samsvar med sin egen natur. Og alt annet vil følge av dette. Disse særtrekka eksisterer objektivt og er ikke blitt oppfunnet for å lure folk. De utgjør alle de grunnleggende elementene i krigen og er ikke ufullstendige fragmenter. De gjennomsyrrer alle store og små problemer på begge sidene og alle stadiene av krigen, og de er ikke uten betydning. Hvis noen glemmer disse særtrekka når de studerer den kinesisk-japanske krigen, vil de med sikkerhet komme til feil resultat. Og sjøl om noen av tankene deres vinner tiltro ei tid og tilsynelatende er riktige, vil forløpet av krigen uunngåelig bevise at de er feilaktige. På grunnlag av disse særtrekka skal vi nå gå over til å forklare de problemene som vi skal behandle.

GJENDRIVELSE AV TEORIEN OM NASJONAL UNDERKUING

13. De som går inn for teorien om nasjonal underkuing, ser ikke annet enn kontrasten mellom fiendens styrke og vår svakhet. De brukte å si: «Motstand vil bety underkuing», og nå sier de: «Fortsettelse av krigen innebærer underkuing». Vi kommer ikke til å bli istand til å overbevise dem bare ved å erklære at Japan er lite, sjøl om det er sterkt, mens Kina er stort, sjøl om det er svakt. De kan vise til historiske eksempler som at Yuan tilintetgjorde Sung-dynastiet og at Ching tilintetgjorde Ming-dynastiet, for å bevise at et lite, men sterkt land kan vinne over et stort, men svakt land, og dessuten at et tilbakestående land kan vinne over et framskredent land. Vi kan si at disse begivenhetene skjedde for lenge sia og ikke beviser påstanden deres. Men da kan de vise til den britiske underkuinga av India for å bevise at et lite, men sterkt kapitalistisk land kan vinne over et stort, men svakt og tilbakestående land. Derfor må vi legge fram andre årsaker før vi kan stoppe og overbevise alle som

snakker om underkuing, og forsyne alle som driver med propaganda med tilstrekkelige argumenter til å overtale dem som fortsatt er forvirra eller ubesluttsomme, og på den måten styrke tilliten deres til motstandskrigen.

14. Hvilke årsaker bør vi så sette fram? Særtrekka i epoken. Disse særtrekka gjenspeiler seg konkret i Japans reaksjonære tilbakesteg og mangel på støtte og i Kinas framskritt og rikelige støtte.

15. Krigen vår er ikke en hvilken som helst krig. Særegent er den en krig mellom Japan og Kina som blir utkjempa i nittentretti-åra. Fienden vår, Japan, er først og fremst ei døende imperialistmakt. Det er allerede inne i den epoken hvor det går tilbake. Det skiller seg ikke bare fra Storbritannia på den tida da India blei underkua, da britisk kapitalisme fortsatt rykka framover, men skiller seg også fra det Japan sjøl var i tida rundt den første verdenskrigen for tjue år sia. Den nåværende krigen blei satt i gang like før det allmenne sammenbruddet for verdensimperialismen og framfor alt for de fascistiske landa. Dette er den virkelige årsaka til at fienden har satt i gang denne eventyrkrigen som i sin natur er en siste desperat kamp. Derfor er det ufravikelig sikkert at det ikke vil bli Kina, men de herskende kretsene i den japanske imperialismen som vil bli utsletta som et resultat av krigen. Dessuten har Japan begynt denne krigen på et tidspunkt da mange land allerede har eller holder på å komme i krig, da vi alle kjemper eller forbereder oss på å kjempe mot barbarisk aggresjon, og Kinas skjebne er forbundet med skjebnen til de fleste landa og folkene i verden. Dette er den grunnleggende årsaka til den motstanden Japan har vekt og i økende grad kommer til å vekke hos disse landa og folkene.

16. Hva med Kina? En kan ikke sammenlikne Kina i dag med Kina i noen annen historisk periode. Landet er en halv-koloni og et halv-føydalt samfunn, og det blir følgelig betrakta som et svakt land. Men samtidig er Kina historisk sett inne i en framskrittsepoke. Dette er

hovedgrunnen til at det kan klare å seire over Japan. Når vi sier at motstandskrigen mot Japan er progressiv, mener vi ikke progressiv i vanlig eller allmenn forstand. Vi mener heller ikke progressiv i den forstand at den abessinske krigen mot Italia eller Taiping-revolusjonen eller revolusjonen av 1911 var progressive. Vi mener progressiv i den forstand at Kina i dag er progressivt. På hvilken måte er Kina i dag progressivt? Det er progressivt fordi det ikke lenger er et fullstendig føydalt land, og fordi vi allerede har en viss kapitalisme i Kina, vi har et borgerskap og et proletariat, vi har et svært antall folk som har våkna eller holder på å våkne, vi har et kommunistisk parti, vi har en hær som er progressiv politisk — Den kinesiske røde hæren leda av det kommunistiske partiet — og vi har tradisjonen og erfaringene fra mange tiår med revolusjon, og særskilt erfaringene fra de sytten åra etter grunnlegginga av Kinas kommunistiske parti. Disse erfaringene har skolert folket og de politiske partiene i Kina og danner sjølve grunnlaget for den enheten mot Japan som vi har nå. Vi kan si at uten erfaringene fra 1905 ville seieren i 1917 ha vært umulig i Russland. Men da kan vi også si at uten erfaringene fra de siste sytten åra ville det være umulig å vinne motstandskrigen vår. Slik er den indre situasjonen.

I den internasjonale situasjonen som hersker nå er Kina ikke isolert i krigen, og dette faktum er også uten sidestykke i historia. Før i tida var Kinas kriger, og også Indias, kriger som blei utkjempa i isolasjon. Det er først i dag at vi møter verdensomspennende folkelige bevegelser med enestående bredde og dybde som har reist seg eller reiser seg, og som støtter Kina. Den russiske revolusjonen i 1917 fikk også internasjonal støtte, og derfor vant de russiske arbeiderne og bøndene. Men den støtta var ikke så omfattende og av så dyp art som den støtta vi får i dag. De folkelige bevegelsene i verden i dag utvikler seg i en målestokk og med en dybde som er uten sidestykke. Eksistensen av Sovjetunionen er en særskilt

viktig faktor i våre dagers internasjonale politikk. Og Sovjetunionen vil sikkert med den største begeistring støtte Kina. Det fantes ikke noe som dette for tjue år sia. Alle disse faktorene har skapt og holder på å skape viktige vilkår som er uunnværlige for at Kina skal vinne endelig seier. Direkte støtte i stor målestokk mangler ennå og vil først komme i framtida. Men Kina er et progressivt og et stort land, og dette er de faktorene som gjør landet i stand til å forlenge krigen og både fremme og vente internasjonal hjelp.

17. Til dette kommer i tillegg den faktoren at mens Japan er et lite land med et lite territorium, få ressurser, en liten befolkning og et begrensa antall soldater, så er Kina et stort land med et svært territorium, rike ressurser, en stor befolkning og rikelig med soldater. Ved sida av kontrasten mellom styrke og svakhet finnes det dermed en kontrast mellom et lite land, reaksjonær tilbakegang og spinkel støtte, og et stort land, framskritt og rikelig støtte. Dette er årsaka til at Kina aldri vil bli underkua. Av kontrasten mellom styrke og svakhet følger det at Japan i ei viss tid og til en viss grad kan gå fullstendig hensynsløst fram mot Kina, at Kina er nødt til å gå en hard vei, og at motstandskrigen vil bli langvarig krig og ikke en krig med rask avgjørelse. Ikke desto mindre følger det av den andre kontrasten — et lite land, reaksjonær degenerering og spinkel støtte i motsetning til et stort land, framskritt og rikelig støtte — at Japan ikke kan gå fullstendig hensynsløst fram mot Kina i et ubegrensa tidsrom, men med sikkerhet kommer til å lide nederlag, mens Kina aldri kan bli underkua, men med sikkerhet kommer til å vinne endelig seier.

18. Hvorfor blei Abessinia slått? For det første var landet ikke bare svakt, men også lite. For det andre var ikke landet like progressivt som Kina. Det var et gammelt land som holdt på å gå over fra slaveri til livegenskap, et land uten noen kapitalisme eller borgerlige politiske partier, for ikke å snakke om et kommunistisk parti. Det

hadde heller ingen hær som den kinesiske hæren, for ikke å snakke om en hær som Den åttende rutearmeen. For det tredje var landet ute av stand til å holde ut og vente på internasjonal hjelp, og måtte utkjempe krigen sin i isolasjon. For det fjerde, og dette er det viktigste av alt, blei det begått feil i ledelsen av krigen mot Italia. Derfor blei Abessinia underkua. Men det pågår fortsatt en nokså omfattende geriljakrigføring i Abessinia. Blir den fortsatt, vil den sette abessinierne i stand til å vinne tilbake landet når verdenssituasjonen endrer seg.

19. Tilhengerne av underkuingssteorien vil kanskje vise til historia om frigjøringsbevegelsenes nederlag i det moderne Kina for å bevise påstandene sine, først at «motstand vil bety underkuing», og så at «fortsettelse av krigen innebærer underkuing». Igjen er svaret vårt her: «Det er andre tider nå.» Kina sjøl, den indre situasjonen i Japan og de internasjonale omgivelsene, alt dette er annerledes nå. Det er en alvorlig sak at Japan er sterkere enn før, mens Kina fortsatt er forholdsvis svakt i den uendra halv-koloniale og halv-føydale stillinga det er i. Det er også et faktum at Japan for øyeblikket fortsatt klarer å kontrollere folket sitt hjemme og utnytte internasjonale motsigelser for å invadere Kina. Men i løpet av en lang krig er disse tingene nødt til å endre seg i den motsatte retninga. Slike endringer er ennå ikke blitt kjensgjerninger, men det vil de bli i framtida. Tilhengerne av underkuingssteorien avfeier dette argumentet. Når det gjelder Kina, så har vi allerede nye folk, et nytt politisk parti, en ny hær og en ny politikk for motstand mot Japan. Denne situasjonen er svært forskjellig fra situasjonen for over et tiår sida, og hva mer er, alt dette vil uunngåelig føre til enda større framskritt. Det er sant at frigjøringsbevegelsene historisk sett møtte gjentatte tilbakeslag. Resultatet var at Kina ikke kunne samle større styrke til den nåværende motstandskrigen — dette er en meget smertefull historisk lærepenge, og vi må aldri en gang til tilintetgjøre noen av de revolusjonære

styrkene våre. Med det grunnlaget vi nå har kan vi likevel, ved å gjøre store anstrengelser, med sikkerhet gradvis kjempe oss framover og øke styrken i motstanden vår. Alle slike anstrengelser bør samle seg om den store anti-japanske nasjonale enhetsfronten. Når det gjelder internasjonal støtte, så holder den på å vokse fram, sjøl om direkte og omfattende hjelp ennå ikke er i sikte. Dette skyldes at den internasjonale situasjonen er grunnleggende forskjellig fra hva den var før. De utallige nederlaga for frigjøringsbevegelsen i det moderne Kina hadde sine subjektive og objektive årsaker. Men i dag er situasjonen helt annerledes. Sjøl om det er mange vanskeligheter som gjør motstandskrigen hard — som fiendens styrke og vår svakhet, og det faktum at vanskene hans akkurat holder på å begynne, mens våre egne framskritt er langt fra tilstrekkelige — så finnes det i dag ikke desto mindre mange gunstige vilkår for å seire over fienden. Vi trenger bare å føye de subjektive anstrengelsene våre til dette, så vil vi klare å overvinne vanskene og vinne seier. Så gunstige vilkår har det aldri vært i noen periode av historia vår før. Og dette er årsaka til at motstandskrigen mot Japan, i motsetning til frigjøringsbevegelsene før i tida, ikke vil ende med nederlag.

KOMPROMISS ELLER MOTSTAND? KORRUPSJON ELLER FRAMSKRITT?

20. Ovafor har vi gjort det fullstendig klart at teorien om nasjonal underkuing er grunnløs. Men det er mange folk som ikke er enige i denne teorien. De er ærlige patrioter som ikke desto mindre er dypt bekymra over den nåværende situasjonen. To ting bekymrer dem. Det er frykten for et kompromiss med Japan og tvil om muligheten for politisk framskritt. Disse to brysomme spørsmåla blir drøfta i vide kretser, og en har ikke funnet noen nøkkel til å løse dem. La oss nå undersøke dem.

21. Som tidligere forklart har spørsmålet om kompromiss sine samfunnsmessige røtter, og er så lenge disse røttene finnes nødt til å dukke opp. Men et kompromiss vil ikke nytte. For å bevise dette trenger vi bare å se nok en gang etter bekræftelse i Japan, Kina og den internasjonale situasjonen. Ta for det første Japan. Helt i begynnelsen av motstandskrigen regna vi med at det ville komme ei tid da det ville oppstå en stemning til fordel for kompromiss. Med andre ord, etter å ha okkupert det nordlige Kina, Kiangsu og Chekiang ville Japan sannsynligvis gripe til det knepet å overtale Kina til å kapitulere. Sant nok greip Japan til dette knepet, men krisa gikk snart over. Og ei av årsakene var at fienden over alt førte en barbarisk politikk og praktiserte rein plyndring. Hvis Kina hadde kapitulert ville hver eneste kineser ha blitt en slave uten land. Fiendens røverpolitikk, politikken med å underkue Kina, har to sider, den materielle og den åndelige. Og begge disse blir brukt overalt mot alle kinesere, ikke bare mot folket i de lavere laga, men også mot medlemmer av de øvre laga. Sjølsagt blir de sistnevnte behandla litt mer høflig, men det er bare en gradsforskjell, ikke en prinsipiell forskjell. Stort sett overfører fienden de samme gamle metodene han brukte i de tre nördøstlige provinsene, til Kinas indre. Materielt plyndrer han til og med maten og klærne til vanlige folk og får dem til å jamre av sult og kulde. Han røver produksjonsmidlene og ødelegger og trellbinder med dette Kinas nasjonale industrier. Åndelig arbeider han for å ødelegge den nasjonale bevisstheten til det kinesiske folket. Under flagget med «Den oppgående sol» blir alle kinesere tvunget til å bli føyelige undersåtter, lastedyr som har forbud mot å vise det minste tegn til kinesisk nasjonalånd. Denne barbariske politikken til fienden vil bli ført djupere inn i Kinas indre. Med den umettelige appetitten sin er Japan uvillig til å stanse krigen. Den japanske regjeringa la fram politikken sin i ei erklæring 16. januar, 1938¹³. Denne politikken blir,

slik det uunngåelig måtte skje, gjennomført på hardnakka vis. Det har gjort alle lag av det kinesiske folket rasende. Dette raseriet blir skapt av den japanske krigens reaksjonære og barbariske karakter — «ingen kan unngå sin skjebne», og følgelig har det utkrystallisert seg en absolutt fiendtlighet. Vi må regne med at fienden ved en anledning i framtida igjen vil gripe til planen med å overtale Kina til å kapitulere. Vi må også regne med at visse tilhengere av underkuingsteorien igjen vil krype fram og høyst sannsynlig vil arbeide i hemmelig forståelse med visse utenlandske elementer(som finnes i Storbritannia, De forente stater og Frankrike, og særlig blant de øvre laga i Storbritannia) som medskyldige. Men den allmenne tendensen i hendingene vil ikke tillate kapitulasjon. Den japanske krigens hardnakka og uvanlig barbariske karakter har avgjort denne sida av saka.

22. For det andre, la oss ta Kina. Det er tre faktorer som bidrar til at Kina holder ut i motstandskrigen. For det første, Kinas kommunistiske parti som er den pålitelige krafta som leder folket i å gjøre motstand mot Japan. Deretter, Kuomintang som er avhengig av Storbritannia og De forente stater og følgelig ikke vil kapitulere for Japan med mindre det får beskjed om det. Endelig, de andre politiske partiene og gruppene der de fleste er mot kompromiss og støtter motstandskrigen. Med enhet mellom disse tre vil hvem som enn inngår kompromiss bli stående blant forræderne, og enhver vil ha rett til å straffe ham. Alle som ikke vil være forrædere, har ikke noe annet valg enn å slutte seg til de andre og føre motstandskrigen fram til slutten. Derfor er et kompromiss neppe mulig.

23. For det tredje, ta det internasjonale aspektet. Med unntak av Japans allierte og visse elementer i de øvre laga i andre kapitalistiske land, er hele verden for at Kina gjør motstand, og ikke for at Kina skal inngå kompromiss. Denne faktoren styrker håpet for Kina. Folket over hele

landet er i dag fylt av håpet om at internasjonale krefter gradvis vil gi Kina økende hjelp. Dette er ikke et for-gjeves håp. Særsilt det at Sovjetunionen eksisterer, opp-muntrer Kina i motstandskrigen sin. Det sosialistiske Sovjetunionen, nå sterkere enn noen gang før, har alltid delt Kinas gleder og sorger. Sovjetunionen ser det uom plikta si å hjelpe alle svake nasjoner og alle revolu-sjonære kriger. Det står i direkte kontrast til alle medlemmene av de øvre laga i de kapitalistiske landa som ikke søker annet en profitt. Det at Kina ikke utkjemper krigen sin i isolasjon, skyldes ikke bare internasjonal støtte i allmennhet, men særskilt sovjetisk støtte. Kina og Sovjetunionen ligger geografisk nær hverandre. Dette forverrer krisa for Japan og letter Kinas motstandskrig. Geografisk nærhet til Japan øker vanskene for Kinas motstand. På den andre sida er nærhet til Sovjetunionen en gunstig omstendighet for motstandskrigen.

24. Vi kan følgelig trekke den slutningen at det finnes fare for kompromiss, men at den kan overvinnes. Sjøl om fienden i en viss grad kan modifisere politikken sin, kan han ikke endre den grunnleggende. I Kina er de sam-funnsmessige røttene for et kompromiss til stede, men motstanderne av kompromiss er i flertall. Også interna-sjonalt er visse krefter for kompromiss, men de viktigste kreftene er for motstand. Kombinasjonen av disse tre faktorene gjør det mulig å overvinne faeren for kompromiss og holde ut i motstandskrigen til slutten.

25. La oss nå svare på det andre spørsmålet. Politisk framskritt hjemme og utholdenhet i motstandskrigen kan ikke skilles fra hverandre. Jo større det politiske fram-skrittet er, desto mer utholdende kan vi være i krigen, og jo mer utholdende vi er i krigen, desto større blir det politiske framskrittet. Men grunnleggende sett avhenger alt av at vi holder ut i motstandskrigen. De usunne fenomenene på forskjellige områder under Kuomintang-regimet er svært alvorlige. Disse uønska faktorene har hopa seg opp i løpet av åra og skapt stor bekymring og

ergrelse blant de breie laga av patriotene våre. Men det er ingen grunn til pessimisme. Erfaringa fra motstandskrigen har nemlig allerede vist at det kinesiske folket har gjort like store framskritt på de siste ti månedene som i løpet av mange år før i tida. Den samla virkningen av lange år med korrupsjon forsinker riktignok alvorlig veksten i krafta folket har til å gjøre motstand mot Japan. Dette gjør omfanget av seirene våre mindre og tilføyer oss tap i krigen. Likevel er den allmenne situasjonen i Kina, Japan og verden av en slik art at det kinesiske folket ikke kan annet enn å gjøre framskritt. Dette framskrittet vil gå langsomt på grunn av faktoren med korrupsjon som hindrer framskritt. Framskritt og det at framskrittet går langsomt, det er to særtrekk ved den nåværende situasjonen. Det siste stemmer dårlig med de presserende behova i krigen og er en kilde til stor bekymring for patrioter. Men vi står midt i en revolusjonær krig. Og en revolusjonær krig er en motgift som ikke bare fjerner fiendens gift, men også rensar oss for vår egen skitt. Enhver rettferdig, revolusjonær krig har ei kolossal kraft som kan forvandle mange ting eller rydde veien for å forvandle dem. Den kinesisk-japanske krigen kommer til å forvandle både Kina og Japan. Forutsatt at Kina holder fram med motstandskrigen og enhetsfronten, vil det gamle Japan med sikkerhet bli forvandla til et nytt Japan og det gamle Kina til et nytt Kina, og folket og alt annet både i Kina og i Japan kommer til å bli forvandla under og etter krigen. Vi bør se et indre samband mellom den anti-japanske krigen og den nasjonale gjenoppbygginga vår. Å si at også Japan kan bli forvandla, er å si at aggresjonskrigen som herskerne i landet fører, vil ende med nederlag og kan føre til at det japanske folket gjør revolusjon. Den dagen revolusjonen til det japanske folket seirer, vil være den dagen da Japan er forvandla. Alt dette har nøye samband med Kinas motstandskrig og er en framtidsutsikt vi bør ta med i beregninga.

TEORIEN OM NASJONAL UNDERKUING ER GAL OG DET SAMME ER TEORIEN OM RASK SEIER

26. I studiet vårt der vi har sammenlikna fienden og oss sjøl når det gjelder de grunnleggende motstridende særtrekka, som relativ styrke, relativ størrelse, framskritt eller reaksjon, og det relative omfanget av støtta, har vi allerede forkasta teorien om nasjonal underkuing. Vi har også forklart hvorfor kompromiss er usannsynlig, og hvorfor politisk framskritt er mulig. Tilhengerne av underkuingsteorien understreker motsigelsen mellom styrke og svakhet. De blåser den opp så den blir hele grunnlaget for argumentasjonen deres i dette spørsmålet, og de overser alle de andre motsigelsene. Det at de bare fordyper seg i kontrasten i styrke viser ensidigheten deres, og at de overdriver denne ene sida av saka slik at den blir helheten, viser subjektivismen deres. Ser vi på saka som helhet, vil vi ut fra dette se at de ikke har noe grunnlag å stå på, og at de tar feil. Så finnes det dem som hverken er tilhengere av underkuingsteorien eller overbeviste pessimister, men som for øyeblikket er i en pessimistisk sinnsstemning, ganske enkelt fordi de er forvirra av styrkeforskjellen mellom oss og fienden på et gitt tidspunkt og i visse henseender, eller på grunn av korrupsjonen i landet. Når det gjelder disse, så bør vi påpeke for dem at også holdninga deres har en tendens til å være ensidig og subjektiv. Men i deres tilfelle er korrigeringsforholdsvis lett. Med en gang de har fått opp øynene vil de forstå, for de er patrioter, og feilene deres er bare kortvarige.

27. Talsmennene for rask seier tar også feil. Enten glemmer de fullstendig motsigelsen mellom styrke og svakhet og husker bare de andre motsigelsene, eller de overdriver Kinas fordeler ut over enhver likhet med virkeligheten så de ikke er til å kjenne igjen, eller de tar i overmot styrkeforholdet på ett tidspunkt og sted for hele situasjonen. Det er som i det gamle ordtaket: «Et blad

over øynene skjuler hele Tai-fjellet.» Kort sagt, de mangler mot til å innrømme at fienden er sterk, mens vi er svake. De forneker ofte dette, og forneker følgelig ei side av sannheten. De har heller ikke mot til å innrømme begrensningene ved fordelene våre, og med det forneker de ei anna side av sannheten. Resultatet er at de gjør feil, store og små, og her er det igjen subjektivisme og ensidighet som gjør ugagn. Disse vennene har hjertet på rette sted, og de er også patrioter. Men samtidig som «herrene har høyverdige mål», er synspunktene deres gale. Følger vi dem vil vi med sikkerhet støte mot en mur. For hvis vurderinga ikke er i samsvar med virkeligheten, kan ikke handlinga nå målet. Og å handle trass i dette ville bety nederlag for hæren og underkuing for nasjonen. Slik ville resultatet bli det samme som i defaitistenes tilfelle. Følgelig duger heller ikke denne teorien om rask seier.

28. Forneker vi faren for nasjonal underkuing? Nei, et gjør vi ikke. Vi innser at Kina står overfor to mulige framtidsutsikter, frigjøring eller underkuing, at de to er i voldsom konflikt med hverandre. Oppgava vår er å oppnå frigjøring og å avverge underkuing. Vilkåra for frigjøring er Kinas framskritt — det er det grunnleggende — fiendens vansker og internasjonal støtte. Vi er uenige med tilhengerne av underkuingsteorien. Vi inntar et objektvt og allsidig standpunkt, vi anerkjenner de to mulighetene, nasjonal underkuing og frigjøring, understreker at det er muligheten for frigjøring som er den dominerende, peker på vilkåra for å oppnå den, og strever for å sikre disse vilkåra. Tilhengerne av underkuingsteorien, på den andre sida, inntar et subjektivt og ensidig standpunkt. De anerkjenner bare en mulighet, muligheten for underkuing. De innrømmer ikke at det finnes en mulighet for frigjøring, og de peker slett ikke på vilkåra som er nødvendige for frigjøring, eller strever for å sikre dem. Samtidig som vi erkjenner tendensen til kompromiss og korrupsjonen, ser vi dessuten andre ten-

denser og foreteelser som vi påpeker gradvis vil få overtaket, tendenser og foreteelser som allerede er i voldsom konflikt med dem vi først har nevnt. I tillegg peker vi på vilkåra for at de sunne tendensene og foreteelsene skal få overtaket, og vi strever for å overvinne tendensen til å inngå kompromiss og for å gjøre slutt på korrupsjonen. I motsetning til pessimistene er vi derfor slett ikke nedslåtte.

29. Det er ikke slik at vi ikke ville like en rask seier. Alle ville være for å drive «djevleene» ut over natta. Men vi påpeker at når visse bestemte vilkår mangler, er rask seier noe som bare finnes i hodene på noen folk. Det finnes ikke i den objektive virkeligheten, og det er en illusjon, en falsk teori. Vi har foretatt ei objektiv og allsidig vurdering av alle forholda som angår fienden og oss sjøl. Følgelig påpeker vi at den eneste veien til endelig seier er den langvarige krigens strategi, og vi forkaster den ubegrunna teorien om rask seier. Vi hevder at vi må kjempe for å sikre alle de vilkåra som er uunnværlige for den endelige seieren. Og jo tidligere og mer fullstendig disse vilkåra blir sikra, desto sikrere vil vi bli på seieren, og desto tidligere vil vi vinne den. Vi tror at vi bare på denne måten kan gjøre krigen kortere, og vi avviser teorien om rask seier som bare er tomt snakk og et forsøk på å få tingene billig.

HVORFOR EN LANGVARIG KRIG?

30. La oss nå undersøke problemet med en langvarig krig. Et riktig svar på spørsmålet: «Hvorfor en langvarig krig?» får vi bare på grunnlag av alle de grunnleggende kontrastene mellom Kina og Japan. Sier vi for eksempel bare at fienden er en sterk imperialismakt, mens vi er et svakt halv-kolonialt og halv-føydalt land, står vi i fare for å havne i teorien om nasjonal underkuing. For hverken i teori eller i praksis kan en kamp bli langvarig

ved ganske enkelt å stille den svake mot den sterke. Den kan heller ikke bli langvarig ved ganske enkelt å sette den store mot den lille, de progressive mot de reaksjonære, eller rikelig støtte mot mager støtte. Det er ganske vanlig at et stort land annekterer et lite, eller at et lite land annekterer et stort. Det hender ofte at et progressivt land som ikke er sterkt, blir utsletta av et stort, reaksjonært land, og det samme gjelder for alt som er progressivt, men ikke sterkt. Rikelig eller mager støtte er en viktig, men underordna faktor, og hvor stor virkning støtta har avhenger av de grunnleggende faktorene på begge sider. Når vi sier at motstandskrigen mot Japan er en langvarig krig, er dette derfor en slutning vi har trukket av de innbyrdes forholda mellom alle de faktorene som virker på begge sider. Fienden er sterk, og vi er svake, og faren for underkuing er til stede. Men på andre felter har fienden mangler og vi fordeler. Gjennom våre egne anstrengelser kan vi gjøre fiendens fordeler mindre og manglene hans verre. På den andre sida kan vi gjennom våre egne anstrengelser øke fordelene våre og rette på manglene våre. Følgelig kan vi vinne endelig seier og avverge underkuing, mens fienden til slutt vil bli slått og ikke vil klare å hindre at hele det imperialistiske systemet hans bryter sammen.

31. Fienden har bare fordeler i en henseende, men har mangler i alle andre, mens vi har mangler bare i en henseende, men har fordeler i alle andre. Hvorfor har så ikke dette skapt en balanse, men tvertom gitt ham en overlegen stilling og oss en underlegen stilling på det nåværende tidspunktet? Det er helt klart at vi ikke kan se så formelt på spørsmålet. Faktum er at forskjellen mellom fiendens styrke og vår egen nå er så stor at fiendens mangler ikke har utvikla seg, og for øyeblikket ikke kan utvikle seg, i den grad som er nødvendig for å oppveie styrken hans, mens fordelene våre ikke har utvikla seg, og for øyeblikket ikke kan utvikle seg, i den grad

som er nødvendig for å gjøre opp for svakheten vår. Derfor kan det ennå ikke være noen balanse, bare ubalanse.

32. Innsatsen vår for å holde ut i motstandskrigen og holde fast på enhetsfronten har til en viss grad endra fiendens styrke og overlegenhet sammenlikna med vår svakhet og underlegenhet. Likevel har det hittil ikke skjedd noen grunnleggende endring. I et visst stadium av krigen kommer fienden følgelig til å være seierrik i en viss grad, og vi vil lide nederlag. Men hvorfor er det slik at graden av fiendens seier og vår underlegenhet i dette stadiet avgjort er begrensa? Hvorfor kan den ikke gå over i fullstendig seier eller fullstendig nederlag? Grunnen er, for det første, at fiendens styrke og vår svakhet helt fra starten av har vært relativ og ikke absolutt. Og, for det andre, at innsatsen vår for å holde ut i motstandskrigen og holde på enhetsfronten har understreka det relative ved forholdet enda mer. Sammenlikna med den opprinnelige situasjonen er fienden fortsatt sterk, men ugunstige faktorer har gjort styrken hans mindre, sjøl om det ennå ikke har skjedd i en grad som er tilstrekkelig til å gjøre slutt på overlegenheten hans. På samme måte er også vi fortsatt svake, men gunstige faktorer har kompensert svakheten vår, sjøl om det ennå ikke har skjedd i en grad som er tilstrekkelig til å endre på underlegenheten vår. Med dette viser det seg at fienden er relativt sterk og vi er relativt svake, at fienden er i en relativt overlegen og vi i en relativt underlegen stilling. På begge sider har styrke og svakhet, overlegenhet og underlegenhet, aldri vært noe absolutt. Dessuten har også innsatsen vår for å holde ut i motstand mot Japan og holde fast på enhetsfronten i løpet av krigen skapt ytterligere endringer i det opprinnelige styrkeforholdet mellom oss og fienden. Derfor er fiendens seirer og nederlaga våre nødt til å bli innskrenka i omfang i dette stadiet, og følgelig blir krigen langvarig.

33. Men forholda endrer seg hele tida. Forutsatt at vi bruker riktig militær og politisk taktikk, ikke gjør noen

prinsipielle feil og gjør vårt beste, vil både fiendens ulemper og Kinas fordeler øke i løpet av krigen ettersom den trekker ut. Det vil ha som uunngåelig resultat at det vil skje ei stadig endring i forskjellen i relativ styrke og følgelig i den relative stillinga til de to sidene. Når vi kommer inn i et nytt stadium, vil det skje ei stor endring i styrkeforholdet. Det vil resultere i nederlag for fienden og seier for oss.

34. For tida kan fienden fortsatt greie å utnytte styrken sin, og motstandskrigen vår har ennå ikke svekka ham grunnleggende. Mangelen på mennesker og materielle ressurser er ennå ikke blitt så stor hos ham at det hindrer offensiven hans, tvertom, de kan ennå til en viss grad opprettholde offensiven hans. Den reaksjonære og barbariske naturen krigen hans har, en faktor som både intensiverer klassemotsetningene i Japan og motstanden fra den kinesiske nasjonen, har ennå ikke skapt en situasjon som radikalt hindrer framrykkinga hans. Fiendens internasjonale isolasjon holder på å øke, men den er ennå ikke fullstendig. Mange land har antyda at de vil hjelpe oss. Men kapitalistene der som handler med ammunisjon og krigsmateriell og bare er opptatt av profitt, forsyner fortsatt Japan med store mengder krigsleveranser¹⁴, og regjeringene deres¹⁵ er fortsatt uvillige til å gå sammen med Sovjetunionen når det gjelder praktiske sanksjoner mot Japan. Av alt dette følger det at vi ikke kan vinne motstandskrigen raskt, og at den bare kan bli en langvarig krig. Når det gjelder Kina har det i løpet av de ti månedene med motstand skjedd ei viss bedring når det gjelder landets svakheter på det militære, økonomiske, politiske og kulturelle området. Likevel er det fortsatt langt igjen til det som kreves for å hindre fiendens offensiv og forberede vår motoffensiv. Kvantitativt sett har vi dessuten vært nødt til å tåle visse tap. Alle de faktorene som er gunstige for oss, har en positiv virkning. Men med mindre vi gjør en kolossal innsats vil ikke det være nok til å stanse fiendens offensiv og for-

berede vår motoffensiv. Hverken avskaffelsen av korrupsjon og økninga av framskrittet hjemme, eller tøylinga av de pro-japanske kreftene og økninga av de anti-japanske kreftene i utlandet, er kjensgjerninger ennå. Av alt dette følger det at vi ikke kan vinne krigen raskt, men at den bare kan bli en langvarig krig.

DE TRE STADIENE I DEN LANGVARIGE KRIGEN

35. Den kinesisk-japanske krigen er en langvarig krig, og den endelige seieren vil gå til Kina. Derfor er det rimelig å anta at denne langvarige krigen vil gjennomgå tre stadier. Det første stadiet dekker perioden med fiendens strategiske offensiv og vår strategiske defensiv. Det andre stadiet vil bli perioden med fiendens strategiske konsolidering og vår forberedelse til motoffensiven. Det tredje stadiet vil bli perioden med vår strategiske mot-offensiv og fiendens strategiske tilbaketrekking. Det er umulig å forutsi den konkrete situasjonen i de tre stadiene. Men i lys av de vilkåra som er nå, kan vi peke på visse hovedtendenser i krigen. Det objektive hendelsesforløpet kommer til å bli ytterst rikt og variert, med mange krokveier, og ingen kan stille et horoskop for den kinesisk-japanske krigen. Ikke desto mindre er det nødvendig for den strategiske ledelsen av krigen å lage ei grov skisse av utviklingstendensene. Skissa vår er kanskje ikke i fullstendig samsvar med de framtidige kjensgjerningene og kommer til å bli endra av dem. Men det er likevel nødvendig å lage ei slik skisse for å gi den langvarige krigen en fast og målbevisst strategisk ledelse.

36. Det første stadiet er ennå ikke slutt. Fiendens plan er å okkupere Canton, Wuhan og Lanchow og sette disse tre stedene i forbindelse med hverandre. For å nå dette målet vil fienden bli nødt til å bruke minst femti divisjoner, eller omkring en og en halv million mann, bruke fra et og et halvt til to år og bruke mer enn ti tusen

millioner yen. Når fienden trenger så djupt inn, vil han møte kolossale vansker med mer katastrofale følger enn noen kan tenke seg. Når det gjelder forsøket på å okkupere Canton-Hankow-jernbanen i hele dens lengde og hovedveien mellom Sian og Lanchow, så vil han bli nødt til å utkjempe farlige slag og klarer kanskje ikke å gjennomføre planen sin fullt ut. Men når vi trekker opp operasjonsplanen vår, bør vi gå ut fra at fienden kan komme til å okkupere disse tre stedene og til og med visse andre områder, og dessuten forbinde dem med hverandre. Vi bør ta tiltak for en langvarig krig slik at vi klarer å mestre ham, sjøl om han gjør dette. Den kampforma vi bør bruke i dette stadiet er først og fremst bevegelig krigføring, støtta av gerilja og stillingskrig. På grunn av de subjektive feila til Kuomintang's militære myndigheter fikk stillingskrigen tildelt hovedrolla i den første fasen av dette stadiet, men ikke desto mindre er den av utfyllende art når en ser på dette stadiet som en helhet. I dette stadiet har Kina allerede bygd opp en brei enhetsfront og nådd en enhet uten sidestykke. Fienden har brukt og kommer fortsatt til å bruke usle og skamløse midler for å få Kina til å kapitulere i forsøket på å virkeliggjøre planen sin om en rask avgjørelse og erobre landet uten større innsats. Men han har ikke klart det hittil, og det er heller ikke trolig at han vil klare det i framtida. I dette stadiet kommer Kina, trass i ganske store tap, til å gjøre ganske store framskritt, framskritt som vil bli hovedgrunnlaget for den fortsatte motstanden i det andre stadiet. I det nåværende stadiet har Sovjetunionen allerede gitt stor hjelp til Kina. På fiendens side er det allerede tegn til synkende moral. I den midterste fasen i dette stadiet er angrepskrafta til hæren hans også mindre enn den var i innledningsfasen, og den vil bli enda mindre i den avsluttende fasen. Han begynner å vise tegn til finansiell og økonomisk utmatting, det har begynt å vise seg krigstretthet hos folket og troppene hans, og innafor den klikken som leder krigen, har det begynt å vise seg

«krigsskuffelser» og pessimismen med ömsyn til krigsut-siktene vokser.

37. Det andre stadiet kan en kalle stadiet med strategisk dødpunkt. Ved slutten av det første stadiet vil fienden bli tvunget til å fastsette visse sluttpunkter for den strategiske offensiven sin, på grunn av knappheten på tropper og den faste motstanden vår. Når han har nådd dem, vil han stanse den strategiske offensiven sin og gå inn i det stadiet der han sikrer de okkuperte områdene sine. I det andre stadiet vil fienden prøve å sikre disse områdene og gjøre dem til sine gjennom den bedragerske metoden med å opprette marionett-regjeringer, samtidig som han plyndrer det kinesiske folket til skinnet. Men han kommer igjen til å bli møtt med hardnakka geriljakrigføring. Geriljakrigføringa vår vil dra fordel av det faktum at fienden er uten beskyttelse i ryggen, og kommer til å utvikle seg i stort omfang i det første stadiet. Det vil også bli oppretta mange base-områder som alvorlig truer fiendens konsolidering av de okkuperte områdene. Derfor vil det fortsatt være kamper over et stort område i det andre stadiet. I dette stadiet vil kampforma vår først og fremst være geriljakrigføring, støtta av bevegelig krigføring. Kina vil fortsatt ha en stor regulær hær, men vil finne det vanskelig å sette i gang den strategiske motoffensiven med en gang. Dette skyldes på den ene sida at fienden kommer til å innta en strategisk defensiv stilling i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene som han okkuperer, og på den andre sida at Kina ennå ikke vil være tilstrekkelig utrusta teknisk sett. Bortsett fra de troppene som er opptatt med forsvaret ved fiendens front, vil styrkene våre i stort antall bli forflytta til fiendens baktropp i forholdsvis spredte formasjoner. De kommer til å basere seg på alle de områdene som ikke er effektivt okkupert av fienden, og i samordning med folkets lokale væpna styrker vil de sette i gang omfattende, hard geriljakrigføring mot de områdene som fienden okkuperer. Slik vil de så langt

som mulig holde fienden i bevegelse for å tilintetgjøre ham i bevegelig krigføring, slik det nå blir gjort i Shansi-provinsen. Kampen i det andre stadiet vil bli hensynsløs, og landet vil lide under alvorlige ødeleggelser. Men geriljakrigføringa vil bli framgangsrik, og hvis den blir ført riktig, vil fienden kanskje bare klare å holde på omtrent en tredjedel av det okkuperte territoriet. De resterende to tredjedelene kommer da til å være på våre hender. Dette vil være et stort nederlag for fienden og en stor seier for Kina. På dette tidspunktet kommer hele det området som fienden okkuperer, til å falle i tre kategorier: For det første, fiendens baseområder, for det andre, våre baseområder for geriljakrigføring, og for det tredje, geriljaområdene som begge sidene kjemper om. Hvor lenge dette stadiet varer vil avhenge av graden av endringer i styrkeforholdet mellom oss og fienden og endringene i den internasjonale situasjonen. Allment sett bør vi være forberedt på at dette stadiet kan vare i forholdsvis lang tid, og på å tåle strabasene det medfører. Det vil bli en meget smertefull periode for Kina. De to store problemene vil bli økonomiske vansker og splittelsesvirksomheten til forræderne. Fienden vil gjøre sitt ytterste for å ødelegge enhetsfronten i Kina, og forræderorganisasjonene i alle de okkuperte områdene kommer til å smelte sammen i ei såkalt «samlingsregjering». Tapet av store byer og strabasene i krigen vil få vaklende elementer innafor rekkene våre til å rope på et kompromiss, og pessimismen vil vokse til et alvorlig omfang. Oppgavene våre vil da bli å mobilisere hele folket til å forene seg som en mann og fortsette krigen med urokkelig utholdenhet, å gjøre enhetsfronten breiere og konsolidere den, feie vekk all pessimisme og alle tanker på kompromiss, oppmuntre viljen til hard kamp og ta i bruk nye retningslinjer for krigen, og på denne måten greie strabasene. I det andre stadiet vil vi måtte oppfordre hele landet til resolutt å opprettholde ei enhetlig regjering. Vi vil måtte kjempe mot splittelser og

systematisk forbedre kampteknikken, omdanne de væpna styrkene, mobilisere hele folket og gjøre forberedelser til motoffensiven. Den internasjonale situasjonen vil bli enda mer ugunstig for Japan, og de viktigste internasjonale kreftene vil helle mot å gi mer hjelp til Kina, sjøl om det kan bli snakk om «realisme» av Chamberlains type som tilpasser seg til situasjonen som den er. Japans trusel mot Sørøst-Asia og Sibir vil bli større, og det kan til og med komme en krig til. Når det gjelder Japan, så kommer snesvis av landets divisjoner til å kjøre seg fullstendig fast i Kina. Omfattende geriljakrigføring og folkets anti-japanske bevegelse kommer til å trøtte ut denne store japanske styrken, minske den kraftig og dessuten oppløse moralen dens ved å påskynde framveksten av hjemlengsel, krigstrøtthet og til og med anti-krigsstemninger. Det ville riktignok være feilaktig å si at Japan ikke kommer til å oppnå noen resultater i det hele tatt i plyndringa av Kina. Men Japan har knapphet på kapital og blir plaga av geriljakrigføring. Derfor kan det ikke på noen måte oppnå raske eller vesentlige resultater. Dette andre stadiet kommer til å være overgangsstadiet i hele krigen. Det vil bli den hardeste perioden, men også den perioden som resultatet av hele krigen står og faller med. Om Kina blir et sjølstendig land eller blir redusert til en koloni, vil ikke bli avgjort av om en holder eller gir opp de store byene i det første stadiet. Det vil bli avgjort av i hvilken grad hele nasjonen legger alle krefter i det andre stadiet. Hvis vi kan holde fram med motstandskrigen, med enhetsfronten og med den langvarige krigen, vil Kina i dette stadiet få kraft nok til å gå fra svakhet til styrke. Dette vil bli annen akt i det dramaet på tre akter som Kinas motstandskrig er. Og ved hjelp av innsatsen fra alle de som opptrer vil det bli mulig å oppføre en svært strålende siste akt.

38. Det tredje stadiet vil bli stadiet med motoffensiver for å vinne tilbake de tapte områdene våre. Om vi vinner dem tilbake vil i hovedsak være avhengig av den styrken

Kina har bygd opp i det stadiet som går foran og som vil fortsette å vokse i det tredje stadiet. Men Kinas styrke aleine kommer ikke til å være nok. Vi vil også bli nødt til å stole på støtta fra internasjonale krefter og på de endringene som kommer til å skje i Japan, ellers vil vi ikke klare å vinne. Dette øker oppgavene for Kina i internasjonal propaganda og diplomati. I det tredje stadiet vil krigen vår ikke lenger være en krig med strategisk defensiv. Den vil gå over til å bli en strategisk motoffensiv som blir ført i strategiske offensiver. Den vil heller ikke lenger bli utkjempa strategiske indre linjer, men vil gradvis gå over til strategiske ytre linjer. Først når vi har kjempa oss fram til Yalu-elva, kan vi si at denne krigen er over. Det tredje stadiet vil bli det siste i den langvarige krigen, og når vi snakker om å holde fram med krigen til siste slutt, mener vi å gå igjennom hele dette stadiet. Det viktigste kampforma vår vil fortsatt bli bevegelig krigføring, men stillingskrigen vil bli viktig. På grunn av de omstendighetene som hersker i det første stadiet, kan vi ikke regne stillingsforsvar som viktig der. Men stillingsangrep vil bli svært viktig i det tredje stadiet på grunn av de endra forholda og de krava oppgavene stiller. I det tredje stadiet vil geriljakrigføringa igjen gi strategisk støtte gjennom å utfylle bevegelig krig og stillingskrig. Men den vil ikke være den viktigste kampforma som i det andre stadiet.

39. Med dette er det åpenbart at krigen er av langvarig og følgelig hensynsløs av natur. Fienden vil ikke klare å sluke hele Kina, men vil klare å okkupere mange steder for et ganske langt tidsrom. Kina vil ikke klare å kaste ut japanerne raskt, men størsteparten av landets territorium kommer til å være på Kinas hender. Til slutt vil fienden tape, og vi vil vinne. Men vi har en hard vei foran oss før det skjer.

40. Det kinesiske folket vil bli herda i løpet av denne lange og hensynsløse krigen. De politiske partiene som tar del i krigen, vil også bli stålsatt og prøvd. Vi må holde

fram med enhetsfronten. Bare ved å holde fram med enhetsfronten kan vi holde fram med krigen. Og bare ved å holde fram med enhetsfronten og med krigen kan vi vinne endelig seier. Bare på denne måten kan vi overvinne alle vansker. Når vi har kommet over det harde veistykket, kommer vi til å nå hovedveien som fører til seier. Dette er krigens naturlige logikk.

41. I de tre stadiene kommer endringene i den relative styrken til å skje etter følgende linjer: I det første stadiet er fienden overlegen i styrke, og vi er underlegne. Når det gjelder underlegenheten vår, så må vi regne med endringer av to forskjellige slag fra tida rett før motstands-krigen til i slutten av dette stadiet. Det første slaget er ei endring til det verre. Kinas opprinnelige underlegenheter vil bli forverra av tapa i krigen, nemlig minskning i territorium, befolkning, økonomisk styrke, militær styrke og kulturelle institusjoner. Mot slutten av det første stadiet vil nedgangen trolig være betydelig, særlig på den økonomiske sida. Dette poenget vil bli utnytta av noen folk som et grunnlag for teoriene deres om nasjonal underkuing og om kompromiss. Men en må også merke seg endringa av det andre slaget, endringa til det bedre. Det omfatter den erfaringa vi har vunnet i krigen, framskrittet som de væpna styrkene har gjort, det politiske framskrittet, mobiliseringa av folket, utviklinga av kulturen i ei ny retning, framveksten av geriljakrigføring, økninga i internasjonal støtte osv. Det som er i nedgang i det første stadiet, er den gamle kvantiteten og den gamle kvaliteten, og dette får i hovedsak et kvantitativt uttrykk. Det som er i oppgang, er den nye kvantiteten og den nye kvaliteten, og dette får i hovedsak et kvalitativt uttrykk. Det er endringa av det andre slaget som gir et grunnlag for evna vår til å kjempe en langvarig krig og vinne endelig seier.

42. I det første stadiet skjer det også to slags endringer på fiendens side. Det første er ei endring til det verre, og det kommer til uttrykk i hundretusenvís av falne, tap-

pinga av våpen og ammunisjon, forverring av moralen til troppene, misnøye blant folk hjemme, innskrenking i handel, utgifter på over ti tusen millioner yen, fordømming fra verdensopinionen osv. Denne tendensen gir også et grunnlag for at vi skal kunne utkjempe en langvarig krig og vinne endelig seier. Men vi må på samme måte regne med det andre slaget av endring på fiendens side, ei endring til det bedre, det vil si, økninga av territorium, befolkning og ressurser. Dette er også et grunnlag for den langvarige naturen til motstandskrigen vår og til at det er umulig å vinne rask seier. Men samtidig vil visse folk bruke det som et grunnlag for teoriene sine om nasjonal underkuing og kompromiss. Vi må imidlertid ta med i regninga at denne endringa til det bedre på fiendens side bare er av forbigående natur og gjelder delen. Japan er ei imperialistisk makt på vei mot sammenbrudd, og okkupasjonen av Kinas territorium er midlertidig. Den kraftige veksten i geriljakrigføringa i Kina kommer til å begrense Japans virkelige okkupasjon til smale soner. Dessuten har Japans okkupasjon av kinesisk område skapt og intensivert motsigelser mellom Japan og andre land. Allment sett innebærer en slik okkupasjon dessuten et betydelig tidsrom hvor Japan kommer til å legge ut kapital uten å trekke ut noen profitt. Det framgår av erfaringa fra de tre nordøstlige provinsene. Alt dette gir oss igjen et grunnlag for å rive fra hverandre teoriene om nasjonal underkuing og kompromiss og for å befeste teoriene om langvarig krig og endelig seier.

43. De endringene som er nevnt på begge sider vil fortsette å utvikle seg i det andre stadiet. Sjølv om vi ikke kan forutsi situasjonen i detalj, vil Japan stort sett fortsette på vei nedover og Kina på vei oppover¹⁶. For eksempel vil Japans militære og finansielle ressurser bli alvorlig tappa av Kinas geriljakrigføring, misnøyen i folket i Japan vil vokse, moralen til troppene vil bli ytterligere forverra, og landet vil bli mer isolert internasjonalt. Når det gjelder

Kina, så vil det gjøre ytterligere framskritt på det politiske, militære og kulturelle området og i mobiliseringa av folket, geriljakrigføringa vil utvikle seg enda mer, det vil skje en viss ny økonomisk vekst på grunnlag av småindustri og det omfattende jordbruket i det indre av landet, den internasjonale støtta vil gradvis øke, og hele bildet vil være helt forskjellig fra det det er nå. Dette andre stadiet kan vare i ganske lang tid. I løpet av denne tida vil det skje et kraftig omslag i styrkebalansen, med Kina som gradvis går oppover, og Japan som gradvis går nedover. Kina kommer til å reise seg fra den underlegne stillinga si, og Japan vil miste den overlegne stillinga si. Først vil de to landa bli like sterke, og så vil stillinga mellom dem bli bytta om. Etter dette vil Kina i hovedsak ha fullført forberedelsene sine til den strategiske motoffensiven og vil gå inn i stadiet da en setter i gang motoffensiven og driver ut fienden. Det må gjentas at endringa fra underlegenhet til overlegenhet og fullføringa av forberedelsene til motoffensiven vil innebære tre ting, nemlig en økning i Kinas egen styrke, en økning i vanskene for Japan, og en økning i internasjonal støtte. Det er kombinasjonen av alle disse kreftene som vil føre til at Kina blir overlegen og at forberedelsene til motoffensiven blir fullført.

44. Kina er ujamnt utvikla politisk og økonomisk. På grunn av dette vil ikke den strategiske motoffensiven i det tredje stadiet utgjøre et enhetlig og likt bilde over hele landet i innledningsfasen. Den vil være regional i karakter, den vil stige her og synke der. I løpet av dette stadiet vil ikke fienden slippe av i splittelsesknepene sine for å bryte enhetsfronten i Kina. Følgelig vil oppgava med å holde på den indre enheten i Kina bli enda viktigere, og vi blir nødt til å sikre at den strategiske motoffensiven ikke bryter sammen på halvveien på grunn av indre splittelse. I denne perioden vil den internasjonale situasjonen bli meget gunstig for Kina. Kinas oppgave vil bli å dra fordel av den for å oppnå fullstendig frigjøring

og opprette en sjølstendig demokratisk stat. Det betyr at en samtidig hjelper den anti-fascistiske bevegelsen i verden.

45. Kina på vei fra underlegenhet til jambyrdighet og så til overlegenhet, Japan på vei fra overlegenhet til jambyrdighet og så til underlegenhet, Kina på vei fra defensiven til dødpunktet og så til motoffensiven, Japan på vei fra offensiven til sikring av gevinstene sine og så til tilbaketrekking. Slik vil forløpet bli for den kinesisk-japanske krigen og slik vil den uunngåelige retninga være.

46. Følgelig er spørsmåla og slutningene vi trekker som følger: Vil Kina bli underkua? Svaret er: Nei, Kina vil ikke bli underkua, men vil vinne endelig seire. Kan Kina vinne raskt? Svaret er: Nei, Kina kan ikke vinne raskt, og krigen må bli en langvarig krig. Er disse slutningene riktige? Det tror jeg de er.

47. På dette punktet kommer talsmennene for nasjonal underkuing og kompromiss igjen til å løpe fram og si: «For å gå fra underlegenhet til jambyrdighet trenger Kina en militær og økonomisk styrke som er like stor som den Japan har. Og for å gå fra jambyrdighet trener Kina en militær og økonomisk styrke som er like stor som den Japan har. Og for å gå fra jamnbyrdighet til overlegenhet vil Kina trenge en militær og økonomisk styrke som er større enn den Japan har. Men dette er umulig. Følgelig er slutningene ovenfor ikke riktige.»

48. Dette er den såkalte teorien om at «våpna avgjør alt»¹⁷. Den utgjør en mekanisk holdning til spørsmålet om krig, og et subjektivt og ensidig syn. Synet vårt står i motsetning til dette. Vi ser ikke bare på våpen, men også folk. Våpen er en viktig faktor i krig, men ikke den avgjørende faktoren. Det er folk, ikke ting, som er det avgjørende. Kampen mellom styrkene er ikke bare en kamp om militær og økonomisk makt. Den er også en kamp om menneskelig kraft og moral. Militær og økonomisk

makt blir med nødvendighet utøvd av folk. Hvis det store flertallet av kineserne, japanerne og folket i andre land er på vår side i motstandskrigen mot Japan, hvordan kan da Japans militære og økonomiske makt som et lite mindretall utøver med tvang, bli regna som overlegen? Og hvis det ikke er tilfelle, blir ikke Kina da den overlegne sjøl om landet har forholdsvis underlegen militær og økonomisk makt? Det er ingen tvil om at Kinas militære og økonomiske makt gradvis vil komme til å vokse, forutsatt at det holder fram med motstandskrigen og enhetsfronten. Når det gjelder fienden, så vil han bli svekka av den lange krigen og av indre og ytre motsigelser. Den militære og økonomiske makta hans er nødt til å endre seg i den motsatte retninga. Er det under disse omstendighetene noen grunn til at Kina ikke kan bli den overlegne? Og dette er ikke alt. Vi kan riktignok ikke ennå regne med at den militære og økonomiske makta til andre land åpenlyst og i noe særlig omfang er på vår side. Men finnes det noen grunn til at vi ikke kan gjøre det i framtida? Vil ikke overlegenheten vår bli enda større hvis Japans fiende ikke bare er Kina? Hvis ett eller flere land i framtida åpent bruker den militære og økonomiske makta si defensivt eller offensivt mot Japan? Japan er et lite land, krigen det fører er reaksjonær og barbarisk og det vil bli mer og mer isolert internasjonalt. Kina er et stort land, krigen det fører er progressiv og rettferdig og det vil nyte godt av stadig mer støtte internasjonalt. Er det noen grunn til at utviklinga av disse faktorene på sikt ikke skulle forandre den relative stillinga mellom fienden og oss på avgjørende vis?

49. Talsmennene for rask seier innser imidlertid ikke at krig er en kamp mellom styrker. De innser ikke at før det har skjedd ei viss endring i den relative styrken til de krigførende, er det ikke noe grunnlag for å prøve å utkjempe strategisk avgjørende slag og forkorte veien til frigjøring. Hvis ideene deres skulle bli omsatt i praksis,

ville vi uunngåelig kjøre hodet i murveggen. Eller kanskje de bare snakker for sin egen fornøyles skyld, og i virkeligheten ikke akter å omsette ideene sine i praksis. Til slutt vil herr Virkelighet komme og helle ei bøtte kaldt vann over disse pratmakerne og avsløre dem som reine skravlekopper som vil ha alt til lav pris, vil ha gevinster uten anstrengelser. Vi har støtt på den slags tomt prat før, og vi møter det nå, sjøl om det hittil ikke er i stort omfang. Men det kan bli mer av det ettersom krigen utvikler seg til stadiet med dødpunkt og så til motoffensiv. Men hvis Kina i mellomtida lider nokså harde tap i det første stadiet og det andre stadiet blir svært langvarig, vil teoriene om nasjonal underkuing og kompromiss igjen få stor gangbarhet. Derfor bør vi i hovedsak rette skytset vårt mot dem, og bare i annen omgang mot det tomme pratet om rask seier.

50. Det er sikkert at krigen vil bli langvarig. Men ingen kan forutsi nøyaktig hvor mange måneder eller år den vil vare, for dette er fullstendig avhengig av i hvilken grad styrkebalansen blir endra. Alle de som ønsker å forkorte krigen, har ikke noe annet valg enn å arbeide hardt for å øke vår egen styrke og minske fiendens. Nærmere bestemt er den eneste framgangsmåten å stri for å vinne flere slag og trøtte ut styrkene til fienden, utvikle gerilja-krigføring for å minske det området fienden okkuperer til et minimum, konsolidere og utvide enhetsfronten for å samle alle kreftene i nasjonen, bygge opp nye hærer og utvikle nye krigsindustrier, fremme politisk, økonomisk, og kulturelt framskritt, mobilisere arbeiderne, bøndene, forretningsmennene, de intellektuelle og andre deler av folket, oppløse de fiendtlige styrkene og vinne soldatene deres over på vår side, drive internasjonal propaganda for å sikre utenlandsk støtte, og vinne støtta til det japanske folket og andre undertrykte folk. Bare ved å gjøre dette kan vi forkorte den tida krigen vil vare. Det finnes ingen magisk snarvei.

EN KRIG MED PUSLESPILL-MØNSTER

51. Vi kan med sikkerhet si at den langvarige motstandskrigen mot Japan vil skrive ei strålende og enestående side i menneskehetens krigshistorie. Et av særtrekka ved denne krigen er det sammenfletta «puslespill»-mønstret den har. Dette oppstår på grunn av slike motstridende faktorer som Japans grusomhet og knapphet på tropper på den ene sida, og Kinas framskrittssvilje og omfanget av territoriet Kina har på den andre. Det har vært andre kriger med puslespill-mønster i historia. Den tre år lange borgerkrigen i Russland etter Oktober-revolusjonen var en slik krig. Men det som særmerker denne krigen i Kina, er den særskilt langvarige og omfattende karakteren den har. Det kommer til å sette rekord i historia. Puslespill-mønstret i krigen kommer til uttrykk på følgende vis:

52. *Indre og ytre linjer.* Den anti-japanske krigen som helhet blir utkjempa på indre linjer. Men når det gjelder forholdet mellom hovedstyrkene og geriljaenhetene, så er de første på de indre linjene, mens de siste er på de ytre linjene. Dette gir et bilde av ei knipetang rundt fienden som det er verd å merke seg. Det samme kan vi si om forholdet mellom de forskjellige geriljaområdene. Sett ut fra sitt eget synspunkt er hvert geriljaområde indre linjer, og de andre områdene er på ytre linjer. Sammen danner de mange kampfronter som holder fienden i ei knipetang. På det første stadiet i krigen trekker den regulære hæren seg tilbake. Den opererer strategisk på indre linjer. Men geriljaenhetene opererer strategisk på ytre linjer, og de vil rykke fram med kjempesteg over store områder bak fiendens rygg — og de kommer til å rykke enda voldsommere fram i det andre stadiet. På denne måten gir de et bilde av både tilbaketrekking og framrykking som det er viktig å merke seg.

53. *Å være i besittelse av eller mangle bakre områder.* Hovedstyrkene som skyter frontlinjene helt fram til yt-

tergrensene for de områdene fienden okkuperer, opererer fra et bakre område som er landet som helhet. Geriljaenhetene som skyter kamplinjene fram til de som er bakom fienden er skilt fra det bakre området som er landet som helhet. Men hvert geriljaområde har sitt eget lille bakland som det støtter seg til for å opprette de flytende kamplinjene sine. Det stiller seg annerledes for geriljaenhetene som blir sendt ut av et geriljaområde på kortvarige operasjoner i ryggen på fienden i det samme området. Slike avdelinger har ikke noe bakland, og de har heller ikke noen frontlinje. «Operasjoner uten bakre områder» er et særtrekk ved revolusjonær krig i den nye epoken overalt der en finner et stort territorium, et progressivt folk, og et framskredent politisk parti og en framskreden hær. Vi har ikke noe å frykte ved det, men mye å vinne, og bør absolutt ikke tvile på det, men heller fremme det.

54. *Omringing og motomringing.* Ser vi på krigen som helhet, kan det ikke være noen tvil om at vi er strategisk omringa av fienden. Han er nemlig på den strategiske offensiven og opererer på ytre linjer, mens vi er på den strategiske defensiven og opererer på indre linjer. Dette er den første forma for fiendtlig omringing. Vi på vår side kan omringe en eller flere av de fiendtlige kolonnene som rykker fram mot oss på forskjellige ruter. Dette er fordi vi bruker politikken med å utkjempe felttog og slag fra taktiske ytre linjer ved å bruke tallmessige overlegne styrker mot disse fiendtlige kolonnene som rykker fram mot oss fra strategiske ytre linjer. Dette er den første forma for vår motomringing av fienden. Ser vi så på baseområdene til geriljaen som er i ryggen på fienden, er hvert område sett for seg omringa av fienden på alle kanter, som Wutai-fjella, eller på tre kanter, som det nordvestlige Shansi-området. Dette er den andre forma for fiendtlig omringing. Ser vi imidlertid på alle baseområdene til geriljaen til sammen og forholdet deres til stillingene til de regulære hærstyrkene, kan vi se at vi på

vår side omringer et stort antall fiendestyrker. I Shansi-provinsen, for eksempel, har vi omringa Tatung-Puchow-jernbanen på tre kanter (den østlige og vestlige flanken og sørenden) og byen Taiyuan på alle kanter. Og det finnes mange liknende tilfeller i provinsene Hopei og Shantung. Dette er den andre forma vår motomringing av fienden tar. Det er altså to former for omringing som fienden bruker, to former for omringing som vi bruker. Det likner ganske mye på et spill *weichi*¹⁸. Felttog og slag som blir utkjempa av de to sidene, minner om erobringa av brikkene til motspilleren, og opprettinga av fiendtlige festninger (som Taiyuan) og baseområdene for geriljaen vår (som Wutai-fjella) likner på trekk for å beherske ruter på brettet. Hvis vi utvider *weichi*-spillet til å omfatte hele verden, finnes det ennå ei tredje form for omringing mellom oss og fienden, nemlig det innbyrdes forholdet mellom aggresjonsfronten og fredsfronten. Fienden omringer Kina, Sovjetunionen, Frankrike og Tsjekkoslovakia med aggresjonsfronten sin, mens vi motomringer Tyskland, Japan og Italia med fredsfronten vår. Men omringinga vår vil i likhet med handa til Buddha bli forvandla til De fem elementenes fjell som ligger tvers over universet. Og de moderne utgavene av Sun Wu-kung¹⁹ — de fascistiske aggressorene — vil til slutt bli begravd under det for aldri å reise seg igjen. Hvis vi derfor på det internasjonale planet kan skape en anti-japansk front i Stillehavsregionen, med Kina som en strategisk enhet, med Sovjetunionen og andre land som kan tenkes å slutte seg til fronten som andre strategiske enheter og med det japanske folkets bevegelse som enda en strategisk enhet, og på den måten danne et gigantisk nett som de fascistiske utgavene av Sun Wu-kung ikke kan slippe unna, så vil dette bli undergangen for fienden vår. I virkeligheten vil den dagen da dette kjempemessige nettet er blitt til, utvilsomt bli den dagen da den japanske imperialismen vil bli fullstendig styrta. Vi spøker ikke. Dette er den uunngåelige retninga i krigen.

55. *Store områder og små områder.* Det er en mulighet for at fienden kommer til å okkupere mesteparten av det kinesiske territoriet sør for Den store muren, og at bare en mindre del kommer til å være intakt. Dette er ei side ved situasjonen. Men innafor denne største delen, som ikke omfatter de tre nordøstlige provinsene, kan fienden i virkeligheten bare holde de store byene, de viktigste samferdselslinjene og noen av slettene. De kan være de viktigste, men vil sannsynligvis bare utgjøre en mindre del av det okkuperte området når det gjelder størrelse og befolkning. Den største delen vil bli tatt opp av geriljaområdene som kommer til å vokse fram overalt. Dette er ei anna side ved situasjonen. Hvis vi går utafor provinsene sør for Den store muren og tar med Mongolia, Sinkiang, Chinghai og Tibet, så vil det ikke-okkuperte området utgjøre størsteparten av Kinas territorium, og det området fienden okkuperer vil bli den minste delen, sjøl om vi tar med de tre nordøstlige provinsene. Dette er enda ei side ved situasjonen. Det området som er intakt, er utvilsomt viktig. Vi bør vie store anstrengelser til å utvikle det, ikke bare politisk, militært og økonomisk, men, noe som også er viktig, kulturelt. Fienden har forvandla de tidligere kultursentrene våre til kulturelt tilbakeleggende områder. Vi på vår side må forvandle de tidligere kulturelt tilbakeleggende områdene til kultursentra. Samtidig er arbeidet med å utvikle omfattende geriljaområder bak fiendens linjer også ytterst viktig, og vi bør gi akt på alle sider av dette arbeidet, innbefatta den kulturelle. Alt i alt kommer store deler av Kinas territorium, nemlig områdene på landsbygda, til å bli forvandla til regioner med framskritt og opplysning, mens de små delene, nemlig de områdene fienden okkuperer og særlig de store byene, midlertidig vil bli tilbakeleggende og mørke regioner.

56. Slik kan dere se at den langvarige og vidt utbredte motstandskrigen mot Japan er en krig med et puslespillmøster militært, politisk, økonomisk og kulturelt. Den er

et strålende skuespill i krigshistoria, en heltemodig gjerning av den kinesiske nasjonen, en storslått dåd som vil ryste verden. Denne krigen vil ikke bare påvirke Kina og Japan og drive dem begge kraftig til å gå framover. Den vil også påvirke hele verden og drive alle nasjoner, særlig de undertrykte nasjonene som India, til å marsjere framover. Alle kinesere bør bevisst kaste seg inn i denne krigen som har et puslespillmønster. For dette er den krigsforma som den kinesiske nasjonen bruker til å frigjøre seg sjøl med, den spesielle forma for frigjøringskrig som blir ført av et stort halv-kolonialt land i nittentretti- og nittenførti-åra.

VI KJEMPER FOR VARIG FRED

57. Den langvarige karakteren som Kinas anti-japanske krig har, har ubrytelig samband med kampen for evig fred i Kina og i hele verden. Det har aldri vært en historisk periode som den som er nå, hvor krigen er så nær varig fred. I flere tusen år etter at klassene oppsto, har livet til menneskeheten vært fullt av kriger. Hver nasjon har utkjempa utallige kriger, enten innafor landet sjøl eller med andre nasjoner. I den imperialistiske epoken i det kapitalistiske samfunnet blir krigen ført i en særskilt omfattende målestokk og med en særegen hensynsløshet. Den første store imperialistiske krigen for tjue år sia var den første av det slaget i historia. Men den er ikke den siste. Bare den krigen som har starta nå, nærmer seg det å være den siste krigen. Det vil si, den nærmer seg en varig fred for menneskeheten. På dette tidspunktet har en tredjedel av verdens befolkning gått med i krigen. Se! Italia, så Japan, Abessinia, så Spania, så Kina. Befolkningen i de landa som er i krig, går nesten opp i 600 millioner, eller nesten en tredjedel av den samla befolkningen i verden. Kjenntegna ved den krigen som er nå er at den er uavbrutt og at den nærmer seg evig fred.

Hvorfor er den uavbrutt? Etter å ha angrepet Abessinia, gikk Italia til angrep på Spania, og Tyskland gikk med. Så gikk Japan til angrep på Kina. Hva kommer så til å skje? Uten tvil vil Hitler ta opp kampen med stormaktene. «Fascisme er krig»²⁰ — dette er fullstendig riktig. Det kommer ikke til å skje noe brudd i utviklinga av den nåværende krigen til en verdenskrig. Menneskeheten vil ikke klare å unngå den katastrofen krigen er. Hvorfor sier vi da at den krigen som er nå er nær varig fred? Den nåværende krigen er resultatet av utviklinga av den allmenne krisa i verdenskapitalismen som starta med den første verdenskrigen. Den allmenne krisa driver de kapitalistiske landa inn i en ny krig, og driver framfor alt de fascistiske landa inn i nye krigseventyr. Vi kan forutse at denne krigen ikke kommer til å redde kapitalismen, men at den vil framskynde sammenbruddet av den. Den vil ha større omfang og bli mer hensynsløs enn krigen for tjue år sia, alle nasjoner vil uunngåelig bli trukket inn, den vil vare svært lenge og menneskeheten vil lide mye. Men på grunn av Sovjetunionens eksistens og den voksende politiske bevisstheten hos verdens folk, vil det ut fra denne krigen utvilsomt vokse fram store revolusjonære kriger som kjemper mot alle kontrarevolusjonære kriger. Det er dette som gir denne krigen karakteren av en kamp for varig fred. Sjøl om det seinere skulle komme enda en periode med krig, vil varig verdensfred ikke være langt borte. Når menneskene først har avskaffa kapitalismen, vil de nå epoken med varig fred, og da vil det ikke lenger være noe behov for krig. Da vil en hverken ha behov for hærer, krigsskip, militærfly eller giftgass. Etter dette og for all framtid vil menneskeheten aldri oppleve krig igjen. De revolusjonære krigene som allerede har starta, er del av krigen for varig fred. Krigen mellom Kina og Japan, to land med en samla befolkning på over 500 millioner, vil ha en viktig plass i denne krigen for varig fred. Og resultatet av den vil bli frigjøring for den kinesiske nasjonen. Framtidas

frigjorte nye Kina vil ikke kunne skilles fra framtidens nye frigjorte verden. Følgelig får vår motstandskrig mot Japan karakteren av en kamp for varig fred.

58. Historia viser at vi kan dele opp krigen i to slag, rettferdige og urettferdige. Alle kriger som er progressive, er rettferdige, og alle kriger som hindrer framskrittet, er urettferdige. Vi kommunister går imot alle urettferdige kriger som hindrer framskrittet. Men vi går ikke imot progressive, rettferdige kriger. Vi kommunister nøyer oss ikke bare med ikke å gå imot rettferdige kriger, vi tar aktivt del i dem. Når det gjelder urettferdige kriger, så er den første verdenskrigen et eksempel der begge sidene kjempa for imperialistiske interesser. Derfor gikk kommunistene over hele verden imot denne krigen med fasthet. Måten å gå imot en krig av dette slaget på er å gjøre alt som er mulig for å hindre den før den bryter ut og når den først bryter ut, alltid å kjempe mot krigen med krig, kjempe mot urettferdig krig med rettferdig krig, der det er mulig. Japans krig er en urettferdig krig som hindrer framskrittet. Og verdens folk, innbefatta det japanske folket, burde kjempe mot den og kjemper mot den. I landet vårt har folket og regjeringa, det kommunistiske partiet og Kuomintang, alle løfta rettferdighetens fane i den nasjonale revolusjonære krigen mot aggresjonen. Krigen vår er hellig og rettferdig, den er progressiv, og målet er fred. Målet er fred ikke bare i ett land, men over hele verden, ikke bare midlertidig, men varig fred. For å oppnå dette målet må vi føre en kamp på liv og død, være rede til ethvert offer, holde ut til slutten og aldri stanse før målet er nådd. Uansett hvor store ofrene er og uansett hvor lang tid det trengs for å oppnå det, ligger en ny verden med evig fred og lys allerede klart foran oss. Vår tru på å føre denne krigen er basert på det nye Kina og den nye verden med varig fred og lys som vi kjemper for. Fascisme og imperialismen ønsker å gjøre krigen evig, men vi ønsker å gjøre slutt på den i ei ikke altfor fjern framtid. Det store

flertallet av menneskeheten bør anstrenge seg til det ytterste for å nå dette målet. Kinas 450 millioner folk utgjør en fjerdedel av verdens befolkning. Hvis de ved samla innsats styrter den japanske imperialismen og skaper et nytt Kina med frihet og likhet, vil de med sikkerhet yte et kolossalt bidrag til kampen for varig verdensfred. Dette er ikke noe forgjeves håp. For hele verden nærmer seg dette punktet i den samfunnsmessige og økonomiske utviklinga si. Og forutsatt at flertallet av menneskeheten arbeider sammen, vil vi med sikkerhet nå målet vårt om en del tiår.

MENNESKETS ROLLE SOM DRIVKRAFT I KRIGEN

59. Til nå har vi forklart hvorfor krigen er en langvarig krig, og hvorfor Kina vil vinne den endelig seieren. I hovedsak har vi behandla hva den langvarige krigen er, og hva den ikke er. Nå skal vi gå over til spørsmålet om hva vi skal gjøre, og hva vi ikke skal gjøre. Hvordan skal vi føre langvarig krig, og hvordan skal vi vinne endelig seier? Det er disse spørsmåla som vi vil svare på nedafor. Vi skal derfor etter tur drøfte de følgende problemene: menneskets rolle som drivkraft i krigen, krig og politikk, politisk mobilisering til motstandskrigen, krigens mål, offensiv innafor defensiven, raske avgjørelser innafor en langvarig krig, ytre linjer innafor indre linjer, initiativ, smidighet, planlegging, bevegelig krigføring, geriljakrigføring, stillingskrig, tilintetgjøringskrig, utmattingskrig, mulighetene for å utnytte fiendens feil, spørsmålet om avgjørende trefninger i den anti-japanske krigen, hæren og folket som grunnlag for seier. La oss starte med problemet om menneskets rolle som drivkraft.

60. Vi sier at vi er motstandere av en subjektiv holdning til problemer. Med det mener vi at vi må kjempe mot tanker som ikke er grunnlagt på eller ikke er i samsvar med objektive kjensgjerninger, for slike tanker er

flygetanker og feilaktige og vil føre til nederlag om vi handler ut fra dem. Men hva som enn skal gjøres, må gjøres av mennesker. Uten menneskelig handling blir det ingen langvarig krig og ingen endelig seier. For at slike handlinger skal ha virkning, må det finnes folk som utleder tanker, prinsipper eller synspunkter fra de objektive kjensgjerningene og legger fram planer, direktiver, politiske linjer, strategier og taktikk. Tanker osv. er subjektive, mens gjerninger eller handlinger er det subjektive omsatt til det objektive. Men begge representerer rolla som drivkraft som er særegen for menneskene. Vi kaller denne typen rolle som drivkraft «menneskets bevisste rolle som drivkraft», og det er et kjennetegn som skiller mennesket fra alle andre skapninger. Alle tanker som er grunnlagt på og er i samsvar med objektive kjensgjerninger, er riktige tanker, og alle gjerninger eller handlinger som er grunnlagt på riktige tanker, er riktige handlinger. Vi må gi fritt spillerom for disse tankene og handlingene, til denne rolla som drivkraft. Den anti-japanske krigen blir ført for å drive ut imperialismen og forvandle det gamle Kina til et nytt Kina. Dette kan vi bare oppnå når hele det kinesiske folket er mobilisert og det blir gitt fritt spillerom for den bevisste rolla deres som drivkraft i motstanden mot Japan. Hvis vi bare sitter stille og ikke handler, kan vi bare vente oss underkuing. Og det kommer hverken til å bli noen langvarig krig eller noen endelig seier.

61. Det er et menneskelig kjennetegn å spille ei bevisst rolle som drivkraft. I krig blir dette kjennetegnet ved mennesket svært tydelig. Sant nok blir seier eller nederlag i krig avgjort av de militære, politiske, økonomiske og geografiske vilkåra på begge sider, hva slags krig hver side fører, og den internasjonale støtta hver av dem nyter godt av. Men det blir ikke avgjort bare av dette. Alt dette gir i seg sjøl bare mulighet for seier eller nederlag, men det er ikke det som avgjør spørsmålet. For å avgjøre spørsmålet må en ta med den

subjektive innsatsen, nemlig ledelsen av krigen og måten den blir ført på, menneskets bevisste rolle som drivkraft i krig.

62. Når de prøver å oppnå seier, kan lederne for en krig ikke overskride de grensene som de objektive vilkåra setter. Innafor disse grensene kan og må de imidlertid spille ei rolle som drivkraft i kampen for å seire. Skueplassen for de militære ledernes handlinger i en krig må bygge på objektive muligheter. Men på denne skueplassen kan de lede oppføringa av mangt et drama, fullt av lyd og farger, kraft og storhet. Ut fra det objektive materielle grunnlaget må de militære lederne i den anti-japanske krigen vise tapperhet og samle alle styrkene sine for å knuse den nasjonale fienden, forvandle den situasjonen som er nå, der landet og samfunnet vårt lider under aggresjon og undertrykking, og skape et nytt Kina med frihet og likhet. Her er det vi må og kan ta i bruk den subjektive evna vår til å lede krigen. Vi vil ikke at noen av de militære lederne våre i krigen skal løsrive seg fra de objektive vilkåra og bli en tåpelig brushane. Men vi vil avgjort at hver eneste militær leder skal bli en general som både er dristig og klok. De militære lederne våre må ikke bare ha dristighet til å knuse fienden. De må også ha evna til å være herrer over situasjonen gjennom alle endringene og omskiftingene i hele krigen. Når de svømmer i krigens hav må de ikke kave, men sørge for å nå den andre bredden med jamne tak. Strategi og taktikk, som lovene for hvordan en skal lede en krig, er kunsten å svømme i krigens hav.

KRIG OG POLITIKK

63. «Krig er fortsettelsen av politikken». I denne forstand er krig politikk, og krigen er i seg sjøl ei politisk handling. Siden oldtida har det aldri vært en krig som ikke har hatt en politisk karakter. Den anti-japanske

krigen er en revolusjonær krig som blir ført av hele nasjonen. Seieren kan heller ikke skilles fra krigens politiske mål — å drive ut japansk imperialism og bygge et nytt Kina med frihet og likhet — kan ikke skilles fra den allmenne politikken med å holde ut i motstands-krigen og i enhetsfronten, fra mobiliseringa av hele folket og fra de politiske prinsippene om enhet mellom de militære lederne og de menige, enhet mellom hæren og folket og oppløsninga av fiendestyrkene. Den kan heller ikke skilles fra den virkningsfulle bruken av enhetsfrontpolitikken, fra mobilisering på den kulturelle fronten og fra innsatsen for å vinne internasjonal støtte og støtte fra folket i Japan. Kort sagt, krig kan ikke et eneste øyeblikk skilles fra politikk. Enhver tendens blant de anti-japanske væpna styrkene til å undervurdere politikken ved å isolere krigen fra den og gå inn for tanken om at krig er noe isolert, er feilaktig og bør korrigeres.

64. Men krig har sine egne spesielle kjennetegn, og i denne forstand kan den ikke bli stilt likt med politikken allment. «Krig er fortsettelsen av politikken med andre ... midler.»²¹ Når politikken utvikler seg til et visst stadium som den ikke kan komme utover ved de vanlige midlene, bryter det ut krig for å feie vekk hindringene. For eksempel er Kinas halv-sjølstendige status ei hindring for den politiske veksten til den japanske imperialismen. Følgelig har Japan sluppet løs en aggresjonskrig for å feie vekk denne hindringa. Hva med Kina? Imperialistisk undertrykking har lenge vært ei hindring for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina. Følgelig er det blitt ført mange frigjøringskriger i forsøka på feie den vekk. Japan bruker nå krig med det formålet å undertrykke Kina og sperre framrykkinga for den kinesiske revolusjonen fullstendig. Derfor er også Kina tvunget til å føre motstandskrigen ut fra beslutnigga si om å feie vekk denne hindringa. Når hindringa er fjerna, vil vi ha nådd det politiske målet vårt og krigen vil bli avslutta.

Men hvis hindringa ikke er feid fullstendig vekk, må krigen fortsette helt til målet er nådd fullt ut. Enhver som søker et kompromiss før oppgava for den anti-japanske krigen er fullført, er derfor nødt til å mislykkes. For sjøl om det av en eller annen grunn skulle oppstå en kompromiss, ville krigen bryte ut igjen. De breie massene ville nemlig med sikkerhet ikke underkaste seg, men ville fortsette krigen helt til det politiske målet blei nådd. Vi kan derfor si at politikk er krig uten blodsutgytelse, mens krig er politikk med blodsutgytelse.

65. Ut fra de særskilte kjennetegna ved krigen oppstår det et sett særskilte organisasjoner, ei rekke særskilte metoder og en prosess av særskilt slag. Organisasjonene er de væpna styrkene og alt det som hører sammen med dem. Metodene er strategien og taktikken for å lede krigen. Prossessen er den særskilte forma for sosial aktivitet hvor de stridende væpna styrkene angriper hverandre eller forsvarer seg mot hverandre, bruker strategi og taktikk som er gunstig for dem sjøl og ugunstig for fienden. Krigserfaring er følgelig ei særmerkt form for erfaring. Alle som tar del i krig, må kvitte seg med den vanlige levemåten sin og venne seg til krigen før de kan vinne seier.

POLITISK MOBILISERING TIL MOTSTANDSKRIGEN

66. Vi kan ikke vinne en nasjonal revolusjonær krig som er så stor som vår, uten omfattende og grundig politisk mobilisering. Før den anti-japanske krigen var det ingen politisk mobilisering til motstand mot Japan. Dette var ei stor ulempe som resulterte i at Kina allerede har tapt et trekk til fienden. Etter at krigen tok til, var den politiske mobiliseringa langt fra omfattende, for ikke å snakke om grundig. Det var fiendens kanonild og bombene som blei sluppet fra fiendens fly som brakte

nyheten om krigen til det store flertallet av folket. Dette var også ei slags mobilisering, men det var fienden som gjorde det for oss, vi gjorde det ikke sjøl. Til og med nå lever folket i de mer avsides områdene hvor en ikke hører lyden fra kanonene, stille som vanlig. Vi må endre denne situasjonen, ellers kan vi ikke vinne denne kampen vår på liv og død. Vi må ikke tape et eneste trekk til fienden. Tvertom, vi må fullt ut utnytte dette trekket, politisk mobilisering, for å få overtaket på ham. Dette trekket er avgjørende. Det er virkelig av førsterangs betydning, mens underlegenheten vår i våpen og andre ting bare er sekundær. Mobiliseringa av vanlige folk over hele landet vil skape et svært hav vi kan drukne fienden i, skape vilkår som vil oppveie underlegenheten vår i våpen og andre ting, og skape det som er nødvendig for å overvinne alle vansker i krigen. For å vinne seier må vi holde fram med motstandskrigen, med enhetsfronten og med den langvarige krigen. Men alt dette kan ikke skilles fra mobiliseringa av vanlige folk. Å ønske seier og likevel forsømme politisk mobilisering er som å ville «dra sørover ved å kjøre kjerra nordover». Resultatet ville uunngåelig bli at en forspilte seieren.

67. Hva betyr politisk mobilisering? For det første betyr det å fortelle hæren og folket om det politiske målet or krigen. Det er nødvendig at hver soldat og sivilist forstår hvorfor vi må utkjempe krigen, og på hvilken måte den angår ham. Det politiske målet for krigen er «å drive ut den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina med frihet og likhet». Vi må kunnngjøre dette målet for alle, for alle soldater og sivilister, før vi kan skape et anti-japansk oppsving og forene hundrevis av millioner mennesker som en mann til å yte alt de har til krigen. For det andre, er det ikke nok bare å forklare målet for dem. Vi må også redegjøre for tiltaka og politikken for å nå det, det vil si, det må finnes et politisk program. Vi har allerede Tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen og

også Programmet for væpna motstand og nasjonal gjenoppbygging. Vi bør popularisere begge to i hæren og blant folket og mobilisere alle til å sette dem ut i livet. Uten et klart, konkret politisk program er det umulig å mobilisere alle de væpna styrkene og hele folket til å føre krigen mot Japan fram til slutten. For det tredje, hvordan skal vi mobilisere dem? Muntlig, med løpesedler og bulletiner, med aviser, bøker og brosjyrer, med skuespill og filmer, gjennom skolene, gjennom masseorganisasjonene og gjennom kadrene våre. Det som hittil er gjort i områdene til Kuomintang, er bare en dråpe i havet. Dessuten har det vært gjort på en måte som folket ikke har likt, og i en ånd de synes er lite tiltalende. Dette må endres drastisk. For det fjerde, er det ikke nok å mobilisere én gang. Den politiske mobiliseringen til motstandskrigen må pågå uavbrutt. Jobben vår er ikke å lese opp det politiske programmet vårt for folket, for ingen vil høre på slike opplesninger. Vi må sette den politiske mobiliseringen i samband med utviklinga i krigen og med livet til soldatene og folket og gjøre den til en bevegelse som pågår uten stans. Dette er ei sak av uhyre stor betydning, og seieren vår i krigen er først og fremst avhengig av den.

MÅLET FOR KRIGEN

68. Her behandler vi ikke det politiske målet for krigen. Det politiske målet for motstandskrigen mot Japan er blitt definert ovafor som «å drive ut den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina med frihet og likhet.» Her behandler vi det elementære målet for krigen, krig som «politikk med blodsutgytelse», krig som to hærer som kjemper for å slakte hverandre ned. Målet for krigen er særskilt «å bevare egne styrker og tilintetgjøre fienden» (å tilintetgjøre fienden betyr å avvæpne ham eller «ta fra ham krafta til å gjøre motstand», og

betyr ikke å tilintetgjøre hvert medlem av styrkene hans fysisk). krigføringa i eldgamle dager brukte en spydet og skjoldet, spydet til å angripe og tilintetgjøre fienden, og skjoldet til å forsvare og bevare seg sjøl. Fram til i dag er alle våpen fortsatt ei utvikling av spydet og skjoldet. Bombeflyet, maskingeværet, den langtrekkende kanonen og giftgassen har utvikla seg fra spydet, mens tilfluktsrommet, stålhjelm, betongfestningen og gassmaska har utvikla seg fra skjoldet. Tanken er et nytt våpen som forener funksjonen til både spydet og skjoldets funksjoner. Angrep er det viktigste midlet til å ødelegge fienden, men en kan ikke klare seg uten forsvaret. I angrep er det direkte målet å ødelegge fienden, men samtidig er det sjølbevaring. For hvis ikke fienden blir ødelagt, vil du sjøl bli ødelagt. I forsvar er det direkte målet å bevare seg sjøl, men på samme tid er forsvaret et middel til å utfylle angrepet eller forberede overgangen til angrepet. Tilbaketrekking hører til kategorien forsvar og er en fortsettelse av forsvaret, mens forfølging er en fortsettelse av angrepet. Vi vil understreke at det å ødelegge fienden er hovedmålet i krigen og det å bevare seg sjøl kommer i annen rekke, fordi bare ved å ødelegge fienden i stort antall kan en på effektivt vis bevare seg sjøl. Derfor kommer angrep, hovedmidlet til å ødelegge fienden, i første rekke, mens forsvaret, et utfyllende middel til å ødelegge fienden og et middel til sjølbevaring, kommer i annen rekke. I virkelig krigføring blir hovedrolla spilt av forsvaret en stor del av tida, og av angrepet resten av tida. Men ser vi på krigen som helhet, er angrepet fortsatt det viktigste.

69. Hvordan rettferdiggjør vi at vi oppmuntrer til heltemodige ofre i krig? Står ikke det i motsetning til «sjølbevaring»? Nei, det gjør ikke det. Offer og sjølbevaring står både i motsetning til hverandre og utfyller hverandre. Krig er politikk med blodsutgytelse og krever en pris, i blant en ytterst høy pris. En utsetter seg for delvis og midlertidig offer (ikke-bevaring) av hensyn

til allmenn og varig sjølbevaring. Det er nettopp derfor vi sier at angrep, som grunnleggende er et middel til å ødelegge fienden, også har en funksjon som sjølbevaring. Det er også årsaka til at forsvar må følges av angrep og ikke rett og slett være forsvar.

70. Målet for krigen, nemlig å bevare seg sjøl og ødelegge fienden, er kjernen i krigen og grunnlaget for alle krigsaktiviteter. Det er kjernen som gjennomsyrrer alle krigsaktiviteter, fra det tekniske til det strategiske. Målet for krigen er det bærende prinsippet i krigen, og ingen tekniske, taktiske eller strategiske begreper eller prinsipper kan på noen som helst måte avvike fra det. Hva mener en for eksempel med prinsippet om å «ta dekning og gjøre full bruk av ildkraft» når en skyter? Hensikten med det første er sjølbevaring, og med det andre å ødelegge fienden. Det første gir opphav til slike teknikker som å utnytte terrenget og det særpreget det har, å rykke fram trinnvis og spre seg i spredt formasjon. Det siste gir opphav til andre teknikker som å rydde skuddfelt og organisere kryssbeskytning. Når det gjelder angrepsstyrken, den oppholdende styrken og reservestyrken i en taktisk operasjon, så skal den første brukes til å tilintetgjøre fienden, den andre til sjølbevaring, og den tredje til begge formål etter omstendighetene — enten til å tilintetgjøre fienden (i så fall forsterker den angrepsstyrken eller tjener som en forfølgelsesstyrke), eller til sjølbevaring (i så fall forsterker den den oppholdende styrken eller tjener som dekningsstyrke). Ingen tekniske, taktiske eller strategiske prinsipper eller operasjoner kan derfor på noen måte avvike fra målet for krigen, og dette målet gjennomsyrrer en krig som helhet og løper igjennom den fra begynnelse til slutt.

71. De som på forskjellige nivåer leder den anti-japanske krigen, må ikke tape av syne hverken motsetningen mellom de grunnleggende faktorene på hver side, eller målet med denne krigen. Disse grunnleggende faktorene som står i motsetning til hverandre, blir utvikla

i løpet av de militære operasjonene gjennom kampen de to sidene fører for å bevare seg sjøl og ødelegge den andre. I krigen vår kjemper vi for å vinne en seier i hver eneste trefning, stor eller liten, og for å avvæpne en del av fienden og ødelegge en del av mennene og utstyret hans. Vi må samle opp resultatene av disse delvis ødeleggelsene av fienden til store strategiske seirer. På den måten vil vi nå det endelige politiske målet som er å drive ut fienden, beskytte moderlandet og bygge et nytt Kina.

OFFENSIV INNAFOR DEFENSIVEN, RASKE AVGJØRELSE INNAFOR EN LANGVARIG KRIG, YTRE LINJER INNAFOR INDRE LINJER

72. La oss nå undersøke den særegne strategien for motstandskrigen mot Japan. Vi har allerede sagt at strategien vår for motstanden mot Japan er den langvarige krigens strategi, og dette er virkelig fullstendig riktig. Men denne strategien er allmenn, ikke særegen. Hvordan bør vi, særegent, føre den langvarige krigen? Vi skal nå drøfte dette spørsmålet. Svaret vårt er som følger: I det første og andre stadiet av krigen, d.v.s. i stadiet med fiendens offensiv og stadiet hvor fienden holder fast på gevinstene sine, må vi føre taktiske offensiver innafor den strategiske defensiven, felttog og slag med raske avgjørelser innafor den strategiske langvarige krigen, og felttog og slag på ytre linjer innafor strategiske indre linjer. I det tredje stadiet må vi sette i gang den strategiske motoffensiven.

73. Japan er ei sterk imperialistisk makt, og vi er et svakt halv-kolonialt og halv-føydalt land. Derfor har Japan brukt politikken med den strategiske offensiven, mens vi er på den strategiske defensiven. Japan prøver å sette ut i livet strategien for en krig med rask avgjørelse. Vi må bevisst sette ut i livet strategien med langvarig krig.

Japan bruker dusinvis av hærdivisjoner med nokså høy kampeffektivitet (nå er det tretti av dem) og en del av marinen sin for å omringe og blokkere Kina både fra land og sjø. Japan bruker også flyvåpenet sitt til å bombe Kina. Den japanske hæren har allerede oppretta en lang front som strekker seg fra Paotow til Hangchow, og marinen har nådd Fukien og Kwangtung. På denne måten har operasjoner på ytre linjer blitt utforma i enormt omfang. På den andre sida er vi i den stillinga at vi opererer på indre linjer. Alt dette skyldes det faktum at fienden er sterk, mens vi er svake. Dette er ei side ved situasjonen.

74. Men det finnes ei anna og stikk motsatt side. Sjøl om Japan er sterkt, har det ikke nok soldater. Sjøl om Kina er svakt, har det et enormt territorium, ei stor befolkning og massevis av soldater. Av dette følger to viktige konsekvenser. For det første, kan fienden som bruker de små styrkene sine mot et enormt stort land, bare okkupere noen store byer og de viktigste samferdelselinjene og en del av slettene. I det territoriet han okkuperer er det dermed vidstrakte områder som han ikke kan holde besatt. Dette er områder som utgjør en enormt stor arena for geriljakrigføringa vår. Tar vi Kina som helhet ser vi at sjøl om fienden greier å okkupere linja som forbinder Canton, Wuhan og Lanchow og de områdene som ligger i nærheten, kan han neppe ta regionene utafor. Dette gir Kina et allmennt bakland og livsviktige baser. Fra disse kan det føre den langvarige krigen fram til endelig seier. For det andre, er fienden, når han stiller opp de små styrkene sine mot store styrker, omringa av de store styrkene våre. Fienden angriper oss langs flere ruter, strategisk er han på ytre linjer, mens vi er på indre linjer, strategisk er han på offensiven, mens vi er på defensiven. Alt dette ser i høy grad ut til å være til ulempe for oss. Vi kan imidlertid utnytte de to fordelene våre, nemlig det enorme territoriet vårt og de store styrkene våre, og i stedet for hardnakka

stillingskrig kan vi føre en smidig bevegelig krig. Vi kan bruke flere divisjoner mot en fiendtlig divisjon, flere titusener av mennene våre mot tusen av hans, flere kolonner mot en av kolonnene hans, og plutselig omringe og angripe en enkelt kolonne fra slagmarkas ytre linjer. På denne måten vil fienden, mens han er på ytre linjer og på offensiven i strategiske operasjoner, bli vunnet til å kjempe på indre linjer og på defensiven i felttog og slag. Og for oss vil indre linjer og defensiven i strategiske operasjoner bli forvandla til ytre linjer og offensiven i felttog og slag. Dette er måten å behandle en eller faktisk enhver framrykkende fiendtlig kolonne på. Begge konsekvensene som er drøfta ovafor, er en følge av den kjensgjerninga at fienden er liten, mens vi er store. Dessuten, sjøl om fiendestyrkene er små, er de sterke (med omsyn til våpen og trening) mens styrkene våre, sjøl om de er store, er svake (med omsyn til våpen og trening men ikke moralsk). I felttog og slag bør vi derfor ikke bare bruke store styrker mot små og operere fra ytre mot indre linjer, men vi bør også følge politikken med å søke raske avgjørelser. For å oppnå raske avgjørelser bør vi allment angripe en fiende som er i bevegelse, og ikke en som er stasjonær. Vi bør på forhånd i hemmelighet konsentrere en stor styrke langs den ruta som fienden med sikkerhet kommer til å følge, og mens han er på marsj, bør vi plutselig rykke fram for å omringe og angripe ham før han veit hva som skjer. På denne måten kan vi raskt bringe slaget til avslutning. Kjemper vi bra, kan vi ødelegge hele den fiendtlige styrkene, eller størsteparten eller en del av den, og sjøl om vi ikke kjemper så bra, kan vi likevel påføre ham harde tap. Dette gjelder for hvert enkelt og alle slaga våre. Hvis vi hver måned kunne vinne en seier av en viss størrelse som den ved Pinghsingkuan eller Taierhchuang, for ikke å snakke om flere, ville det i høy grad demoralisere fienden, stimulere moralen hos våre egne styrker og vekke internasjonal støtte. På denne måten blir den strategiske langvarige krigen vår i felten

gjort om til slag for raske avgjørelser. Fiendens krig med strategisk rask avgjørelse er nødt til å gå over i en langvarig krig etter at han er blitt slått i mange felttog og slag.

75. Kort sagt, det operasjonsprinsippet som er nevnt ovafor for utkjemping av felttog og slag, er prinsippet om «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer». Det er det motsatte av det strategiske prinsippet vårt om «langvarig defensiv krigføring på indre linjer». Likevel er det det prinsippet som er helt nødvendig for å gjennomføre denne strategien. I begynnelsen av motstands-krigen brukte vi «langvarig defensiv krigføring på indre linjer» også som prinsipp for felttog og slag. Men dette er fullstendig uegna til omstendighetene når fienden er liten, mens vi er store, og fienden er sterk, mens vi er svake. Skulle vi bruke prinsippet på denne måten, ville vi aldri nå det strategiske målet vårt med en langvarig krig, og vi ville bli slått av fienden. Det er grunnen til at vi alltid har gått inn for å organisere styrkene i hele landet i ei rekke store feltarmeer. Hver av dem skal stilles opp mot en av de fiendtlige feltarmeene, men med en styrke som er to, tre eller fire ganger så sterk som disse. På denne måten skal vi innvikle fienden i kamp på omfattende krigsskueplasser i samsvar med det prinsippet som er skissert ovafor. Dette prinsippet med «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer» kan og må brukes både i geriljakrig og i regulær krigføring. Det kan ikke bare tillempes på ett stadium av krigen, men under hele krigen. I stadiet med den strategiske motoffensiven når vi er bedre utstyrt teknisk og ikke lenger i den stillingen der vi er den svake som kjemper mot den sterke, vil vi kunne klare å ta fanger og bytte i stort omfang langt mer effektivt hvis vi fortsetter å bruke tallmessig overlegenhet i raskt avgjorte offensive slag fra ytre linjer. For eksempel, hvis vi bruker to, tre eller fire mekaniserte divisjoner mot en mekanisert fiendtlig divisjon, vil vi kunne være

sikrere på å ødelegge den. Det er sunn fornuft at flere kraftige karer med letthet kan rundjule en.

76. Hvis vi beslutsomt bruker «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer» på ei slagmark, vil vi ikke bare endre styrkeforholdet på denne slagmarka. Vi vil også gradvis endre den allmenne situasjonen. På slagmarka vil vi være på offensiven og fienden på defensiven, vi vil bruke overlegne antall på ytre linjer og fienden underlegne antall på indre linjer. Vi vil også søke raske avgjørelser, mens fienden, uansett hvor mye han prøver, ikke vil klare å trekke kampen i langdrag for å vente på forsterkninger. Av alle disse årsakene kommer stillinga til fienden til å endre seg fra styrke til svakhet, fra overlegenhet til underlegenhet, mens stillinga til styrkene våre vil endre seg fra svakhet til styrke, fra underlegenhet til overlegenhet. Etter at vi har utkjempa mange slike slag seierrikt, vil den allmenne stillinga mellom oss og fienden endre seg. Det vil si, gjennom oppsamling av seirer på mange slagmarker ved hjelp av raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, vil vi gradvis styrke oss sjøl og svekke fienden. Dette er nødt til å påvirke det allmenne styrkeforholdet og skape endringer i det. Når dette skjer, vil disse endringene sammen med andre faktorer på vår side og sammen med endringene i fiendens leir og en gunstig internasjonal situasjon forvandle den totale stillinga mellom oss og fienden først til en situasjon hvor begge er like sterke og siden til en situasjon hvor vi er overlegne. Da er tida inne til at vi setter i gang motoffensiven og driver fienden ut av landet.

77. Krig er ei styrkeprøve. Men det opprinnelige styrkemønstret endrer seg i løpet av krigen. Her er den avgjørende faktoren subjektiv innsats — å vinne flere seire og gjøre færre feil. De objektive faktorene gir muligheten for ei slik endring. Men for å gjøre denne muligheten til virkelighet er det absolutt nødvendig med både en riktig politikk og subjektiv innsats. Det er da det subjektive spiller den avgjørende rolla.

INITIATIV, SMIDIGHET OG PLANLEGGING

78. I raskt avgjorte offensive felttog og slag på ytre linjer, slik det er blitt drøfta ovafor, er «offensiven» det avgjørende. «Ytre linjer» sikter til området for offensiven og «raskt avgjort» til hvor lenge den skal vare. Av det kommer navnet «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer». Det er det beste prinsippet for å føre en langvarig krig, og det er også prinsippet for det en kaller bevegelig krigføring. Men det kan ikke gjennomføres uten initiativ, smidighet og planlegging. La oss nå studere disse tre spørsmåla.

79. Vi har allerede drøfta menneskets bevisste rolle som drivkraft. Hvorfor snakker vi da igjen om initiativet? Med den bevisste rolla som drivkraft mener vi bevisst handling og innsats, et kjennetegn som skiller mennesket fra andre vesener. Og dette menneskelige kjennetegnet viser seg særdeles klart i krig. Alt dette har vi allerede drøfta. Initiativet betyr her at en hær har handlefrihet, til forskjell fra et påtvunget tap av frihet. Handlefrihet er sjølve livet for en hær, og når den først er tapt, står hæren overfor nederlag eller ødeleggelse. Når en soldat blir avvæpna er det resultat av at han har mista handlefriheten sin og blitt tvunget inn i ei passiv stilling. Det samme gjelder for nederlaget for en hær. Av den grunn gjør begge sider i en krig alt de kan for å vinne initiativet og unngå passivitet. Vi kan si at den raskt avgjorte offensive krigføringa på ytre linjer som vi går inn for, og smidigheten og planlegginga som er nødvendig for å gjennomføre den, har til hensikt å vinne initiativet. På den måten kan vi nemlig tvinge fienden inn i en passiv stilling og nå målet med å bevare oss sjøl og ødelegge fienden. Men initiativ eller passivitet kan ikke skilles fra overlegenhet eller underlegenhet i evna til å føre krig. Følgelig kan det heller ikke skilles fra om den subjektive ledelsen av krigen er riktig eller feilaktig. I tillegg kommer spørsmålet om å utnytte at fienden har

feilaktige oppfatninger og er uforberedt til å vinne initiativet og tvinge fienden inn i passivitet. Disse tingene vil bli analysert nedafor.

80. Initiativ kan ikke skilles fra overlegenhet i evna til å føre krig, mens passivitet ikke kan skilles fra underlegenhet i evna til å føre krig. Slik overlegenhet eller underlegenhet er det objektive grunnlaget for initiativ eller passivitet. Det er naturlig at det er lettere å holde på og utøve det strategiske initiativet gjennom en strategisk offensiv. Men å holde på initiativet alltid og over alt, det vil si å ha det absolutte initiativet, det er bare mulig når en absolutt overlegenhet står overfor en absolutt underlegenhet. Når en sterk, sunn mann er i brytekamp med en krøpling, har han det absolutte initiativet. Hvis det ikke hadde vært fullt av uløselige motsigelser i Japan, hvis Japan for eksempel kunne ha kasta inn en kjempe-messig styrke på flere millioner eller ti millioner mann på en gang, hvis de finansielle ressursene var flere ganger så store som de er, hvis Japan ikke hadde noen opposisjon fra sitt eget folk eller fra andre land og hvis det ikke gjennomførte den barbariske politikken som vekker desperat motstand fra det kinesiske folket, da ville Japan ha klart å holde på en absolutt overlegenhet og ha det absolutte initiativet alltid og over alt. I historia er det sjelden at en slik absolutt overlegenhet viser seg i de første stadiene av en krig eller et felttog, men den kan finnes mot slutten av disse. For eksempel blei de allierte landa absolutt overlegne og Tyskland absolutt underlegen like før Tysklands kapitulasjon i den første verdenskrigen. Dette er et eksempel på absolutt overlegenhet og underlegenhet mot slutten av en krig. Videre blei de isolerte japanske styrkene ved Taierhchuang etter harde kamper redusert til absolutt underlegenhet, mens styrkene våre oppnådde seier. Dette var like før den kinesiske seieren ved Taierhchuang, og er et eksempel på absolutt overlegenhet og underlegenhet mot slutten av et felttog. En krig eller et felttog kan også ende opp i en situasjon hvor den ene par-

ten har en relativ overlegenhet, eller i en situasjon hvor de er like sterke. I så fall blir det kompromiss i krigen, eller dødpunkt i felttoget. I de fleste tilfeller er det imidlertid absolutt overlegenhet og underlegenhet som avgjør seier eller nederlag. Alt dette gjelder for slutten av en krig eller et felttog, og ikke for begynnelsen. Vi kan forutsi at resultatet av den kinesisk-japanske krigen vil bli at Japan vil bli absolutt underlegen og bli slått, og at Kina vil bli absolutt overlegen og vinne seier. Men for øyeblikket er overlegenheten eller underlegenheten ikke absolutt på noen av sidene, men relativ. Med de fordelene som Japans militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makt gir, har Japan en overlegenhet over oss med våre militære, økonomiske og politisk-organisatoriske svakheter. Det er dette som skaper grunnlaget for Japans initiativ. Men fordi Japans makt militært og på annen måte ikke er stor kvantitativt sett, og det har mange andre ulemper å hanskes med, blir Japans overlegenhet redusert av landets egne motsigelser. Etter invasjonen av Kina er Japans overlegenhet blitt redusert ytterligere, fordi det har støtt sammen med den muren som det store territoriet vårt, den store befolkninga, det store antallet tropper og den besluttomme landsomfattende motstanden er. Følgelig er Japans allmenne stilling blitt ei stilling med bare relativ overlegenhet, og dermed har evna til å utøve og holde på initiativet blitt begrensa, og også blitt relativ. Når det gjelder Kina er det blitt satt i ei noe passiv stilling strategisk sett på grunn av underlegen styrke. Trass i dette er Kina kvantitativt overlegen når det gjelder territorium, befolkning og tropper, også overlegen når det gjelder moralen i folket og hæren og det patriotiske hatet deres mot fienden. Sammen med andre fordeler gjør denne overlegenheten graden av den kinesiske underlegenheten mindre med omsyn til militær, økonomisk og annen makt, og forvandler den til en relativ strategisk underlegenhet. Dette reduserer også graden av Kinas passivitet slik at den

strategiske stillingen bare er en stilling med relativ passivitet. Enhver passivitet er imidlertid ei ulempe, og en må stri hardt for å riste den av seg. Måten å gjøre dette på militært, er besluttomt å føre raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, sette i gang geriljakrigføring i ryggen på fienden, og på denne måten sikre overveldende lokal overlegenhet og lokalt initiativ i mange felttog med bevegelig krigføring og geriljakrigføring. Gjennom slik lokal overlegenhet og slikt lokalt initiativ i mange felttog kan vi gradvis skape strategisk overlegenhet og strategisk initiativ og frigjøre oss fra den strategiske underlegenheten og passiviteten. Slik er det innbyrdes forholdet mellom initiativ og passivitet, mellom overlegenhet og underlegenhet.

81. Ut fra dette kan vi også forstå forholdet mellom initiativ eller passivitet og den subjektive ledelsen av krigen. Som vi allerede har forklart, er det mulig å komme seg ut av stillingen med relativ strategisk underlegenhet og passivitet. Metoden er å skape lokal overlegenhet og lokalt initiativ i mange felttog og på den måten ta den lokale overlegenheten og det lokale initiativet fra fienden og kaste ham inn i underlegenhet og passivitet. Disse lokale framgangene vil til sammen resultere i strategisk overlegenhet og initiativ for oss og strategisk underlegenhet og passivitet for fienden. Ei slik endring er avhengig av en riktig subjektiv ledelse. Hvorfor? Fordi når vi søker overlegenhet og initiativ, så gjør også fienden det. Sett fra denne synsvinkel er krig ei styrkeprøve i subjektiv dyktighet mellom lederne for de stridende hærene i kampen om overlegenhet og for initiativet, på grunnlag av materielle vilkår slik som militære styrker og finansielle ressurser. Ut av denne kraftprøva står det fram en seierherre og en taper. Ser vi bort fra kontrastene i objektive materielle vilkår, vil framgangen til seierherren nødvendigvis skyldes at den subjektive ledelsen er riktig, og nederlaget til taperen skyldes at den subjektive ledelsen er feilaktig. Vi in-

nrømmer at en foreteelse som krig er mindre handgripeg og prega av større usikkerhet enn noen annen sosial foreteelse. Med andre ord at det mer er et spørsmål om «sannsynlighet». Likevel er krig slett ikke noe overnaturlig. Det er derfor den sjølinnlysende sannheten til Sun Wu Tzu: «Kjenn fienden og kjenn deg sjøl, og du kan utkjempe hundre slag uten noen fare for nederlag»²², fortsatt er en vitenskapelig sannhet. Feil oppstår på grunn av uvitenhet om fienden og om oss sjøl. Dessuten gjør krigens spesielle natur det i mange tilfeller umulig å ha fullstendig kunnskap om begge sidene, følgelig fins det usikkerhet om militære vilkår og operasjoner, og følgelig feil og nederlag. Men uansett hvordan situasjonen er og hvilke trekk som blir gjort i en krig, kan en ha kunnskap om de allmenne sidene ved dem og kjernepunktene i dem. Det er mulig for en militær leder å minske feilene og gi en hovedsakelig riktig ledelse, først ved hjelp av alle mulige former for rekognosering og så ved hjelp av kloke slutninger og vurderinger. Væpna med våpnet «hovedsakelig riktig ledelse» kan vi vinne flere slag og forvandle underlegenheten vår til overlegenhet og passiviteten vår til initiativ. Slik er forholdet mellom initiativ eller passivitet og den riktige eller uriktige subjektive ledelsen av en krig.

82. Uriktig subjektiv ledelse kan forvandle overlegenhet og initiativ til underlegenhet og passivitet og riktig subjektiv ledelse kan skape ei endring i motsatt retning. Denne tesen blir desto mer overbevisende når vi ser på lista over de nederlaga som store og mektige hærer har lidd, og seirene som små og svake hærer har vunnet. Det er mange slike tilfeller i kinesisk og utenlandsk historie. Eksempler i Kina er slaget ved Chengpu mellom statene Tsin og Chu²³, slaget ved Chengkao mellom statene Chu og Han²⁴, slaget der Han Hsin seira over hærene til Chao²⁵, slaget ved Kunyang mellom statene Hsin og Han²⁶, slaget ved Kuantu mellom Yuan Shao og Tsao Tsao²⁷, slaget ved Chihpi mellom statene Wu og Wei²⁸,

slaget ved Yiling mellom statene Wu og Shu²⁹, slaget ved Feishui mellom statene Chin og Tsing³⁰, osv. Blant de eksemplene vi kan finne i utlandet er de fleste av felttoga til Napoleon og borgerkrigen i Sovjetunionen etter Oktober-revolusjonen. I alle disse tilfella vant små styrker seier over store, og underlegne styrker over overlegne styrker. I alle disse tilfella stilte den svakeste styrken opp lokal overlegenhet og lokalt initiativ mot fiendens lokale underlegenhet og passivitet. Først tilføyde de fienden ett sviende nederlag, og så gikk de mot resten av styrkene hans og knuste dem en for en. På denne måten forvandla de den totale stillinga til ei stilling med overlegenhet og initiativ. Det motsatte var tilfellet for fienden som fra først av hadde vært overlegen og hatt initiativet. På grunn av subjektive feil og indre motsigelser hendte det noen ganger at han fullstendig mista en utmerka eller ganske bra stilling der han nøt godt av overlegenhet og initiativ, og blei en general uten hær eller en konge uten et kongerike. Dermed kan en også se at sjøl om overlegenhet eller underlegenhet i evna til å føre krig er det objektive grunnlaget som bestemmer initiativ eller passivitet, så er ikke dette i seg sjøl virkelig initiativ eller passivitet. Det virkelige initiativet eller den virkelige passiviteten kan bare oppstå gjennom kamp, gjennom ei prøve på dyktighet. I kampen kan riktig subjektiv ledelse forvandle underlegenhet til overlegenhet og passivitet til initiativ, og uriktig ledelse kan gjøre det motsatte. Hvert eneste herskende dynasti er blitt beseira av revolusjonære hærer. Dette faktum viser at rein overlegenhet på noen områder ikke er noen garanti for initiativ, og langt mindre for den endelige seieren. Den underlegne sida kan rive til seg initiativet.

83. Å ha feiloppfatninger og bli tatt på senga, kan innebære at en mister overlegenheten og initiativet. Bevisst å skape feiloppfatninger hos fienden og så rette overraskende angrep mot ham er derfor to måter — to viktige midler — til å oppnå overlegenhet og gripe initia-

tivet. Hva er feiloppfatninger? «Å se en fiendtlig soldat i hver busk og bak hvert tre på Pakung-fjellet»³¹ er et eksempel på en feiloppfatning. Og «å gjøre et skinnangrep mot øst, men angripe i vest» er en måte å skape feiloppfatninger hos fienden på. Når massestøtta er god nok til å hindre at det lekker ut opplysninger, er det ved hjelp av forskjellige knep ofte mulig å føre fienden inn i ei hengemyr av feilaktige vurderinger og handlinger slik at han mister overlegenheten og initiativet.

Ordtaket «det kan aldri bli for mye bedrageri i krig», innebærer nettopp dette. Hva betyr det «å bli tatt på senga»? Det betyr å være uforberedt. Uten at en er forberedt, er overlegenheten ikke noen virkelig overlegenhet, og det kan heller ikke finnes noe initiativ. Hvis en har forstått dette kan en styrke som er underlegen, men forberedt, ofte seiere over en overlegen fiende ved hjelp av overraskende angrep. Vi sier at det er lett å angripe en fiende på marsj, nettopp fordi han da ikke er på vakt, det vil si, er uforberedt. Disse to tingene — å skape oppfatninger hos fienden og å rette overraskende angrep mot ham — betyr å føre usikkerhetene i krigen over på fienden, mens vi sikrer den størst mulige grad av sikkerhet for oss sjøl og med dette vinner overlegenhet, initiativet og seier. Forutsetninga for å oppnå alt dette er at massene er mesterlig organisert. Det er derfor ytterst viktig å reise alle de folka som er motstandere av fienden, til å væpne seg til siste mann, foreta omfattende angrep mot fienden og også hindre at det lekker ut opplysninger, sørge for beskyttelse for våre egne styrker. På den måten vil fienden bli holdt uvitende om hvor og når styrkene våre kommer til å angripe, og vi vil ha skapt et objektivt grunnlag for feilaktige oppfatninger og manglende forberedelser hos fienden. Det skyldes først og fremst de organiserte, væpna folkemassene at den svake og vesle styrken til den kinesiske hæren klarte å vinne mange slag i perioden med den revolusjonære krigen på landsbygda. Logisk sett

burde en nasjonal krig vinne breiere massestøtte enn en revolusjonær krig på landsbygda. Tidligere feil³² har imidlertid ført til at folket ikke er organisert. Vi kan derfor ikke øyeblikkelig trekke folket inn for å tjene saka, og noen ganger blir folket til og med brukt av fienden. Den eneste måten å sikre seg uutømmelige ressurser til å møte alle behova i krigen på, er å sikre tilslutning besluttomt i stor målestokk, og det vil dessuten avgjort spille ei stor rolle når det gjelder å gjennomføre taktikken vår med å slå fienden gjennom å villedde ham og ta ham på senga. Vi er ikke Hertug Hsiang av Sung og har ikke noe bruk for den tåpelige morallæra hans³³. For å vinne seier må vi så langt det er mulig gjøre fienden blind og døv ved å lukke øynene og ørene hans og drive de militære lederne hans til vanvidd ved å skape forvirring i hjernene deres. Det som er sagt ovafor, dreier seg om hvordan initiativ eller passivitet har samband med den subjektive ledelsen av krigen. Slik subjektiv ledelse er helt nødvendig for å seire over Japan.

84. Stort sett har Japan hatt initiativet i stadiet med offensiven sin. Det skyldes den militære makta Japan har, og at det har utnytta de subjektive feilene våre, tidligere feil, og feil som har blitt gjort nå. Men Japans initiativ begynner nå til en viss grad å bli svekka. Det skyldes de mange indre svakhetene i landet og de subjektive feilene det også har begått i løpet av krigen (mer om dette seinere), og også de mange fordelene våre. Nederlaget for fienden ved Taierhchuang og den vanskelige stillingen hans i Shansi beviser dette klart. Den omfattende utviklinga av geriljakrigføringa i ryggen på fienden har satt garnisonene hans i de okkuperte områdene i en fullstendig passiv stilling. Sjøl om fienden fortsatt har den strategiske offensiven og ennå har initiativet, vil det bli slutt på initiativet hans når det er slutt på den strategiske offensiven hans. Den første årsaka til at fienden ikke vil greie å holde på initiativet, er at knappheten på tropper gjør det umulig for ham å fort-

sette offensiven i det uendelige. Den offensive krigføringa vår i felttog og geriljakrigføringa vår bak linjene til fienden, er sammen med andre faktorer den andre årsaka til at han vil bli nødt til å stanse offensiven sin ved ei viss grænse og ikke vil greie å holde på initiativet. Den tredje årsaka er at Sovjetunionen finnes, og at den internasjonale situasjonen endrer seg. Av det kan dere se at initiativet til fienden er begrensa og kan bli knust. Hvis Kina i militære operasjoner kan holde fram med å la hovedstyrkene sine føre offensiv krigføring i felttog og slag, utvikle geriljakrigføring i ryggen på fienden kraftig og mobilisere folket politisk i brei målestokk, da kan vi gradvis bygge opp ei stilling der vi har det strategiske initiativet.

85. La oss nå drøfte smidighet. Hva er smidighet? Det er å sette initiativet konkret ut i livet i militære saker. Det er den smidige bruken av væpna styrker. Den smidige bruken av væpna styrker er den sentrale oppgava når en skal lede en krig, ei oppgave det er ytterst vanskelig å utføre bra. I tillegg til å organisere og lære opp hæren og folket, er oppgavene i krigen å bruke tropper i kamp, og alle disse tingene gjøre en for å vinne kampen. Det er sjølsagt vanskelig å organisere en hær osv. Men det er enda vanskeligere å bruke den, særlig når den svake kjemper mot den sterke. For å gjøre det kreves en subjektiv dyktighet av meget høy orden, og det kreves at en overvinner den forvirringa, uklarheten og usikkerheten som er særmerkt for krigen, og oppdager ordenen, klarheten og sikkerheten i den. Bare på denne måten kan vi gjøre smidighet i den militære ledelsen til virkelighet.

86. Det grunnleggende prinsippet for feltoperasjoner i motstandskrigen mot Japan er raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer. Det er forskjellige former for taktikk og metoder til å gjennomføre dette prinsippet, som spredning og konsentrering av tropper, delt framrykking og sammenløpende angrep, offensiv og defensiv, stormangrep og oppdemning, omringing og

omgåing, framrykking og tilbaketrekking. Det er lett å forstå disse formene for taktikk, men slett ikke lett å bruke og variere dem på en smidig måte. De tre viktigste ledda her er tida, stedet og troppene. En kan ikke vinne noen seier med mindre tida, stedet og troppene er godt valgt. For eksempel, hvis vi i et angrep mot en fiendtlig styrke i bevegelse slår til for tidlig, blottstiller vi oss sjøl og gir fienden en sjanse til å forberede seg, og hvis vi slår til for seint, kan fienden ha slått leir og konsentrert troppene sine og slik gi oss ei hard nøtt å knekke. Dette er spørsmålet om tidspunktet. Hvis vi velger ut et angrepspunkt på den venstre flanken som virkelig viser seg å være det svake punktet til fienden, vil det bli lett å seire. Men vi vil ikke oppnå noen ting hvis vi velger den høyre flanken og støter på en bøyg. Dette er spørsmålet om stedet. Hvis en spesiell enhet fra styrkene våre blir brukt til ei spesiell oppgave kan det være lett å seire, men det kan være vanskelig å oppnå de resultatene hvis en annen enhet blir brukt til den samme oppgava. Dette er spørsmålet om troppene. Vi bør ikke bare vite hvordan vi skal bruke forskjellige former for taktikk, men også hvordan vi skal variere dem. For å få en smidig ledelse er den viktigste oppgava å få i stand endringer, som fra offensiven til defensiven eller fra defensiven til offensiven, fra framrykking til tilbaketrekking eller fra tilbaketrekking til framrykking, fra oppdemning til stormangrep eller fra stormangrep til oppdemning, fra omringing til omgåing eller fra omgåing til omringing, og å gjøre slike endringer på riktig måte i samsvar med forholda til troppene og terrenget på begge sider. Dette gjelder både for ledelsen i felttog og strategisk ledelse og for ledelse i slag.

87. De gamle sa: «Oppfinnsomhet når det gjelder å variere taktikken, er avhengig av sunn fornuft.» Denne «oppfinnsomheten» som er det vi mener med smidighet, er bidraget fra den kloke militære lederen. Smidighet betyr ikke dumdristighet. Dumdristighet må avvises.

Smidighet består i at den kloke militære lederen er i stand til å ta passende tiltak på riktig tid på grunnlag av de objektive forholda etter at han har «bedømt tida og vurdert situasjonen» («situasjonen» omfatter fiendens situasjon, situasjonen vår og terrenget). Denne smidigheten er «oppfinnsomhet når det gjelder å variere taktikken». På grunnlag av denne oppfinnsomheten kan vi vinne flere seirer i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, endre styrkebalansen til vår fordel, få initiativet over fienden, overmanne og knuse ham slik at den endelige seieren blir vår.

88. La oss nå drøfte spørsmålet om planlegging. På grunn av den usikkerheten som er særmerkt for krigen, er det mye vanskeligere å føre krig i samsvar med planen enn tilfellet er for andre aktiviteter. Likevel, siden «det å være forberedt sikrer framgang og det å være uforberedt betyr nederlag», kan det ikke bli snakk om seier i krig uten planlegging og forberedelser på forhand. Det finnes ingen absolutt sikkerhet i krig, og likevel er ikke krigen uten en viss grad av relativ sikkerhet. Vi er forholdsvis sikre på vår egen stilling. Vi er svært usikre på fiendens, men også her er det tegn vi kan lese, spor å følge og ei rekkefølge av foreteelser å vurdere. Disse tingene danner det vi kaller en grad av relativ sikkerhet. Det gir oss et objektivt grunnlag for planlegging i krigen. Den moderne tekniske utviklinga (telegrafene, radio, fly, motorkjøretøyer, jernbaner, dampskip osv.) har økt muligheten for å planlegge i krigen. Ei fullstendig eller stabil planlegging er imidlertid vanskelig fordi det bare finnes en svært begrensa og flyktig sikkerhet i krig. Slik planlegging må endre seg med bevegelsen (forløpet eller endringa) i krigen og variere i omfang i samsvar med omfanget av krigen. Taktiske planer som planer for angrep eller forsvar med små formasjoner eller enheter, må ofte endres flere ganger om dagen. En plan for et felttog, det vil si en aksjon med store formasjoner, kan vanligvis bli stående til felttoget blir avslutta. Men i løpet av felttoget blir den

ofte endra delvis eller noen ganger til og med helt. En strategisk plan som er grunnlagt på den totale stillinga til begge de krigførende partene, er enda mer stabil. Men også den kan bare brukes på et gitt strategisk stadium og må endres når krigen går mot et nytt stadium. Det å legge og endre taktiske planer, planer for felttog og strategiske planer i samsvar med omfanget og virkefeltet, er en nøkkelfaktor i ledelsen av en krig. Det er det konkrete uttrykket for smidighet i krig, med andre ord, det er også oppfinnsomhet når det gjelder å endre den taktikken en har. Militære ledere på alle nivåer i den anti-japanske krigen bør merke seg dette.

89. Fordi krigen har en flytende karakter, benekter noen folk kategorisk at krigsplaner og krigspolitikk kan være relativt stabile, og de kaller slike planer eller en slik politikk «mekanisk». Dette synspunktet er feilaktig. I det foregående avsnittet anerkjente vi fullt ut at forholda i krig bare er relativt sikre, og at forløpet (bevegelsen eller endringa) i krigen skjer raskt. Derfor kan krigsplanene og krigspolitikken bare være forholdsvis stabile, og de må endres eller gås igjennom i god tid i samsvar med de endra forholda og forløpet i krigen. Hvis vi ikke gjorde dette ville vi bli mekanister. Men en må ikke avvise behovet for krigsplaner eller krigspolitikk som er relativt stabile i gitte perioder. Å nekte for dette er å nekte for alt, innbefatta krigen sjøl og også den som nekter. Fordi både de militære forholda og operasjonene er relativt stabile, må vi gå ut fra at krigsplanene og politikken som er et resultat av dem, er relativt stabile. For eksempel er både krigsforholda i det nordlige Kina og den spredte naturen operasjonene til Den åttende rutearmeen har, forholdsvis stabile på et bestemt stadium. Derfor er det på dette stadiet absolutt nødvendig å anerkjenne at det strategiske prinsippet for operasjonene til Den åttende rutearmeen er relativt stabil, nemlig: «Geriljakrigføring er grunnleggende, men gi ikke fra dere noen sjanse til

bevegelig krigføring under gunstige vilkår.» Den perioden da en plan for et felttog er gyldig, er kortere enn perioden for en strategisk plan, og for en taktisk plan er den enda kortere. Men hver av dem er stabile i en gitt periode. Enhver som nekter for dette, vil ikke ha noen måte å gripe krigen an på og vil bli en relativist i krig uten noen bestemte synspunkter. For en slik person er også en kurs like feilaktig eller riktig som en annen. Ingen nekter for at sjøl en plan som er gyldig for en gitt periode, er flytende, ellers ville vi aldri oppgi en plan til fordel for en annen. Men den er flytende innafor visse grenser — flytende innafor grensene for de forskjellige krigsoperasjonene som blir foretatt for å gjennomføre den. Den er imidlertid ikke flytende når det gjelder det vesentligste. Med andre ord, den er flytende kvantitativt sett, men ikke kvalitativt. Innafor et slikt gitt tidsrom er det vesentligste slett ikke flytende, og det er dette vi mener med relativ stabilitet innafor en gitt perioden. Gjennom hele krigen går det ei stor elv som flyter i absolutt forstand, men hvor hvert særskilt stykke er relativt stabilt. Slik er det grunnleggende synet vårt når det gjelder krigsplaner eller krigspolitikk.

90. Vi har behandla langvarig defensiv krigføring på indre linjer i strategien og raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag, og videre initiativ, smidighet og planlegging. Nå kan vi foreta ei kort oppsummering. Den anti-japanske krigen er nødt til å ha en plan. Krigsplaner, som er den konkrete tillempinga av strategi og taktikk, må være smidige slik at de kan bli tilpassa forholda i krigen. Vi må alltid prøve å forvandle underlegenheten vår til overlegenhet og passiviteten vår til initiativ for å endre stillinga mellom fienden og oss sjøl. Alt dette kommer til uttrykk i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag og langvarig defensiv krigføring på indre linjer i strategien.

BEVEGELSESKRIG, GERILJAKRIG OG STILLINGSKRIG

91. En krig vil ta form av bevegelig krigføring når innholdet i den er raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag innafor ramma av strategien for indre linjer, langvarig krig og forsvar. Bevegelig krigføring er den forma for krig hvor regulære hærer utkjemper raskt avgjorte offensive kampanjer og slag på ytre linjer på vidstrakte fronter og over store operasjonsområder. Samtidig omfatter den «bevegelig forsvar» som blir gjennomført når det er nødvendig for å rydde vei for slike offensive slag. Den omfatter også stillingsangrep og stillingsforsvar som spiller ei utfyllende rolle. Kjenne-tegna ved bevegelig krigføring er regulære hærer, overlegenhet i styrke i felttog og slag, offensiven og en flytende karakter.

92. Kina har et enormt territorium og et kolossalt antall soldater, men troppene har utilstrekkelig utstyr og trening. Styrkene til fienden er på den andre sida utilstrekkelige i antall, men har bedre utstyr og trening. I denne situasjonen er det ingen tvil om at vi må bruke bevegelig krigføring som den viktigste forma for krigføring, og utfylle denne med andre former og gjøre dem alle til en del av den bevegelige krigføringa. Vi må gå imot «bare tilbaketrekking, aldri framrykking» som fluktmentalitet, og samtidig gå imot «bare framrykking, aldri tilbaketrekking» som er desperat dumdristighet.

93. Et av kjennetegna ved bevegelig krigføring er at den har en flytende karakter. Dette ikke bare tillater, men krever, at en feltarme må rykke fram og trekke seg tilbake med lange steg. Dette har imidlertid ikke noe til felles med fluktmentalitet av Han Fu-chus type³⁴. Det viktigste som kreves i krigen er å knuse fienden, og det andre som kreves er sjølbevaring. Formålet med sjølbevaring er å ødelegge fienden, og å ødelegge fienden er i sin tur det mest effektive midlet til sjølbevaring. Følgelig

er bevegelig krigføring ikke på noen måte en unnskyldning for folk som Han Fu-chu og kan aldri bety at en bare skal bevege seg bakover og aldri framover. Denne forma for «bevegelse» som fornekte den grunnleggende offensive karakteren som den bevegelige krigføringa har, ville i praksis «bevege» Kina ut av tilværelsen, trass i landets enorme størrelse.

94. Det andre synspunktet kaller vi den desperate dumdristigheten med «bare framrykking, aldri tilbake-trekking». Også dette synspunktet er feilaktig. Den bevegelige krigføringa som vi går inn for, er i sitt innhold raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag. Den innbefatter også stillingskrig i ei utfyllende rolle, «bevegelig forsvar» og tilbaketrekking. Uten alt dette er det ikke mulig å gjennomføre den bevegelige krigføringa fullstendig. Desperat dumdristighet er militær kortsynthet som ofte springer ut av frykt for å miste territorium. En mann som handler med desperat dumdristighet, veit ikke at et av kjennetegna ved bevegelig krigføring er den flytende karakteren den har, en karakter som ikke bare tillater, men krever, at en felt-arme skal rykke fram og trekke seg tilbake med lange steg. For å trekke fienden inn i en kamp som er ugunstig for ham, men gunstig for oss, er det på den positive sida, vanligvis nødvendig at han er i bevegelse. Videre må vi som oftest ha ei rekke fordeler som gunstig terreng, en sårbar fiende, en lokal befolkning som kan hindre at det lekker ut opplysninger, og at fienden er trøtt og uforberedt. Dette krever at fienden må rykke framover, og at vi ikke må knurre over et midlertidig tap av en del av området vårt. Vi betaler prisen å tape en del av området vårt midlertidig, for å kunne bevare hele området varig, innbefatta å vinne tilbake det området som var tapt.

På den negative sida kan vi bli tvunget inn i en ufordelaktig stilling som på grunnleggende vis setter bevaringa av styrkene våre i fare. Da bør vi ha motet til å trekke oss tilbake slik at vi kan bevare styrkene våre og slå til mot

fienden når det oppstår nye muligheter. Talsmennene for desperat handling er uvitende om dette prinsippet, og de vil kjempe om en by eller et stykke jord til og med når stillinga opplagt og avgjort er ugunstig. Som et resultat av dette taper de ikke bare byen eller jorda, men klarer ikke å bevare styrkene sine. Vi har alltid gått inn for politikken med å «lokke fienden dypt inn» nettopp fordi det er den mest effektive militære politikken en svak hær som er strategisk på defensiven kan bruke mot en sterk hær.

95. Blant formene for krigføring i den anti-japanske krigen kommer bevegelig krigføring i første og geriljakrigføring i annen rekke. Vi sier at i krigen som helhet er bevegelig krigføring det viktigste og geriljakrigføring underordna. Med det mener vi at utfallet av krigen i hovedsak er avhengig av regulær krigføring, særskilt i den bevegelige forma, og at geriljakrigføring ikke kan ta på seg hovedansvaret for å avgjøre utfallet. Av dette følger imidlertid ikke at rolla til geriljakrigføringa er uviktig i strategien for krigen. Dens rolle i strategien for krigen som helhet er bare underordna rolla til den bevegelige krigføringa, for uten støtte av den kan vi ikke seire over fienden. Når vi sier dette, tenker vi også på den strategiske oppgava det er å utvikle geriljakrigføring til bevegelig krigføring. Geriljakrigføringa vil ikke fortsette med å være det samme gjennom hele denne lange og grusomme krigen, men vil heve seg til et høyere nivå og utvikle seg til bevegelig krigføring. Den strategiske rolla til geriljakrigføring er med dette tosidig: å støtte regulær krigføring og å omforme seg sjøl til regulær krigføring. Når vi ser på det makeløse omfanget og den makeløse varigheten geriljakrigføringa har hatt i Kinas motstands-krig, er det desto viktigere ikke å undervurdere den strategiske rolla til geriljaen. Geriljakrigføringa i Kina har derfor ikke bare sine taktiske, men også sine særskilte strategiske problemer. Jeg har allerede drøfta dette i «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan». Som

tidligere nevnt er formene for krigføring i de tre strategiske stadiene i motstandskrigen som følger: I det første stadiet er den bevegelige krigføringa den viktigste, mens gerilja- og stillingskrigføring er av utfyllende art. I det andre stadiet vil geriljakrigføringa rykke fram i første rekke og vil bli utfylt av bevegelig krigføring og stillingskrigføring. I det tredje stadiet vil den bevegelige krigføringa igjen bli den viktigste forma og bli utfylt av stillings- og geriljakrigføring. Men den bevegelige krigføringa i det tredje stadiet vil ikke lenger bare bli ført av de opprinnelige regulære styrkene. Deler av den, muligens en ganske viktig del, vil bli ført av styrker som opprinnelig var gerilja, men som har gått framover fra gerilja til bevegelig krigføring. Sett ut fra alle de tre stadiene i Kinas motstandskrig mot Japan er geriljakrigføringa avgjort uunnværlig. Geriljakrigen vår vil vise fram et stort drama uten sidestykke i krigshistoria. Av denne grunn er det absolutt nødvendig å gi minst flere hundre tusen av de millionene av regulære tropper som Kina har, ordre om å spre seg i alle de områdene fienden okkuperer, reise massene til å væpne seg og føre geriljakrig i samordning med massene. De regulære troppene som får tildelt denne hellige oppgava, bør samvittighetsfullt ta ansvaret for den. De skal ikke tro at de har fått en lavere stilling fordi de kjemper i færre store slag og for tida ikke framstår som nasjonale helter. Enhver slik tanke er feilaktig. Geriljakrigføring gir ikke så raske resultater eller så stort ry som regulær krigføring. Men «en lang vei prøver styrken til hesten, og ei langvarig oppgave viser om en mann har mot», og i løpet av denne lange og grusomme krigen vil geriljakrigføringa vise den veldige krafta si. Den er virkelig ikke noen vanlig oppgave. Dessuten kan slike regulære styrker føre geriljakrig når de er spredte, og bevegelig krigføring når de er konsentrert, slik Den åttende rutearmeen har gjort. Prinsippet til Den åttende rutearmeen er: «Geriljakrigføringa er grunnleggende, men gi ikke fra dere noen sjanse til

bevegelig krigføring under gunstige vilkår.» Dette prinsippet er fullstendig riktig. Synet til dem som er motstandere av det er feilaktig.

96. På det tekniske nivået som er i Kina nå er det vanligvis ikke mulig å føre stillingskrig, defensiv eller offensiv. Her er det også svakhetene våre kommer til uttrykk. Dessuten utnytter fienden også størrelsen av territoriet vårt til å omgå de befesta stillingene våre. Stillingskrigføring kan følgelig ikke være noe viktig middel for oss, og langt mindre det viktigste. Men innafor virkefeltet til den bevegelige krigføringa er det i det første og andre stadiet av krigen mulig og vesentlig å bruke lokal stillingskrigføring i ei utfyllende rolle i felttoga. «Bevegelig forsvar» som halvveis fører stillingskrig er en enda mer vesentlig del av den bevegelige krigføringa og har til hensikt å gjøre motstand mot fienden på hvert trinn for med det å utmatte styrkene hans og vinne ekstra tid. Kina må streve etter å øke forsyningene sine av moderne våpen slik at landet fullt ut kan utføre oppgavene med stillingsangrep i stadiet med den strategiske motoffensiven. I dette tredje stadiet vil stillingskrigføring uten tvil spille ei større rolle. For da vil fienden holde fast på stillingene sine, og vi vil ikke greie å vinne tilbake det tapte territoriet vårt med mindre vi setter i gang kraftige stillingsangrep til støtte for den bevegelige krigføringa. Ikke desto mindre må vi også i det tredje stadiet sette inn alle krefter for å gjøre den bevegelige krigføringa til den viktigste forma for krigføring. For kunsten å lede en krig og den aktive rolla til mennesket blir stort sett oppheva i stillingskrigføringa slik den blei utkjempa i Vest-Europa i den siste halvdel av den første verdenskrigen. Det er bare naturlig at krigen blir løfta «opp fra skyttergravene». For krigen blir utkjempa i de veldige områdene i Kina, og sida vår kommer fortsatt til å være dårlig utstyrt teknisk i et ganske langt tidsrom. Til og med i løpet av det tredje stadiet, når den tekniske stillinga til Kina kommer til å være bedre, vil vi neppe overgå fienden på

dette området. Kina vil derfor bli nødt til å konsentrere seg om ei høyst bevegelig krigføring, for uten den kan ikke landet vårt vinne endelig seier. Gjennom hele motstandskrigen vil Kina følgelig ikke regne stillingskrigføring for det viktigste. De fremste eller viktigste formene er bevegelig krigføring og geriljakrigføring. Disse to formene for krigføring vil gi fullt rom for kunsten til å lede en krig og den aktive rolla til mennesket — det er virkelig et hell i uhellet!

UTMATTINGSKRIG OG TILINTETGJØRINGSKRIG

97. Som vi har sagt før, er det vesentlige eller formålet med krigen å bevare seg sjøl og knuse fienden. For å oppnå dette formålet finnes det tre former for krigføring: bevegelig krigføring, stillingskrig og gerilja. Disse er også forskjellige når det gjelder graden av effektivitet. Ut fra dette oppstår den store forskjellen mellom utmattingskrig og tilintetgjøringskrig.

98. Til å begynne med kan vi si at den anti-japanske krigen samtidig er en utmattingskrig og en tilintetgjøringskrig. Hvorfor? Fordi fienden fortsatt utnytter styrken sin og beholder strategisk overlegenhet og strategisk initiativ. Derfor kan vi heller ikke effektivt og raskt minske styrken hans og bryte overlegenheten og initiativet hans, med mindre vi utkjemper felttog og tilintetgjøringsslag. Vi har fortsatt svakhetene våre og har ennå ikke kvitta oss med strategisk underlegenhet og passivitet. Derfor er vi nødt til å utkjempe felttog og tilintetgjøringsslag, ellers vil vi ikke kunne vinne tid til å bedre den indre og den internasjonale situasjonen vår og endre den ugunstige stillinga vår. Følgelig er felttog for tilintetgjøring midler til å oppnå det målet med strategisk utmatting. I denne forstand er tilintetgjøringskrig utmattingskrig. Det er hovedsakelig gjennom å bruke metoden med utmatting gjennom tilintetgjøring at Kina kan føre langvarig krig.

99. Men formålet, strategisk utmatting, kan også oppnås gjennom felttog for utmatting. I hovedsak utfører den bevegelige krigsføringa oppgava å tilintetgjøre, stillingskrigføringa utfører oppgava å utmatte, og geriljakrigføringa utfører begge oppgavene samtidig. De tre formene for krigføring er på denne måten forskjellige fra hverandre. I denne forstand er tilintetgjøringskrig forskjellig fra utmattingskrig. Utmattingsfelttog er utfyllende, men nødvendige i langvarig krig.

100. For å oppnå det strategiske målet å tappe fiendens styrker kraftig, så bør Kina, hvis vi ser det teoretisk og ut fra Kinas behov, ikke bare nyttiggjøre seg tilintetgjøringsfunksjonene i det defensive stadiet sitt. Denne funksjonen blir først og fremst ivaretatt av bevegelig krigføring. Kina bør imidlertid også nyttiggjøre seg utmattingsfunksjonen, som først og fremst blir ivaretatt av stillingskrigføringa (som i seg sjøl er utfyllende) og delvis av geriljakrigsføringa. I stadiet med dødpunktet bør vi fortsette med å nyttiggjøre oss tilintetgjøringsfunksjonene og utmattingsfunksjonene slik de blir ivaretatt av geriljakrigføringa og den bevegelige krigføringa for ytterligere å tappe fiendens styrker i stor målestokk. Alt dette har til hensikt å gjøre krigen langvarig, gradvis endre det allmenne styrkeforholdet og forberede vilkåra for motoffensiven vår. Under den strategiske motoffensiven må vi fortsette å bruke metoden med utmatting gjennom tilintetgjøring for til slutt å drive ut fienden.

101. I virkeligheten var imidlertid erfaringa vår i de siste ti månedene at mange eller til og med de fleste av felttoga i den bevegelige krigføringa blei utmattingsfelttog. I visse områder oppfylte heller ikke geriljakrigføringa på tilfredsstillende vis den funksjonen sin å tilintetgjøre. Den positive sida er at vi i det minste utmatta styrkene til fienden, og det er viktig både for den langvarige krigføringa og for den endelige seieren vår, og at vi ikke utgjøt blodet vårt forgjeves. Men ulempene er,

for det første, at vi ikke utmatta fienden tilstrekkelig, og for det andre, at vi ikke klarte å unngå temmelig harde tap og erobra lite krigsbytte. Vi bør innse den objektive årsaka til denne situasjonen, nemlig forskjellen mellom oss og fienden med omsyn til teknisk utstyr og opplæringa til troppene. Men det er i alle fall nødvendig å understreke, både i teori og praksis, at hovedstyrkene våre bør utkjempe kraftige tilintetgjøringsslag hver gang omstendighetene er gunstige. Geriljaenhetene våre må føre reine utmattingslag når de utfører spesielle oppgaver som sabotasje og forstyrning. Men sjøl da er det nødvendig å gå inn for og med all kraft gjennomføre felttog og slag for tilintetgjøring hver gang omstendighetene er gunstige, for å utmatte styrken til fienden kraftig og forsterke våre egne kraftig.

102. De «ytre linjene», det «raskt avgjorte» og «offensiven» i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer og «bevegeligheten» i bevegelig krigføring får sitt viktigste uttrykk i operasjoner gjennom bruken av omringings- og omgåingstaktikk. Følgelig er det nødvendig å konsentrere overlegne styrker. Konsentrasjon av styrker og bruk av omringings- og omgåingstaktikk er derfor vilkår for bevegelig krigføring, det vil si, for raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer. Alt dette har som formål å tilintetgjøre de fiendtlige styrkene.

103. Styrken til den japanske hæren ligger ikke bare i de våpna den har. Den ligger også i treninga til offiserene og soldatene — graden av organisering, sjøltilliten som springer ut av at den aldri er blitt slått, den overtruiske truen på mikadoen og overnaturlige vesener, hovmotet, forakten den har for det kinesiske folket, og andre slike særtrekk som alle stammer fra mange år med indoktrinering fra de japanske krigsherrene og fra den japanske nasjonale tradisjonen. Dette er hovedgrunnen til at vi har tatt meget få fanger, sjøl om vi har drept og såra et stort antall fiendtlige tropper. Det er et punkt som er blitt undervurdert av mange folk før i tida. Det vil bli

en lang prosess å ødelegge disse særtrekka hos fienden. Det første vi må gjøre, er å vie saka alvorlig oppmerksomhet, så arbeide tålmodig og systematisk med den på det politiske området og åå området for den internasjonale propagandaen og i bevegelsen til det japanske folket. På det militære området er tilintetgjøringskrig sjølsagt ett av midlene. I disse særtrekka hos fienden kan pessimister finne et grunnlag for teorien om nasjonal underkuing, og militære med ei passiv holdning kan finne et grunnlag for å gå imot tilintetgjøringskrig. Vi hevder tvertom at vi kan ødelegge disse sterke punktene i den japanske hæren, og at vi allerede har starta med å ødelegge dem. Den viktigste metoden for å ødelegge dem er å vinne de japanske soldatene over politisk. I stedet for å såre stoltheten deres, må vi forstå den og lede den i den riktige retningen. Og gjennom å behandle krigsfanger mildt må vi lede de japanske soldatene til å forstå den anti-folkelige karakteren av den aggresjonen som de japanske herskerne driver. På den andre sida må vi vise de japanske soldatene den ukuelige ånden og den heltemodige hardnakka kampevna som den kinesiske hæren og det kinesiske folket har. Det vil si, vi må rette slag mot dem i tilintetgjøringsslag. Erfaringa vår i de siste ti månedene med militære operasjoner viser at det er mulig å tilintetgjøre fiendtlige styrker — vitnesbyrd om dette er Pinghsingkuan- og Taierhchuang-felttoga. Moralen i den japanske hæren begynner å synke, soldatene fortår ikke hensikten med krigen, de blir slukt av de kinesiske hærene og det kinesiske folket, i stormangrep viser de langt mindre mot enn de kinesiske soldatene, og så videre. Alt dette er objektive faktorer som er gunstige for å føre tilintetgjøringsslag. Dessuten vil de stadig utvikle seg etter som krigen blir langvarig. Sett ut fra det synspunktet at en knuser det innbilske hovmotet hos fienden gjennom tilintetgjøringsslag, er slike slag en av forutsetningene for å forkorte krigen og framskynde frigjøringa for de japanske soldatene og det japanske folket. Katter

blir venner med katter, ikke noe sted i verden blir katter venner med mus.

104. På den andre sida må vi medgi at vi for øyeblikket er underlegne for fienden når det gjelder teknisk utstyr og trening av troppene. Derfor er det ofte vanskelig å oppnå maksimal tilintetgjøring, som å ta til fange hele eller størstedelen av en fiendtlig styrke, særskilt når vi kjemper på slettene. I denne sammenhengen er de overdrevne krava fra teoretikerne for «rask seier» feilaktige. Det vi må forlange av styrkene våre i den anti-japanske krigen, er at de utkjemper tilintetgjøringsslag så langt som mulig. Under gunstige omstendigheter må vi konsentrere overlegne styrker i hvert slag og bruke omringings- og omgåingstaktikk — omringe en del om ikke alle av de fiendtlige styrkene, ta en del om ikke alle av de omringa styrkene til fange og påføre en del av de omringa styrkene harde tap om vi ikke kan ta dem til fange under omstendigheter som er ugunstige for tilintetgjøringsslag, må vi utkjempe utmattingslag. Under gunstige omstendigheter må vi bruke prinsippet med å konsentrere styrker, og under ugunstige omstendigheter prinsippet med å spre dem. Når det gjelder kommandoforholda i felttog, må vi bruke prinsippet med sentralisert kommando i det første tilfellet, og desentralisert kommando i det siste tilfellet. Dette er de grunnleggende prinsippene for feltoperasjonene i motstandskrigen mot Japan.

MULIGHETENE TIL Å UTNYTTE FEILENE TIL FIENDEN

105. Den militære ledelsen til fienden gir seg sjøl et grunnlag for at det er mulig å seire over Japan. Historia har aldri kjent til en general som aldri gjorde feil. Og fienden gjør feil på samme måte som vi sjøl neppe kan unngå å gjøre det. Følgelig foreligger muligheten for å

utnytte feilene til fienden. I løpet av de ti månedene fienden har drevet aggresjon har han allerede gjort mange feil i strategien og taktikken. Det er fem hovedfeil.

For det første, stykkevis forsterkning. Dette skyldes at fienden undervurderer Kina, og også at han har knapphet på tropper. Fienden har alltid sett ned på oss. Etter å ha grafsa til seg de fire nordøstlige provinsene til en lav pris, okkuperte han det østlige Hopei og nordlige Chahar, alt sammen ved strategisk rekognosering. Den konklusjonen fienden kom til, var at den kinesiske nasjonen var en haug med løs sand. Han trudde at Kina ville falle sammen etter et eneste slag. Han utarbeidde derfor en plan for «rask avgjørelse» hvor han forsøkte å få oss til å rømme i panikk ved hjelp av meget små styrker. Han venta ikke å finne en så stor enhet og ei slik kolossal motstandskraft som Kina har vist i løpet av de siste ti månedene. For han glømt at Kina allerede er inne i en epoke med framskritt og allerede har et framskredent politisk parti, en framskreden hær og et framskredent folk. Da fienden møtte tilbakeslag, økte han styrkene sine stykke for stykke fra omtrent et dusin til tretti divisjoner. Hvis han vil rykke framover, må han øke styrkene sine enda mer. Men Japan står i et antagonistisk forhold til Sovjetunionen, og har indre knapphet på mannskaper og finanser. Derfor er det uunngåelige grenser for det størst mulige antallet menn landet kan sette inn og for hvor langt det kan rykke fram.

For det andre, mangel på en hovedretning for angrepet. Før Taierhchuang-felttoget hadde fienden delt styrkene sine mer eller mindre likt mellom det nordlige og det sentrale Kina, og han hadde delt dem opp igjen innafor hvert av disse områdene. I det nordlige Kina, for eksempel, delte han styrkene sine mellom jernbanelinjene mellom Tientsin og Pukow,

Peiping og Hankow og Tatung og Puchow. Langs hver av disse linjene led han visse tap og etterlot noen garnisoner på de okkuperte stedene, og etter dette mangla han styrker til fortsatt å kunne rykke framover. Etter nederlaget ved Taierhchung som ga ham en lærepenge, konsentrerte fienden hovedstyrkene sine i retning av Hsuchow. På denne måten retta han midlertidig opp feilgrepet sitt.

For det tredje, mangel på strategisk samordning. Stort sett er det samordning innafor gruppene av fiendtlige styrker i det nordlige Kina og i Sentral-Kina, men det er en skrikende mangel på samordning mellom de to. Da styrkene til fienden i det sørlige avsnittet av Tientsin-Pukow-jernbanen angrep Hsiaopengpu, foretok ikke styrkene i det nordlige avsnittet seg noe. Og da styrkene hans i det nordlige avsnittet angrep Taierhchuang, foretok ikke styrkene i det sørlige avsnittet seg noe. Etter at det gikk galt for fienden på begge steder, kom den japanske krigsministeren på en inspeksjonstur. Generalstabssjefen dukka også opp for å overta ledelsen, og i øyeblikket så det til at det var samordning. Godseierklassen, borgerskapet og krigsherrene i Japan har meget alvorlige indre motsigelser. Disse motsigelsene øker, mangelen på militær samordning er ett av de konkrete uttrykka for denne kjensgjerninga.

For det fjerde, svikt når det gjelder å gripe strategiske muligheter. Denne svikten kom svært tydelig fram da fienden gjorde holdt etter okkupasjonen av Nanking og Taiyuan, hovedsakelig på grunn av at han har knapt med tropper og mangler en strategisk forfølgingsstyrke.

For det femte, omringing av store styrker, men tilintetgjøring av små antall. Før Taierhchuang-felttoget, i felttoga ved Shanghai, Nanking, Tsangchow, Paoting, Nankow, Hsinkou og Linfen

blei mange kinesiske tropper jagd på vill flukt, men få blei tatt til fange. Det viser dumheten hos befalet til fienden.

Disse fem feilene — stykkevis forsterkning, mangel på en hovedretning for angrepet, mangel på strategisk samordning, svikt når det gjelder å gripe strategiske muligheter, og omringing av store styrker, men tilintetgjøring av et lite antall — var alle saker som viste udugeligheten i den japanske militære ledelsen før Taierhchuang-felttoget. Fienden har siden bedra en del på det. Men han kan likevel ikke unngå å gjenta feilene sine på grunn av knappheten på tropper, de indre motsigelsene hos ham og andre faktorer. Dessuten, det han vinner på ett område taper han på et annet. For eksempel, etterlot han seg et stort tomrom i de okkuperte områdene i Nord-Kina da han konsentrerte styrkene sine i det nordlige Kina mot Hsuchow. Dette ga oss fritt spillerom til å utvikle geriljakrigføring. Disse feilgrepa blei gjort av fienden sjøl, og vi hadde ikke lokka ham til det. Vi på vår side kan med overlegg få fienden til å gjøre feil. Det vil si, vi kan villedde ham og manøvrere ham inn i den stillingen vi ønsker, med oppfinnsomme og effektive trekk ved hjelp av en velorganisert befolkning, for eksempel, ved å «å gjøre et skinnangrep mot øst, men angripe i vest». Denne muligheten har vi allerede drøfta. Alt det som er blitt sagt ovafor, viser at vi også kan vinne et visst grunnlag for seier i den fiendtlige militære ledelsen. Vi bør sjølsagt ikke se på dette som et viktig grunnlag for den strategiske planlegginga vår. Tvert om, er den eneste pålitelige framgangsmåten å basere planlegginga vår på at vi går ut fra at fienden vil gjøre få feil. Dessuten kan fienden utnytte feilene våre på samme måten som vi kan utnytte hans. Det er en plikt for den militære ledelsen vår å sørge for at han får minst mulig sjanser til å gjøre det. I virkeligheten har den militære ledelsen til fienden gjort feil, kommer til å gjøre feil igjen i framtida, og vi kan få

ham til å gjøre feil gjennom vår egen innsats. Vi kan utnytte alle disse feilene, og det er oppgava til våre generaler i motstandskrigen å gjøre alt det de kan for å gripe tak i dem. Sjøl om det er mye udugelighet i fiendens militære strategiske ledelse og i ledelsen av felttog, er det imidlertid et par utmerka sider ved ledelsen hans i slag, det vil si ved taktikken hans for avdelingene og de små formasjonene hans, og her bør vi lære av ham.

SPØRSMÅLET OM AVGJØRENDE SAMMENSTØT I DEN ANTI-JAPANSKE KRIGEN

106. Vi må se spørsmålet om avgjørende sammenstøt i den anti-japanske krigen ut fra tre sider: Vi må beslutsomt utkjempe et avgjørende sammenstøt i alle felttog eller slag der vi er sikre på seier. Vi må unngå et avgjørende sammenstøt i alle felttog eller slag der vi ikke er sikre på seier. Vi bør absolutt unngå et strategisk avgjørende sammenstøt som hele nasjonens skjebne er avhengig av. De særtrekka som skiller motstandskrigen vår mot Japan fra mange andre kriger, kommer også fram i dette spørsmålet om avgjørende sammenstøt. I det første og andre stadiet av krigen som er prega av fiendens styrke og svakheten vår, er målet til fienden å få oss til å konsentrere hovedstyrkene våre til et avgjørende sammenstøt. Målet vårt er akkurat det motsatte. Vi ønsker å velge vilkår som er gunstige for oss, konsentrere overlegne styrker og bare utkjempe avgjørende felttog eller slag når vi er sikre på seier, som i slaga ved Pinghsingkuan, Taierhchuang og andre steder. Vi ønsker å unngå avgjørende sammenstøt under ugunstige vilkår når vi ikke er sikre på seier. Dette er den politikken vi brukte i Changteh-felttoget og andre felttog. Når det gjelder å utkjempe et strategisk avgjørende sammenstøt som hele nasjonens skjebne er avhengig av, så må vi gan-

ske enkelt ikke gjøre det. Den nylige tilbaketrekkinga fra Hsueh er et uttrykk for det. Planen til fienden om en «rask avgjørelse» blei ødelagt med dette, og nå kan han ikke gjøre annet enn å utkjempe en langvarig krig mot oss. Disse prinsippene lar seg ikke gjennomføre i et land med et lite territorium, og de lar seg neppe gjennomføre i et land som politisk er svært tilbakestående. De lar seg gjennomføre i Kina fordi det er et stort land og er inne i en epoke med framskritt. Hvis vi unngår strategisk avgjørende sammenstøt, da «trenger ingen å bekymre seg om ved så lenge de grønne fjella er til». For sjøl om noe av territoriet vårt kan gå tapt, vil vi likevel ha rikelig med plass til å manøvrere, og slik vil vi klare å fremme og vente på framskritt hjemme, internasjonal støtte og den indre oppløsninga hos fienden. Dette er den beste politikken for oss i den anti-japanske krigen. De impulsive teoretikerne for en rask seier er ute av stand til å tåle de slitsomme prøvelsene i en langvarig krig og er oppsatt på å vinne en tidlig seier. Derfor roper de på et strategisk avgjørende sammenstøt i samme øyeblikket situasjonen tar ei litt gunstig vending. Å gjøre som de vil, ville være å tilføye krigen skader som ikke er til å måle. Det vil bety slutt på den langvarige krigen og føre oss rett inn i dødsfella til fienden. Det ville i virkeligheten være den dårligste politikken som kan føres. Hvis vi skal unngå avgjørende sammenstøt, vil vi uten tvil bli nødt til å oppgi territorium og vi må ha motet til å gjøre det når (og bare da) det blir fullstendig uunngåelig. I slike øyeblikk bør vi ikke føle den minste sorg, for denne politikken med å bytte rom mot tid er riktig. Historia forteller oss hvordan Russland gjennomførte ei modig tilbaketrekking for å unngå et avgjørende sammenstøt og så slo Napoleon, sin tids skrekk. I dag bør Kina gjøre det samme.

107. Er vi ikke redde for å bli anklaget for å være «ikke-motstandsfolk»? Nei, det er vi ikke. Å ikke kjempe mot fienden i det hele tatt, men å inngå kompromiss

med fienden — det er ikke-motstand som ikke bare må fordømmes, men som aldri må tåles. Vi må utkjempe motstandskrigen besluttomt. Men for å unngå dødsfella til fienden er det absolutt nødvendig at vi ikke lar hovedstyrkene våre bli slått ut med et eneste slag, for det ville gjøre det vanskelig å fortsette motstandskrigen. Kort sagt, det er absolutt nødvendig å unngå nasjonal underkuing. Å være i tvil på dette punktet er å være kortsynt i spørsmålet om krigen og vil med sikkerhet føre en inn i rekkene til dem som snakker om nasjonal underkuing. Vi har kritisert den desperate dumdristigheten i «bare framrykking, aldri tilbaketrekking» nettopp fordi denne doktrinen, om den kommer på moten, vil gjøre det umulig å fortsette motstandskrigen og føre til fare for endelig nasjonal underkuing.

108. Vi er alltid for avgjørende sammenstøt når omstendighetene er gunstige, enten det er i slag eller i større eller mindre felttog, og på dette området må vi aldri tåle passivitet. Bare gjennom slike avgjørende sammenstøt kan vi nå målet å tilintetgjøre eller utmatte de fiendtlige styrkene, og hver eneste soldat i den anti-japanske krigen må gjøre sin del i dette besluttomt. Får å nå dette målet er det nødvendig med å yte ganske store del-ofre. At en skal unngå enhver form for offer er holdninga til kujoner og dem som er grepet av skrekken for Japan, og det må bekjempes med fasthet. Henrettelsen av Li Fu-ying, Hans Fu-chu og andre forkjempere for fluktmentaliteten var berettiga. Innafor ramma av ei riktig krigsplanlegging er det absolutt nødvendig å oppmuntre ånden og praksisen med heltemodig sjøloppofring og uforferda framrykking i slag. Dette kan heller ikke skilles fra det å føre langvarig krig og oppnå endelig seier. Vi har sterkt fordømt fluktmentaliteten med «bare tilbaketrekking, aldri framrykking», og vi har støtta den strenge gjennomføringa av disiplinen. For vi kan bare seire over den mektige fienden gjennom heltemodige avgjørende sammenstøt som blir utkjempa etter en riktig plan. Flukt-

mentaliteten derimot gir direkte støtte til teorien om nasjonal underkuing.

109. Er det ikke sjølmotsigende først å kjempe heltemodig og så oppgi områder? Vil ikke de heltemodige soldatene våre ha utgytt blodet sitt forgjeves? Det er slett ikke slik spørsmåla skal stilles. Spise og så tømme tarmene — er ikke dette å spise forgjeves? Sove og så stå opp — er ikke dette å sove forgjeves? Kan en stille spørsmål på denne måten? Det tror jeg ikke. Fortsette å spise, fortsette å sove, fortsette å kjempe heltemodig uten stans helt fram til Yalu-elva — dette er subjektivistiske og formalistiske illusjoner, ikke livets realiteter. Vi måtte oppgi noen områder, mens vi kjempa og utgjød blodet vårt for å vinne tid og forberede motoffensiven. Men som alle veit, har vi i virkeligheten vunnet tid, vi har nådd målet å tilintetgjøre og utmatte fiendtlige styrker, vi har skaffa oss kamperfaringer, vi har reist folk til kamp som ikke har vært aktive før, og bedra den internasjonale anseelsen vår. Er blodet vårt blitt utgytt forgjeves? Sjølsagt ikke. Vi har oppgitt områder for å bevare områder. Under ugunstige vilkår må vi oppgi en del av området vårt. Hvis vi ikke gjør det, men blindt utkjemper avgjørende sammenstøt uten minste sikkerhet for å seire, kommer vi til å tape de militære styrkene våre og vil ikke kunne unngå å tape hele området vårt, for ikke å snakke om å vinne tilbake områder som allerede er tapt. En kapitalist må ha kapital for å drive forretningene sine, og hvis han mister alt sammen, er han ikke lenger kapitalist. Til og med en spiller må ha penger for å satse, og hvis han satser alt på et eneste kast og lykka svikter ham, kan han ikke spille mer. Hendingene går krokveier og følger ikke ei rett linje, og krig er ikke noe unntak. Bare formalister greier ikke å skjønne denne sannheten.

110. Jeg trur det samme også vil gjelde for de avgjørende sammenstøta i stadiet med den strategiske motoffensiven. På det tidspunktet kommer fienden

riktignok til å være i den underlegne og vi i den overlegne stillingen. Likevel kommer prinsippet om å «utkjempe lønnsomme avgjørende sammenstøta og unngå de ulønnsomme» fortsatt til å gjelde og kommer til å fortsette å gjelde helt til vi har kjempa oss fram til Yaluelva. Slik vil vi greie å holde på initiativet fra begynnelsen til slutten, og når det gjelder «utfordringene» fra fienden og «hånen» fra andre folk, må vi uforstyrrelig feie dem til side, og ikke ense dem. Bare de generalene som viser denne forma for fasthet, kan bli regna som modige og kloke i motstandskrigen. Dette går over forstanden til dem som «skvetter når en tar på dem». Sjøl om vi i dette første stadiet av krigen er i en mer eller mindre passiv stilling strategisk, bør vi ha initiativet i hvert felttog. Og vi bør sjølsagt ha initiativet hele tida i de seinere stadiene. Vi er for langvarig krig og endelig seier. Vi er ikke spillere som satser alt på et eneste kast.

HÆREN OG FOLKET ER GRUNNLAGET FOR SEIER

III. Den japanske imperialismen kommer aldri til å dempe aggresjonen mot og undertrykkinga av det revolusjonære Kina. Dette følger av dens imperialistiske natur. Hvis Kina ikke gjorde motstand, ville Japan med letthet ta hele Kina uten å løсне et skudd slik de tok de fire nordøstlige provinsene. Siden Kina gjør motstand, er det en ubønnhørlig lov at Japan vil prøve å undertrykke denne motstanden til krafta i undertrykking fra Japan blir overgått av krafta i motstanden fra Kina. Den japanske godseierklassen og det japanske borgerskapet er meget ærgjerrige. Og for å slå seg fram sørover til Sørøst-Asia og nordover til Sibir har de tatt i bruk politikken med å bryte gjennom i sentrum ved først å angripe Kina. Det finnes dem som tror at Japan veit når det skal stanse, at det vil nøye seg med okkupasjonen av det nordlige Kina

og provinsene Kiangsu og Chekiang. De forstår slett ikke at det imperialistiske Japan som har utvikla seg til et nytt stadium og nærmer seg utsletting, skiller seg fra det Japan som var før. Vi sier at det er ei bestemt grense både for det antallet menn Japan kan sette inn, og for hvor langt det kan rykke fram. Med det mener vi at Japan med den styrken det rår over, bare kan sende en del av styrkene sine mot Kina og bare trenge inn i Kina så langt som yteevna deres gir rom for. For Japan ønsker også å angripe i andre retninger og må forsvare seg mot andre fiender. På samme tid har Kina gitt bevis på framskritt og evne til hardnakka motstand. Og det er ikke mulig å tenke seg at Japan skulle kunne gjennomføre harde angrep uten å møte uunngåelig motstand fra Kina. Japan kan ikke okkupere hele Kina. Men det vil gjøre alle mulige forsøk på å undertrykke motstand fra Kina i alle områdene det kan nå fram til, og det kommer ikke til å slutte med det før den indre og ytre utviklinga driver den japanske imperialismen til randa av graven. Den politiske situasjonen i Japan kan bare føre til to mulige resultater. Den ene muligheten er at hele den herskende klassen i Japan vil falle raskt, folket vil få den politiske makta og med dette vil krigen bli avslutta. Dette er imidlertid umulig for øyeblikket. Den andre muligheten er at godseierklassen og borgerskapet blir mer og mer fascistisk og fortsetter krigen helt til den dagen de faller. Det er nettopp denne veien Japan følger nå. Det kan ikke bli noe annet resultat. De som håper at de moderate innafor det japanske borgerskapet vil stå fram og stanse krigen, gir seg bare over til illusjoner. Realiteten i japansk politikk har i mange år vært den at de borgerlige moderate i Japan er blitt fanga inn av godseierne og finansmagnatene. Nå har Japan satt i gang krig mot Kina. Så lenge Japan ikke har fått et dødelig slag fra den kinesiske motstanden og fortsatt har tilstrekkelig styrke, er det nødt til å angripe Sørøst-Asia eller Sibir, eller til og med begge to. Japan kommer til å gjøre dette med en

gang det bryter ut krig i Europa. Herskerne i Japan har utarbeidd dette i storslått omfang når de har laga beregningene de drømmer om å oppfylle. Sjølsagt er det mulig at Japan vil bli nødt til å oppgi den opprinnelige planen sin om invasjon i Sibir og innta en hovedsakelig defensiv holdning til Sovjetunionen på grunn av den sovjetiske styrken, og av at Japan sjøl i alvorlig grad er blitt svekka av krigen det har ført mot Kina. Men i så fall vil Japan langt fra dempe aggresjonen sin mot Kina, men i stedet intensivere den. For da vil den eneste utveien for Japan være å sluke den svake. Oppgava for Kina med å holde fram med motstandskrigen, enhetsfronten og den langvarige krigen vil da bli enda mer tungtveiende, og det vil bli enda mer nødvendig å ikke slappe av det minste i anstrengelsene våre.

112. De viktigste forutsetningene for at Kina skal kunne seire over Japan, er under de omstendighetene som er nå, landsomfattende enhet og allment framskritt i et omfang som er ti eller til og med hundre ganger større enn tidligere. Kina er allerede inne i en epoke med framskritt og har oppnådd en strålende enhet. Men framskrittet og enheten i landet er ennå langt fra tilstrekkelig. Japan har okkupert et stort område. Det skyldes ikke bare Japans styrke, men også svakheten til Kina. Denne svakheten er i sin helhet den samla virkningen av de forskjellige historiske feilene fra de siste hundre åra, og særskilt fra de siste ti åra, feil som har innskrenka framskrittet til de grensene det nå har. Det er umulig å seire over en så sterk fiende uten å gjøre en omfattende og langsiktig innsats. Det er mange ting vi må legge kreftene til for å få gjort. Her skal jeg bare behandle to grunnleggende sider: framskrittet i hæren og framskrittet i folket.

113. Omforminga av det militære systemet vårt krever at det blir modernisert og får forbedra teknisk utstyr. Uten dette kan vi ikke drive fienden tilbake over Yalu-elva. Når vi bruker troppene våre, trenger vi progressiv, smidig strategi og taktikk, og vi kan heller ikke vinne

seier uten dette. Ikke desto mindre er soldatene grunnlaget for en hær. Hvis ikke de er gjennomsyra av en progressiv politisk ånd, og hvis ikke en slik ånd blir fostra gjennom progressivt politisk arbeid, vil det være umulig å oppnå virkelig enhet mellom offiserer og soldater, umulig å vekke begeistringa deres for motstandskrigen fullt ut, og umulig å skape et solid grunnlag for å bruke alt det tekniske utstyret vårt og taktikken vår på mest effektiv måte. Når vi sier at Japan vil bli slått til slutt trass i den tekniske overlegenheten det har, mener vi at de slaga vi gir gjennom tilintetgjøring og utmatting, bortsett fra de tapa dette fører til, til slutt vil ryste moralen i den fiendtlige hæren der våpna ikke er i hendene på politisk bevisste soldater. Hos oss derimot er offiserene og soldatene enige om det politiske målet for motstandskrigen. Dette gir oss grunnlaget for politisk arbeid blant alle de anti-japanske kreftene. Vi må gjennomføre en riktig grad av demokrati i hæren, hovedsakelig gjennom å avskaffe den føydale praksisen med å hundse og slå, og gjennom å få offiserene og soldatene til å dele godt og vondt. Når dette er gjort, vil vi oppnå enhet mellom offiserer og soldater, kampeffektiviteten i hæren vil øke sterkt, og det vil ikke være noe tvil om evna vår til å tåle den lange, grusomme krigen.

114. Den rikeste kraftkilda for å føre krig ligger i folkemassene. Det er hovedsakelig fordi de kinesiske massene er uorganiserte at japanerne våger å hundse oss. Når vi har retta på denne manglen, vil den japanske angriperen i likhet med en rasende okse som kaster seg mot en ring av flammer, bli omringa av flere hundre millioner av folket vårt som står med rak rygg. Bare lyden av stemmene deres vil slå ham med redsel, og han kommer til å bli brent ihjel. Hæren i Kina må ha en uavbrutt strøm av forsterkninger. Misbruket med å tvangsverve folk eller kjøpe stedfortredere³⁵ som nå finnes på de lavere nivåene, må straks bli forbudt, og erstatta med omfattende og begeistra politisk mobilisering som vil gjøre

det lett å verve flere millioner mann. Nå har vi store vansker med å skaffe penger til krigen. Men når folket først er blitt mobilisert, vil heller ikke finansene lenger være noe problem. Hvorfor skulle et så stort og folkerikt land som Kina lide under mangel på økonomiske midler? Hæren må bli ett med folket slik at de ser på den som sin egen hær. En slik hær er uovervinnelig, og ei imperialistisk makt som Japan vil ikke kunne måle seg med den.

115. Mange folk trur at det er feilaktige metoder som skaper spente forhold mellom offiserer og soldater og mellom hæren og folket. Men jeg sier alltid til dem at det er et spørsmål om grunnholdning (eller grunnprinsipp), om å ha respekt for soldatene og folket. Politikken, metodene og formene er en følge av denne holdningen. Avviket vi fra denne holdningen, da vil politikken, metodene og formene med sikkerhet bli feilaktige, og forholdet mellom offiserer og soldater og mellom hærene og folket er nødt til å bli utilfredsstillende. De tre hovedprinsippene våre for det politiske arbeidet til hæren er, for det første, enhet mellom offiserer og soldater, for det andre, enhet mellom hæren og folket, og for det tredje, oppløsninga av de fiendtlige styrkene. For å bruke disse prinsippene effektivt må vi starte med denne grunnholdningen med respekt for soldatene og folket, og respekt for den menneskelige verdigheten til krigsfanger når de først har lagt ned våpna sine. De som ser på alt dette som ei teknisk sak og ikke som et spørsmål om grunnholdning, tar virkelig feil, og de bør korrigere synet sitt.

116. Akkurat nå haster det med forsvaret av Wuhan og andre steder. Det er da ei oppgave av største betydning å vekke initiativet og begeistringa til hele hæren og hele folket til støtte for krigen fullt ut. Det er ingen tvil om at oppgava med å forsvare Wuhan og andre steder må stilles med alvor og utføres med alvor. Men om vi kan være sikre på å holde den, avhenger ikke av de subjektive

ønskene våre, men av de konkrete vilkåra. Blant de viktigste av disse vilkåra er den politiske mobiliseringa av hele hæren og hele folket til kamp. Hvis vi ikke gjør en kraftig innsats for å sikre alle de nødvendige vilkåra ja, hvis bare en av disse vilkåra mangler, da er katastrofer som tapet av Nanking og andre steder nødt til å gjenta seg. Kina vil få sitt Madrid på steder der vilkåra for det finnes. Hittil har ikke Kina hatt noe Madrid, og vi må fra nå av arbeide for å skape flere, men alt er avhengig av vilkåra. Det mest grunnleggende er omfattende politisk mobilisering av hele hæren og folket.

117. Den allmenne politikken i alt arbeidet vårt må være å holde fram med Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten. For bare med denne politikken kan vi holde fram med motstandskrigen og langvarig krigføring og få i stand en omfattende og djuptgående bedring av forholdet mellom offiserer og soldater og mellom hæren og folket. Bare med denne politikken kan vi fullt ut vekke initiativet og begeistringa i hele hæren og hele folket i kampen for å forsvare alt territorium som ennå er i hendene våre, og vinne tilbake det vi har tapt, og med dette vinne endelig seier.

118. Dette spørsmålet om den politiske mobiliseringa av hæren og folket er virkelig av den største betydning. Vi har dvelt ved det, med fare for å gjenta oss sjøl, nettopp fordi det er umulig å seire uten det. Det er sjølsagt mange andre vilkår som er nødvendige for å seire, men den politiske mobiliseringa er den mest grunnleggende. Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten er enhetsfront av hele hæren og hele folket. Den er sannelig ikke noen enhetsfront bare av hovedkvarterene og medlemmene av noen få politiske partier. Det grunnleggende formålet med å opprette Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten er å mobilisere hele hæren og hele folket til å delta i den.

KONKLUSJONER

119. Hva er konklusjonene våre? De er:

«*Under hvilke vilkår tror De Kina kan seire over og utslette Japans styrker?*» «Det kreves tre vilkår: For det første, opprettinga av en anti-japansk enhetsfront i Kina, for det andre, danninga av en internasjonal anti-japansk enhetsfront, for det tredje, framveksten av en revolusjonær bevegelse blant folket i Japan og i de japanske koloniene. Sett ut fra synspunktet til det kinesiske folket er enheten i det kinesiske folket den viktigste av de tre vilkåra.»

«*Hvor lenge tror De en slik krig vil vare?*» «Det avhenger av styrken til den anti-japanske enhetsfronten i Kina og mange andre bestemmende faktorer som berører Kina og Japan.»

«Hvis disse vilkåra ikke raskt blir gjort til virkelighet, vil krigen bli langvarig. Men til slutt vil Japan likevel med sikkerhet bli slått, og Kina vil med sikkerhet seire. Men ofrene vil bli store, og det blir en meget smertefull periode.»

«Strategien vår bør være å bruke hovedstyrkene våre til å operere på en utstrakt og flytende front. For å ha framgang må de kinesiske troppene føre krigen sin med en høy grad av bevegelighet på omfattende slagmarker.»

«I tillegg til å bruke trena hærer til å føre bevegelig krig må vi organisere et stort antall geriljaenheter blant bøndene.»

«I løpet av krigen vil Kina klare... gradvis å forsterke utstyret til troppene sine. Derfor vil Kina klare å føre stillingsangrep mot de japansk-okkuperte område. Slik vil Japans økonomi slå sprekker under presset fra Kinas langvarige motstand, og moralen til de japanske vil bli knekt etter å vært gjennom utallige slag. På den kinesiske sida vil imidlertid den voksende latente motstandskrafta

stadig blir satt inn, og et stort antall revolusjonære folk vil strømme til frontlinjene for å kjempe for sin frihet. Kombinasjonen av alle disse og andre faktorer vil gjøre oss i stand til å foreta de siste og endelige angrepa mot festningene og basene i de japansk-okkuperte områdene og drive de japanske aggresjonsstyrkene ut av Kina.» (*Fra et intervju med Edgar Snow i juli 1936*)

«Dermed har ett nytt stadium i Kinas politiske situasjon starta... På det stadiet som er nå er den sentrale oppgava å mobilisere alle kreftene i nasjonen for å vinne seier i motstandskrigen.»

«Nøkkelen til seier i krigen ligger i å utvikle den motstanden som allerede har starta, til en krig med total motstand fra hele nasjonen. Bare gjennom en slik total motstandskrig kan vi vinne den endelige seieren.»

«Det finnes alvorlige svakheter i motstandskrigen. det kan føre til mange tilbakeslag, tilbaketrekking, indre splittelser, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre slike tilbakeslag. Derfor bør vi innse at krigen vil bli en vanskelig og langvarig krig. Men vi er overbeviste om at den motstanden som allerede har starta, gjennom innsatsen til partiet og hele folket, vil feie vekk alle hindringer og fortsatt gå framover og utvikle seg.» (*«Resolusjon om den nåværende situasjonen og oppgavene for partiet», vedtatt av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske parti, august 1937.*)

Dette er konklusjonene våre. Slik de som snakker om nasjonal underkuing ser det, er fienden overmennesker og vi kinesere ikke verdt noen ting, mens slik teoretikerne for en raske seier ser det er vi kinesere overmennesker og fienden ikke verdt noen ting. Begge tar feil. Vi har et annet syn: Motstandskrigen mot Japan er en langvarig krig,

og. den endelige seieren vil gå til Kina. Dette er konklusjonene våre.

120. Forelesningene mine slutter her. Den store motstandskrigen mot Japan holder på å utvikle seg, og mange folk håpa på ei oppsummering av erfaringer som kan gjøre det lettere å vinne fullstendig seier. Det jeg har drøfta, er ganske enkelt den allmenne erfaringa fra de siste ti månedene, og det kan kanskje tjene som ei slags oppsummering. Problemet med den langvarige krigen fortjener brei oppmerksomhet og diskusjon. Det jeg har gitt er bare ei skisse, som jeg håper dere vil undersøke og drøfte, endre og utvide.

NOTER

1. 7. juli, 1937, angrep de japanske invasjonstyrkene den kinesiske garnisonen i Lukouchiao, vel ti kilometer sørvest for Peking. De kinesiske troppene gjorde motstand under innflytelse av den glødende landsomfattende anti-japanske bevegelsen. Denne hendinga markerte starten på det kinesiske folkets heltemodige motstandskrig mot Japan. Den varte i åtte år.

2. Denne teorien om nasjonal underkuing var synet til Kuomintang. Kuomintang var uvillig til å gjøre motstand mot Japan og kjempa mot Japan bare under tvang. Etter Lukouchiao-hendinga (7. juli, 1937) deltok klikken til Chiang Kai-shek motvillig i motstandskrigen, mens klikken til Wang Ching-wei blei representanter for teorien om nasjonal underkuing, var rede til å kapitulere for Japan og faktisk gjorde det seinere. Tanken om nasjonal underkuing fantes imidlertid ikke bare i Kuomintang. Den påvirka også visse deler av mellomaga i samfunnet og til og med visse tilbakeleggende elementer blant det arbeidende folket. Ettersom den korrupte og maktesløse Kuomintang-regjeringa tapte det ene slaget etter det andre, og de japanske troppene rykka uhindra fram til utkanten av Wuhan i løpet av det første året i motstandskrigen, blei noen tilbakeleggende folk dypt pessimistiske.

3. Disse synspunktene kunne en finne i det kommunistiske partiet. I løpet av de første seks månedene av motstandskrigen var det en tendens til å ta lett på fienden hos noen partimedlemmer. De mente at vi kunne seire over Japan med et eneste slag. Det skyldtes ikke at de syntes våre egne styrker var så sterke, for de visste godt at troppene og de organiserte kreftene til folket under ledelse av det kommunistiske partiet fortsatt var små, men at Kuomintang hadde begynt å gjøre motstand mot Japan. Slik de så det var Kuomintang ganske mektig og kunne, i samordning med kommunistpartiet, gi Japan harde slag. De gjorde denne feilaktige vurderinga fordi de bare så ei side ved Kuomintang, at det gjorde motstand mot Japan, men overså den andre sida, at det var reaksjonært og korrupt.

4. Dette var synet til Chiang Kai-shek og kompani. Sjøl om de blei tvunget til å gjøre motstand mot Japan, satte de utelukkende sin lit til øyeblikkelig hjelp fra utlandet. De hadde heller ingen tillit til sin egen styrke, langt mindre til styrken hos folket.

5. Taierhchuang er en by i det sørlige Shantung. Der utkjempa den kinesiske hæren et slag i mars 1938 mot de japanske inntrengerne. Den

kinesiske hæren seira over japanerne gjennom å stille 400.000 mann mot Japans 70.000 til 80.000.

6. Dette synet blei satt fram i en lederartikkel i *Ta Kung Pao*. Det var den gangen organet til den Statsvitenskapelige gruppa i Kuomintang. Denne klikken henga seg til ønsketenkning. De håpet at noen få seire til av samme slag som ved Taierhchuang ville stanse framrykkinga til Japan, og at det ikke ville være noe behov for å mobilisere folket til en langvarig krig. Det ville nemlig true tryggheten for deres egen klasse. Denne ønsketenkninga gjennomsyra den gangen Kuomintang som helhet.

7. Under innflytelse av Den kinesiske røde hæren og folkets anti-japanske bevegelse godtok Kuomintangs Nordøst-hær leda av Chang Hsueh-liang og Kuomintangs 17. rutearme leda av Yang Hu-cheng politikken for Den anti-japanske nasjonale enhetsfronten som Kinas kommunistiske parti foreslo. De forlangte også at Chiang Kai-shek skulle forene seg med det kommunistiske partiet for å gjøre motstand mot Japan. Chiang Kai-shek ikke bare nekta, men blei enda mer forherda og økte farten i de militære forberedelsene sine til «undertrykkinga av kommunistene». Han undertrykte også den anti-japanske studentbevegelsen i Sian. 12. desember 1936, satte Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng i scene Sian-hendinga og arresterte Chiang Kai-shek. Etter denne hendinga ga Kinas kommunistiske parti uttrykk for fast støtte til den patriotiske handlinga til Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng. Samtidig hevda partiet at en måtte ordne opp i hendinga på grunnlag av enhet og motstand mot Japan. 25. desember blei Chiang Kai-shek tvunget til å godta vilkåra for enhet med det kommunistiske partiet mot Japan. Så blei han løslatt og dro tilbake til Nanking.

8. Fra slutten av det attende århundret eksporterte Storbritannia i mange tiår ei økende mengde opium til Kina. Denne handelen utsatte ikke bare det kinesiske folket for forgiftning, men plyndra også Kina for det sølvet landet hadde. Dette vakte voldsom motstand i Kina. Under påskudd av å verne handelen med Kina satte Storbritannia i 1840 i gang væpna aggresjon mot Kina. De kinesiske troppene under ledelse av Lin Tsehsu gjorde motstand, og folket i Canton organiserte spontant «Slå-ned-britene-korpset» som retta alvorlige slag mot de britiske aggresjonsstyrkene. I 1842 undertegna imidlertid det korrupte Ching-regimet Nanking-avtalen med Storbritannia. Denne avtalen sørga for at Storbritannia fikk utbetalt skadeserstatninger, og at Hongkong blei avstått til Storbritannia. Den bestemte vidare at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Canton skulle åpnes for britisk handel, og at tollraten for britiske varer som blei importert til Kina, skulle fastsettes i fellesskap av Kina og Storbritannia.

9. Taiping-revolusjonen, eller Bevegelsen for det himmelske Taiping-kongeriket var den revolusjonære bondebevegelsen i midten av det 19. århundre mot føydal-styret og den nasjonale undertrykkinga til Ching-dynastiet. I januar 1851 starta Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere en oppstand i landsbyen Chintien i Kueiping fylke, Kwangsi-provinsen. De proklamerte grunnlegginga av det himmelske Taiping-kongeriket. Bondehæren deres rykka nordover fra Kwangsi, angrep og okkuperte Hunan og Hupeh i 1852. I 1853 marsjerte den gjennom Kiangsi og Anhwei og erobra Nanking. En del av styrkene fortsatte så marsjen nordover og rykka fram til utkanten av Tientsin. Taiping-hæren unnlot imidlertid å bygge opp stabile baseområder på de stedene den okkuperte. Dessuten, begikk den ledende gruppa mange politiske og militære feil, etter at den hadde oppretta hovedstaden sin i Nanking. Derfor klarte den ikke å stå imot de forente stormangrepa fra de kontra-revolusjonære styrkene til Ching-regjeringa og de britiske, amerikanske og franske angriperne, og den blei til slutt slått i 1864.

10. Reformbevegelsen av 1898 hvor Kang Yu-wei, Liang Chi-chao og Tan Szu-tung var ildsjelene, representerte interessene til det liberale borgerskapet og de opplyste godseierne. Bevegelsen blei beskytta og støtta av keiser Kuang Hsu, men hadde ikke noe massegrunnlag. Yuan Shih-kai som hadde en hær bak seg, forrådte reformatorene til enkekeiserinne Tzu Hsi, leder for den ytterste høyrefløyen. Hun tok igjen makta, fikk keiser Kuang Hsu fengsla og Tan Szu-tung og fem andre halshodg. Slik endte bevegelsen i tragisk nederlag.

11. Revolusjonen av 1911 var den borgerlige revolusjonen som styrta det eneveldige regimet til Ching-dynastiet. 10. oktober det året innleda en del av Ching-dynastiets Nye hær som var under revolusjonær innflytelse, en oppstand i Wuchang, Hupeh-provinsen. De borgerlige og småborgerlige revolusjonære foreningene som fantes, og de breie massene av arbeiderne, bøndene og soldatene reagerte med begeistring, og styret til Ching-dynastiet brøt meget snart sammen. I januar 1912 blei republikken Kinas provisoriske regjering oppretta i Nanking med Sun Yat-sen som provisorisk president. Med dette blei det gjort slutt på det føydale monarkistiske systemet i Kina som hadde vart i mer enn to tusen år. Tanken om en demokratisk republikk hadde trengt djupt inn i hjertet til folket. Men borgerskapet som leda revolusjonen, var av natur sterkt forsonlig innstilt. Det mobiliserte ikke bondemassene i stor stil for å knuse det føydale herredømmet til godseierklassen på landsbygda, men overga i stedet, under imperialistisk og føydalt press, statsmakta til krigsherren Yuan Shih-kai fra nord. Resultatet var at revolusjonen endte med nederlag.

12. Se «Problems of Strategy in Chinas revolutionary War», Note 1. p. 147 i «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967.

13. 16. januar, 1938, erklærte den japanske regjeringa i en politisk utredning at Japan ville underkue Kina med makt. Samtidig prøvde den ved hjelp av trusler og smiger å få Kuomintang-regjeringa til å kapitulere. Japanerne erklærte at hvis Kuomintang-regjeringa «fortsatte å legge planer for motstand», ville den japanske regjeringa få fram et nytt marionettregime i Kina og ikke lenger godta Kuomintang-regjeringa som «den andre parten» i forhandlinger.

14. Kapitalistene som blir nevnt her, er i hovedsak kapitalistene i De forente stater.

15. Med «regjeringene deres» sikter kamerat Mao Tsetung her til regjeringene i de imperialistiske landa — Storbritannia, De forente stater og Frankrike.

16. Det kamerat Mao Tsetung hadde forutsagt, at det ville bli et oppsving i Kina i løpet av stadiet med dødpunkt i motstandskrigen mot Japan, blei fullstendig bekrefta når det gjaldt de frigjorte områdene under ledelse av Kinas kommunistiske parti. Men i Kuomintang-områdene blei det i virkeligheten en nedgang i stedet for et oppsving. Den herskende klikken med Chiang Kai-shek i spissen var nemlig passiv i motstanden mot Japan og aktiv når det gjaldt å kjempe mot det kommunistiske partiet og folket. Dette vakte motstand blant de breie massene av folket og høyna den politiske bevisstheten deres.

17. I følge teorien om at «våpen avgjør alt», var Kina nødt til å bli slått i krigen. Kina var nemlig underlegen for Japan med omsyn til våpen. Dette synet var vanlig blant alle lederne for Kuomintang-reaksjonen, innbefatta Chiang Kai-shek.

18. Se «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan», fotnote 9, side 186 i «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967.

19. Sun Wu-kung er apekongen i den kinesiske romanen *Hsi Yu Chi* (*Pilgrimsferd mot vesten*) skrevet i det 16. århundret. Han kunne tilbakelegge 108.000 li ved å gjøre saltomortale. Men når han først var kommet i handa til Buddha, greide han ikke å komme vekk fra den, uansett hvor mange ganger han gjorde saltomortale. Med en handbevegelse forvandla Buddha fingrene sine til De fem elementenes fjell med fem fjelltopper og begravde Sun Wu-kung.

20. «*Fascisme er tøylesløs sjåvinisme og erobringskrig*», sa kamerat Georgi Dimitrov i beretninga si til Den kommunistiske internasjonals 7. verdenskongress i august 1935. Beretninga hadde tittelen «Den fascistiske offensiven og oppgavene til Den kommunistiske internasjonale» (se *Utvalgte artikler og taler*, eng. utg. Lawrence and Wishart, London, 1951, s. 44). (Se også G. Dimitrov: «Enhetsfronten og Folkefrontens Problemer», Oktober forlag, 1970. Red.) I juli 1937 utga kamerat Dimitrov en artikkel med tittelen «*Fascisme betyr krig*».

21. V.I. Lenin, «Sosialisme og krig», *Samla Verker*, eng. utg., Bind XXI, s. 304. (Se også Lenin: Sosialisme og krig, Oktober forlag 1976. Red.)

22. Se «Strategiske problemer i Kinas revolusjonære krig», fotnote 3, s. 147, «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

23. Chengpu ligger i den sørvestlige delen av det som nå er Chuancheng fylke i Shantung-provinsen. Det var skueplassen for et stort slag mellom statene Tsin og Chu i 632 f.Kr. I begynnelsen av slaget fikk troppene fra Chu overtaket. Etter å ha trukket seg 90 li tilbake valgte troppene fra Tsin den høyre og venstre flanken til troppene fra Chu, de svake punktene deres, og tilføyde dem harde nederlag.

24. Se «Strategiske problemer i Kinas revolusjonære krig», fotnote 25, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

25. Han Hsin var general i staten Han. I 204 f.Kr. førte han mennene sine i et stort slag mot Chao Hsieh ved Chinghsing. Hæren til Chao Hsieh som en sa var på 200.000 mann, var flere ganger større enn hæren til Han. Han Hsin stilte opp troppene sine med ryggen mot ei elv, leda dem i tapper kamp og sendte samtidig ut noen avdelinger for å angripe og okkupere opplandet til fienden, der det bare var svake garnisoner. Troppene til Chao Hsieh blei fanga i ei knipetang og fullstendig slått.

26. Se «Strategiske problemer i Kinas revolusjonære krig», fotnote 26, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

27. Samme sted, fotnote 27, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

28. Samme sted, fotnote 28, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

29. Samme sted, fotnote 29, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

30. Samme sted, fotnote 30, s. 151 «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

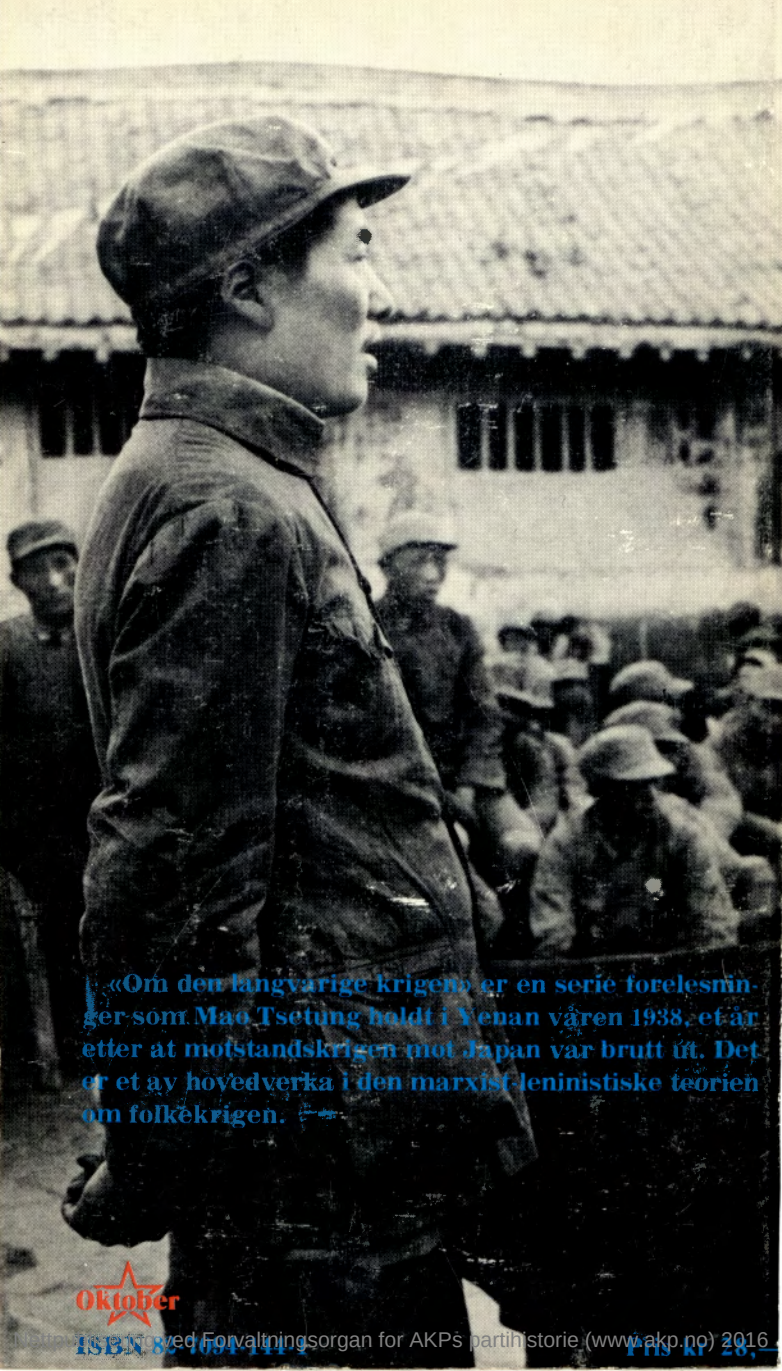
31. I 383 f.Kr. undervurderte Fu Chien, herskeren over ten Chin, styrkene fra Tsin og angrep dem. Troppene fra Tsin seira over de framskutte avdelingene til fienden ved Lochien, Shouyang fylke, Anhwei-provinsen, og rykka fram på land og på sjø. Fu Chien klatra opp på bymuren i Shouyang, og la merke til den utmerka oppstillina til troppene fra Tsin. Han trudde trærne og buskene på Pakung-fjellet var fiendtlige soldater, og dermed blei han skremt av den tilsynelatende styrken til fienden. Jfr. «Strategiske problemer i Kinas revolusjonære krig», fotnote 30, s. 151—152 i «Selected Military Writings» of Mao Tsetung, Peking 1967

32. Kamerat Mao Tsetung sikter her til den kjensgjerninga at Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei etter å ha forrådt den første nasjonale demokratiske enhetsfronten mellom Kuomintang og det kommunistiske partiet i 1927, satte i gang en krig mot folket som varte i ti år. Med dette gjorde de det umulig for det kinesiske folket å være organisert i stor målestokk. De Kuomintang-reaksjonære med Chiang Kai-shek i spissen må holdes ansvarlige for dette.

33. Hertug Hsiang av Sung herska i Vår- og Høstepoken. I 638 f.Kr. kjempa staten Sung mot den mektige staten Chu. Styrkene fra Sung var allerede stilt opp i kamporden da troppene fra Chu kryssa elva. En av offiserene fra Sung foreslo at dette var øyeblikket til å angripe. Troppene fra Chu var nemlig tallmessig overlegne. Men hertugen sa: «Nei, en dannet mann bør aldri angripe en som ikke er forberedt.» Da troppene fra Chu hadde kryssa elva, men ennå ikke var ferdig med å stille seg opp i kamporden, foreslo offiseren igjen et øyeblikkelig angrep. Og igjen sa hertugen: «Nei, en dannet mann bør aldri angripe en hær som ennå ikke er ferdig med å stille seg opp i kamporden.» Hertugen ga først ordre om å angripe etter at troppene fra Chu var fullstendig forberedt. Resultatet var at troppene fra Sung lei et katastrofalt nederlag, og hertugen sjøl blei såra.

34. Han Fu-chu, en Kuomintang-krigsherre, var guvernør i Shantung i flere år. Da de japanske inntrengerne rykka sørover mot Shantung langs Tientsin—Pukow-jernbanen etter å ha okkupert Peiping og Tientsin i 1937, flykta Han Fu-chu hele veien fra Shantung til Honan uten å utkjempe et eneste slag.

35. Kuomintang utvida hæren sin med tvangsverving. Militæret og politiet til Kuomintang greip folk over alt, bandt dem og behandla dem som straffanger. De som hadde penger, pleide å bestikke tjenestemennene til Kuomintang eller betale for stedfortredere.

«Om den langvarige krigen» er en serie forelesninger som Mao Tsetung holdt i Yenan våren 1938, et år etter at motstandskrigen mot Japan var brutt ut. Det er et av hovedverka i den marxist-leninistiske teorien om folkekrigen.

Oktober